

AO JYUMONJI

Minh hoạ: EIRI SHIRAI

HỒ TRUNG DỨC dịch

level.6

- Theo đuổi vinh quang
phù phiếm

Grimm Girl

- ẢO ẢNH VÀ TRO TÀN -

KIM ĐỒNG

Nhà xuất bản Kim Đồng

WingsBooks

ebook hotaru-team

AO JYUMONJI

Grimgar - Ảo Ảnh Và Tro Tàn

level 6. Theo đuổi vinh quang phù phiếm

Hồ Trung Đức *dịch*

Phát hành: WingsBooks

Nhà xuất bản Kim Đồng 2020

1. Một phần tư của một ngày

“... phủ... hà... hà...”

Haruhiro đang chạy. Cậu thở gấp gấp và chạy thực mạng.

Cậu hơi quay người lại phía sau... *Thấy rồi.*

Chúng có ở đó. Ở đó. Ở đó. Và đang đuổi tới.

Chúng trườn một tấm vải trắng lớn, ở vị trí mắt là một cái lỗ, đại khái giống như một chiếc áo poncho^[1] dài. Chúng có cơ thể, có đầu, có hai tay và hai chân. Về mặt hình thể, có thể nói chúng cực kì giống với con người. Nhưng chúng chỉ có duy nhất một con mắt nhòm ra từ trong cái lỗ.

Không phải nó. Mà là chúng.

Cũng chẳng cần mất công đếm làm gì. Cậu đã nắm được số lượng của chúng. Sáu tên. Có năm tên cần giáo, còn một tên được trang bị kiếm và khiên. Về mấy ngọn giáo, ngoại trừ cái cán màu trắng ra cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng thanh kiếm lại được bao phủ bởi ánh tím mờ mờ, còn chiếc khiên thì giống như một tấm gương. Thanh kiếm vì một vài lí do nên được gọi là Lôi kiếm Dolphin, tấm khiên thì bởi có bề ngoài như vậy nên được gọi là Mirror shield (khiên gương).

Về việc ai đã gọi... không, thay vì nói là ai, thì người đầu tiên gọi chúng như vậy đích thị là *bọn họ*... Họ gọi chúng là thành viên giáo đoàn. Lũ cần khiên là thành viên giáo đoàn thông thường, gọi tắt là *pankyou* hay *pansuke*, lũ cần kiếm là thành viên giáo đoàn tinh anh, gọi tắt là *erikyou* hay *gã tori*^[2]. Chúng đã chết dí với tên gọi đó rồi.

“Chết tiệt, mệt quá...”

Dù lèm bèm than vãn nhưng Haruhiro vẫn chạy không ngơi chân. Nếu không dốc hết sức để cầm đầu chạy liên tục thì cậu sẽ bị đám pansuke với gã tori đuổi kịp. Nếu chuyện đó xảy ra, Haruhiro sẽ bị đánh hội đồng và gần như chắc chắn sẽ bị giết trong chớp mắt, vì cậu chỉ là một tên đạo tặc nhỏ bé. Chính vì vậy, cậu phải bỏ chạy.

Bỏ chạy thôi. Hiện giờ cứ phải chạy cái đã. Phải tập trung toàn bộ mọi thứ vào việc chạy trốn. Bỏ chạy là lựa chọn duy nhất lúc này.

Dưới bầu trời được khảm đầy màu sắc khác nhau, như lam đậm, lam hơi ánh đỏ, tím, da cam, vàng, đỏ cùng những màu trung gian của chúng, mình phải chú tâm chạy thoát khỏi những đoạn phố xá màu trắng này... Phố xá.

Đúng vậy. Đây là phố xá hoặc ít nhất cũng là thứ na ná nó. Nằm hai bên con đường được lát đá trắng là một dãy các toà kiến trúc trông như những cái hộp. Chúng quả nhiên vẫn làm từ đá trắng. Dù có bao nhiêu sự ngẫu nhiên trùng hợp xảy ra một cách kì diệu đi chăng nữa thì những thứ này cũng không thể tự nhiên mà hình thành. Rõ ràng chúng đã được ai đó, một thứ gì đó có trí tuệ và óc suy nghĩ, xây dựng nên.

“... A, thật là...!”

Mắt bên phải của cậu thấy xót do mồ hôi chảy vào. Cậu bị thôi thúc bởi ý muốn nhìn ra phía sau nhưng phải kiềm chế lại. *Đừng làm những việc thừa thãi mà hãy chạy đi. Cứ nhắm một mắt lại rồi chạy đi.*

“Hà... ha... hà... hà, hà...!”

Mau rẽ ở góc đó.

Cậu rẽ ngoặt sang trái như phi thân về phía đó rồi chạy tiếp vào một con đường khá hẹp.

Tiếng bước chân của lũ thành viên giáo đoàn áp sát sau lưng. Dạ dày cậu quặn đau giống như bị siết chặt. Haruhiro hét lên, “ô ô ô ô ô ô ô ô ô”. Nói đúng hơn là giọng cậu cứ thế bật ra mà chẳng thể nào ngăn được. Nửa thân trên của cậu như muốn chúi về phía trước. *Vung tay. Vung hết cỡ. Có nên nâng cao đùi không? Làm kiểu đó chắc chỉ mệt thêm thôi nhỉ? A, thật là, chẳng biết thế nào nữa. Mệt mỏi quá. Dừng lại được thì tốt... Cái kế hoạch tác chiến này.*

“Crown Break [Phá đỉnh]...!”

Đến rồi. Cuối cùng cũng đến rồi. Đến thật rồi.

Haruhiro ngoái đầu lại, chân vẫn không dừng bước. Từ trên toà nhà bên tay phải, một anh chàng đeo kính mặt trang phục tu sĩ nhẩy xuống, tấn công lũ thành viên giáo đoàn, chính xác là tấn công gã tori. Anh chàng bận đồ tu sĩ đập mạnh cây chiến chuỳ có vẻ cực kì nặng nhắm vào đỉnh đầu gã tori. Khác với mấy tên pansuke, gã tori là một kiếm sĩ ở trình độ khá cao,

nhưng hình như hắn cũng không dự đoán được đòn tấn công bất ngờ này và đã lãnh trọn cú đánh. Tất nhiên, bị cây chiến chùy như thế đập vào đầu thì không thể vô sự được. Cái áo choàng poncho của lũ thành viên giáo đoàn có tính chịu chém cao, cũng hấp thu được lực va chạm đến một mức độ nhất định, nhưng với đòn đánh đó thì quả nhiên là không có tác dụng. Gã tori bị đập vỡ đầu và ngã sấp xuống đất.

Gã tori với vai trò tương đương thủ lĩnh đột nhiên bị hạ khiến đám pansuke hoang mang.

“... Đến đây thì...!”

Một giọng nói sang sảng truyền tới, rõ ràng là giọng của một anh chàng đẹp trai. Đợt tấn công vẫn chưa kết thúc.

Một anh chàng mặc áo giáp có khắc hình sao sáu cánh nổi gót anh chàng Tada mặc đồ tu sĩ rồi tung người lên không.

“Ế...”

Haruhiro bất giác dừng lại. *Tại sao? Tại sao lại phải tung người lên không? Có cần phải nhảy lên đâu nhỉ? Chỉ đơn giản nhảy xuống thôi không được à? Mình biết. Anh ấy không phải người thấu hiểu những lý lẽ thông thường như thế.* Dù đã nhận thức rất sâu sắc đi đâu đó nhưng cậu vẫn bị bất ngờ.

“Ta! Sẽ ra đòn kết thúc thật đẹp mắt...!”

Tokimune, người dẫn dắt nhóm Tokkies, khoe hàm răng sáng lấp lánh. Anh ta lên tới điểm cao nhất, rồi từ đó phi xuống. *Vừa mới mất công làm cho lũ pansuke hoảng loạn, giờ thì hỏng hết cả rồi.* Lũ pansuke đâm giáo về phía Tokimune. *Tiêu rồi. Hỏng rồi. Cứ thế này anh ta sẽ thành thịt xiên mất... Làm gì có chuyện đó.*

“Múa như báo...!”

Tokimune xoay cả cơ thể cùng với kiếm và khiên, gạt đi những ngọn giáo của lũ pansuke.

“Đâm như cá voi sát thủ...!”

Anh ta giẫm lên đầu tên pansuke A và đá hắn, rồi tặng tên pansuke B một cú đá xoáy vào mặt. Xong xuôi, Tokimine đáp xuống đất và nháy mắt.

“Kết thúc rồi ha.”

“... Chà, tính ra thì vừa nãy có phải là đâm đâu ạ.”

Cùng thời điểm Haruhiro buông lời bóc mẽ, anh chàng Tada mặc đồ tu sĩ đập cây chiến chuỳ vào bụng tên pansuke C và thổi bay hắn.

“Làm gì đã *kết thúc*...!”

“Chắc, chắc, chắc.”

Tokimune vừa bình thần tặc lưỡi vừa lắc đầu.

“Thắng bại đã rõ rồi mà?”

“Hừ...!”

Một ông chú buộc tóc đuôi ngựa, đeo băng bó mắt, mặc bộ áo liền quần bằng da bó sát vào người trông thật là ngọt ngào. Kẻ đó lao ra từ trong con hẻm, đâm thanh kiếm một lưỡi vào hốc mắt tên pansuke D.

“Hãy.”

Chẳng chậm hơn là bao, cô gái có vẻ ngoài nhìn kiêu gì cũng thấy là một pháp sư, nhưng *cái này cái kia* đầu bự đến mức đáng kinh ngạc, biệt danh là Nàng Bự, Mimori, còn gọi là Mimorin, cũng ra tay, đầu tiên là tương một gậy vào bên mặt của tên pansuke E, rồi ngay lập tức đâm kiếm vào hốc mắt hắn. Cô dùng gậy và kiếm theo phái Nhị đao... dù cậu vẫn thấy kiêu này chẳng thể gọi là phái Nhị đao được.

“Cố lên nào! *Kill them all!*”

Một cô gái mặc trang phục tu sĩ, tóc vàng mắt xanh, cơ thể nhỏ nhắn lộ mặt ra khỏi con hẻm và cất tiếng cổ vũ. Chị Anna dù đã góp cả mặt lẫn miệng nhưng gần như chẳng góp sức tí nào. Nhiệm vụ cơ bản của cô là cổ vũ.

“*Yahooo!* Cả em nữa, cả em nữa...!”

Anh chàng chiến binh bảnh choẹ hiếm thấy nhảy từ trên toà nhà xuống, có lẽ đang bắt chước Tokimune. Cho đến đoạn cậu ta tạo tư thế giống như đang nhảy múa giữa không trung thì vẫn ổn thoả. *Không, chẳng ổn chút nào. Hoàn toàn vô dụng.* Anh chàng chiến binh bảnh choẹ Kikkawa có lẽ định nhảy lên tên pansuke A đã bị Tokimune đập vào đầu làm mất thăng bằng, nhưng trong lúc cậu ta đang quyết định tư thế thì Tada đã vung cây chiến chuỳ lên. Tên pansuke A bị đánh bay, đập vào bức tường ngoài của toà nhà khiến cho thanh cự kiếm của Kikkawa chém vào không khí.

“A ha, Tadacchi! Đó là con mồi của em...!”

“Ừ ha ha ha ha...!”

Sau đó, một tên rác rưởi lao đến chỗ gã pansuke B, kẻ đang định đứng dậy sau khi bị cú đá xoay vòng của Tokimune quật ngã.

“Là ta, là ta, là ta...!” Tên khát máu rác rưởi của rác rưởi đá ngã pansuke B r ồi đề lên người hắn, định đâm đòn kết liễu. “Skullhell vạn tuế...!”

“Tránh ra.”

Tada đập tên rác rưởi ra, vung cao chiến chùy r ồi đập xuống đầu gã pansuke B không chút khoan nhượng. Phần đầu của gã pansuke B vỡ nát bên trong chiếc áo choàng poncho.

“Nooooooooooooooooooooo...”

Tên rác rưởi (Ranta) ng ồi sụp xuống than khóc.

À không, thực ra thì, cậu ta có khóc đâu.

“Gì thế hảaaaaaa? Tôi đã định kết liễu hắn r ồiiiiiii. Đồ khốn ngu si kiaaaaa.”

“Hả?” Tada khẽ đẩy cặp kính bị máu bắn lên bằng ngón trỏ tay trái. “Đồ khốn ngu si là nói tôi đấy hả?”

“... Không, tôi nhầm. Xin lỗi. Tôi thật sự, thật sự xin lỗi. Là nhầm lẫn thật đấy ạ. Không phải như thế... mà là thế này!” Tên rác rưởi nhanh chóng quỳ mọp dưới đất. “Đó chỉ là cách dùng từ thôi! Kiểu lấy khí thế ấy! Tuyệt đối không phải thật lòng!”

“Nếu vậy thì được. Tôi chỉ tha cho cậu lần này thôi đấy.” Tada vác cây chiến chùy lên vai. “Lần sau thì chết với tôi.”

“Rrrrōōōōōōōō...! Vô, vô, vô cùng đội ơn anh...!”

Mày bị ngốc hả?

Tuy Haruhiro nghĩ bụng như vậy nhưng nếu là Tada thì rất có thể anh ta sẽ chẳng ngại ngần gì mà dùng cây chiến chùy đó đập Ranta. Xin lỗi trước có khi lại chuẩn đấy.

Nhóm Tokkies thật đúng là nằm ngoài chuẩn mực theo nhiều nghĩa.

“Hô...” Yume lúc trước đang nấp ở quanh đó, giờ mới xuất hiện, mắt tròn xoe. “Đã xong hết r ồi à? Chỉ trong chốc lát nha.”

“... Đúng thật.” Từ sau lưng Yume, Shihoru lăm lét quan sát tình hình.

“Chẳng đến lượt bọn mình...” Kuzaku cao lớn dùng một cái bước ra từ con hẻm.

“Quá nhanh...” Merry đứng chéo phía sau Kuzaku và buông tiếng thở dài.

“À, bọn anh đã ra tay là phải thế chứ, đúng không?” Tokimune búng tay, khoe hàm răng trắng sáng quá mức. “Màn chính còn ở phía sau... phải không nhỉ? Haruhiro?”

“Vâng.” Haruhiro đi êm nhiên đá vào lưng Ranta. “Này, chuẩn bị đi.”

“Đau đấy. Thằng kia! Mày chỉ là thằng Parupiro mà dám đá tao thế à...?”

“Nya.” Yume giương cung lên và lắp sẵn tên. “Tới rồi nha!”

Âm thanh. Âm thanh rất lớn đang tiến lại gần. Nó đến từ phía góc đường Haruhiro rẽ lúc trước. Xuất hiện rồi. Nó cao hơn cả Nàng Bự Mimorin, hơn cả Kuzaku với thân hình ngoài mét chín. Chắc phải hơn gấp đôi. Chiều cao của nó khoảng bốn mét. Đó là tên khổng lồ trắng với cái đầu giống như sư tử có độc một con mắt.

“Khà khà khà! Đây chính là lúc thể hiện sức mạnh của ta...!” Ranta nhặt thanh Lôi kiếm Dolphin của gã tori đã chết lên. “Ta đến đây! Chiến thuật run lấy bầy như thường lệ...!”

“... Tên mới chẳng tuổi...” Shihoru để lộ vẻ mặt chán ghét từ tận đáy lòng.

“Viu!” Mũi tên do Yume bắn vào con mắt độc nhất của tên khổng lồ trắng cao bốn mét... không trúng mà chỉ sượt qua một bên mặt hấn. “... Phur kya! Phí quá đi thôi!”

Haruhiro thở ra một hơi thật dài, buông thông vai rồi thoáng nhìn sang Tokimune.

“Vậy thì cứ làm như mọi khi đi ạ.”

“Ha ha.” Tokimune cười sảng khoái, vỗ vào lưng Haruhiro. “Ô kê ô kê. Đập thật lực như mọi khi thôi nào.”

“Delm Hel En,” Mimorin vừa dùng gậy vẽ những văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú. Thêm vào đó, tay trái cô ấy vẫn cầm nguyên thanh kiếm đã tốt khỏi vỏ, “Ig Arve.”

Nguyên là một chiến binh, dường như ngay cả bây giờ sở trường của cô ấy vẫn là cận chiến, dẫu vậy, hiện tại, cô ấy đang làm công việc của một pháp sư. Phép vừa rồi là Fireball [Hoả đạn], pháp thuật cơ bản của cơ bản

trong Arve Magic [Ma pháp hoá diễm]. Những sinh vật ma thuật gọi là nguyên tố biến thành một quả cầu lửa to hơn nắm tay rồi bay vèo về phía tên khổng lồ trắng. Tên khổng lồ trắng không có ý định né tránh. Quả cầu lửa đập vào cánh tay tên khổng lồ rồi... biến mất.

“Đừng để hắn giẫm trúng!” Sau khi đưa ra một mệnh lệnh mà cậu nghĩ rằng ai cũng biết thừa, Haruhiro nhìn sang phía Kuzaku. “Kuzaku lên phía trước... Sau đó là nhóm Tokkies, nhờ mọi người thiết lập tuyến đầu.”

“Đề đó cho anh!” Tokimune gõ coong coong vào tấm khiên bằng bàn tay phải vẫn đang nắm chặt kiếm rồi tiến lên phía trước. “Kikkawa, Inui, Tada, làm một trận hoành tráng nào!”

“Tuân lệnh!”

“Hừ... Không làm không được...!”

“Ừ. Tôi sẽ cho các cậu thấy tôi mới là người mạnh nhất.”

Kikkawa, Inui, Tada và Kuzaku im lặng theo sau Tokimune.

Đầu gối của Haruhiro đứng đưa lên xuống. Cậu không di chuyển. Yume, Shihoru, Merry đang ở ngay phía sau Haruhiro. Chị Anna và Mimorin cũng đi tới bên cạnh.

Cậu nghĩ rằng mình bây giờ chắc hẳn đang mang đôi mắt trông cực kì ngái ngủ. Nhịp thở của cậu chưa rối loạn. Tâm trạng nhìn chung khá là bình tĩnh.

Tokimune, Kikkawa, Inui, Tada, Kuzaku dàn thành hàng ngang, tạo khoảng cách với nhau xa hết mức có thể. Dù vậy, con đường này không hề rộng rãi. Chiều rộng của nó chắc khoảng ba mét. *Đáng ra nên chọn một con đường to hơn phải không?* Nhưng như thế thì lại không tiện mai phục và diệt gọn lũ thành viên giáo đoàn trong một lần.

Do lần này lũ thành viên giáo đoàn cùng tên khổng lồ trắng tạo thành một nhóm nên xét rộng ra thì bọn cậu có hai lựa chọn.

Hoặc từ bỏ, hoặc lập ra một kế hoạch.

Nếu chỉ có nhóm Haruhiro, tất nhiên cậu sẽ chọn cách đầu. Dù Ranta (rác rưởi) có làm ầm đến đâu đi nữa thì Haruhiro vẫn sẽ phát huy thứ uy quyền chẳng biết có tồn tại hay không với tư cách thủ lĩnh để rời khỏi đó.

Không biết là may mắn hay bất hạnh, ý định đó đã không thành hiện thực vì bọn cậu hành động cùng với nhóm Tokkies. Nếu họ ngoan ngoãn

rút lui khi Haruhiro bảo, *nguy hiểm lắm nên chúng ta hãy bỏ cuộc đi*, thì đó đã chẳng phải là Tokkies r ấ. Cuối cùng, một kế hoạch được đưa ra, Haruhiro làm m ấ nhử, bỏ chạy vòng vòng để chia cắt lũ thành viên giáo đoàn và tên khổng lồ trắng. Bọn cậu quyết định giải quyết lũ thành viên giáo đoàn trước, r ấ sau đó thì làm thịt tên khổng lồ.

Mà mình cũng quen rồi.

Nhanh thì cũng phải được một tháng rưỡi kể từ khi bọn cậu phát hiện ra Vùng đất chưa ai đặt chân tới (thường gọi là NA), sau đó là đến Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) này r ấ.

Đã có rất nhiều chuyện xảy ra.

Nhiều quá mức ấy chứ.

À không, hay là không đến mức đấy nhỉ?

Có à? Ừm. Có đấy.

Ít nhất theo tiêu chuẩn của Haruhiro thì đó đúng là một tháng rưỡi đen tối.

Cũng chẳng phải là phóng đại nếu nói một nửa nguyên nhân nằm ở nhóm Tokkies.

Dù sao cả bọn cũng là chiến hữu cùng phát hiện ra nơi này... Tuy rằng người đầu tiên phát hiện thấy lối vào là bọn Haruhiro, nhưng câu chuyện lại trở thành nhóm tấu hài Tokkies *đó* kèm theo nhóm Goblin Slayer *ở* dưới trướng Haruhiro đã tìm ra vùng đất mới... Đã có những sự kiện bất ngờ khiến mối liên kết giữa hai bên trở nên khăng khít, và quả nhiên là, nếu chỉ có bọn Haruhiro thì cũng đáng lo, vậy nên, dù không bàn bạc với nhau từ trước, trước khi cậu kịp nhận thức được thì hai nhóm đã thành dạng quan hệ hợp tác, cùng nhau thám hiểm Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

Thế r ấ, có hết chuyện này đến chuyện kia. Thịnh thoảng, trong vồn vện một hôm còn xảy ra đến mấy vụ, chẳng khác gì chuyện thường ngày. *Bởi vì, Tokkies, những con người này, hết sức thất thường và bừa bãi đó.*

Hay là, kẻ tự nhận mình là người bình thường như Haruhiro thực ra mới kì quặc nhỉ? Nhóm Tokkies thì lại bình thường? Cậu nghiêm túc đã cảm thấy âu lo, nhưng nghĩ về chuyện đấy thì đúng là ngớ ngẩn.

Nhóm Tokkies là những kẻ kì quặc, còn Haruhiro là người bình thường chân chính. Kiểu như Ranta thì không nói làm gì, nhưng giữa nhóm

Haruhiro và Tokkies có một cái rãnh khó có thể lấp đầy, to lớn và sâu hoắm. Mà không, thay vì “khó có thể lấp đầy” thì đúng ra phải nói là “không thể”. Không thể. Không thể. Không thể. Từ khi suy nghĩ như vậy, ngược lại cậu còn thấy tinh thần thoải mái hơn. Tuy là cũng chỉ thoải mái hơn chút xíu.

Đằng nào cũng không lấp đầy được thì chẳng cần phải nỗ lực lấp làm gì. Có cố cũng chỉ là vô ích.

Cậu cố không nghĩ đến việc tại sao mọi chuyện lại như thế. Thật ra dù thế nào thì cậu cũng sẽ nghĩ đến thôi, nhưng cậu không để mình nặng đầu vì đi đầu ấy. Đành phải chịu thôi. Bởi họ là những người như thế. Chỉ cần chấp nhận và hiểu được đi đầu đó thì có thể dự đoán được đại khái vào thời điểm ấy, chuyện gì sẽ xảy ra. Chẳng cần phải động tí là bực bội, cũng không cần phải ngạc nhiên, thế là xong chuyện.

Tiếp đó là khéo léo sử dụng họ, vì họ tuyệt nhiên không phải kẻ bất tài.

Trong thực tế, về mặt sức chiến đấu, họ khá tuyệt, dù hơi quá thiên về tấn công. Đặc biệt là Tokimune và Tada đầu là những Attacker [Người tấn công] hàng đầu. Tokimune là thánh kỵ sĩ nên không bàn, nhưng Tada bây giờ lại đang là tu sĩ, đầu trước đây anh ta từng là một chiến binh...

Chung quy lại, chỉ cần nhóm Tokkies làm ăn ngon lành, cả bọn sẽ có thể làm được những việc mà một mình tổ đội của Haruhiro không thể thực hiện. Chuyện vượt qua những tình huống được cho là chết chắc cũng không còn là bất khả thi.

Ngoài ra, theo một nghĩa nào đó, đi đầu quan trọng nhất chính là việc bọn cậu có thể kiếm chác được. Kể cả phải chia đôi những gì kiếm được cho nhóm Tokkies, thì cách làm hiện giờ vẫn có hiệu quả hơn so với việc chỉ có một mình nhóm Haruhiro cố gắng theo kiểu khiêm tốn từng tí một.

“Jess Inn Sarc Kart Fram Dart...!”

Shihoru thi triển phép Thunderstorm [Giông sét hung bạo], toàn bộ chùm sét trúng hết vào người tên khổng lồ trắng. Một âm thanh dữ dội vang lên, toàn thân tên khổng lồ run rẩy. Hắn dừng chân, nhưng lại bắt đầu bước tiếp ngay lập tức. Dù chỉ là bước đi, nhưng với thể hình to lớn và đôi chân dài, có thể nói là hắn đang rải từng bước để đến gần bọn cậu.

“Hey hey hey!” Tokimune đập kiếm vào khiên để khiêu khích hắn.
“Come on, come on, come on!”

“Gồ gồ gồ gồ...!” Tên khổng lồ trắng động nắm đấm xuống chỗ Tokimune.

“Vèo.” Tokimune nhảy ra sau để né.

“Gồ gồ...!” Tên khổng lồ trắng tung thêm một cú đấm nữa.

“Vèo.” Tokimune vặn người tránh được.

“Gồ...!” Tên khổng lồ trắng vươn cả hai tay ra để tóm lấy Tokimune.

“Véo...!” Tokimune nhảy lộn vòng ra sau rồi tẩu thoát.

Không bỏ lỡ một giây, Tada đập cây chiến chuỳ vào cánh tay tên khổng lồ.

“Gồ gồ...!” Tên khổng lồ trắng rút tay lại, hướng con mắt duy nhất về phía Tada.

Tada, chắc là cố ý, bình thản vác chiến chuỳ lên vai rồi dựng ngón giữa tay trái lên. Có lẽ anh ta muốn ra hiệu, *ngon thì nhào vô, đồ cặn bã*. Tuy chẳng rõ tên khổng lồ trắng có hiểu được động tác ấy không, nhưng hẳn bỗng gập gối rồi hạ thấp người. Hẳn chuẩn bị nhảy lên.

“Lùi lại!”

Dù bản thân nghĩ rằng việc này chẳng cần phải nói, nhưng để đề phòng, Haruhiro vẫn cất cao giọng. Cậu trót nghĩ ngợi tới mấy chuyện kiểu như, *thế này chắc là mọi người đều hiểu được nhỉ, bởi vậy nên mình mới rút gọn, mình cũng không muốn bị mọi người nghĩ rằng, “Cậu không cần làm chuyện đó,” hay “Tao biết rồi, thằng ngu.”* Vậy nhưng, dù bị chế nhạo là đồng gốc hay bị xem như kẻ nhồi nhét chuyện thì cậu vẫn sẽ làm việc mình phải làm. Đó là lập trường của Haruhiro.

“Alright...!”

Nhóm thiết lập tuyến đầu bao gồm Tokimune, bên dưới là Tada, Kikkawa, Inui, Kuzaku đồng loạt lùi lại. Gần như cùng lúc, tên khổng lồ trắng thực hiện một cú nhảy siêu hoành tráng.

“Pharaoh...!?” Kikkawa bật ra tiếng kêu kì quặc. ... *Pharaoh là cái quái gì?*

Tên khổng lồ trắng nhảy cao đến bảy, tám mét rồi tiếp đất, tạo ra những chấn động âm vang từ lòng đất vọng lên. Dù không ai bị giẫm trúng nhưng chỉ cần thời điểm rút lui chậm một chút, bọn cậu có lẽ đã gặp nguy hiểm rồi.

Chính là lúc này. Không cần đợi Haruhiro ra hiệu lệnh.

“Hây a a a a a a a a a a a a a a a a a a...!”

Ranta ban nãy đang nấp trong con hẻm, giờ đã lao ra, vùng thanh Lôi kiếm Dolphin để tấn công tên khổng lồ trắng.

Thay vì chém, Ranta đập hấn tơi bời.

Mục tiêu là chân phải của tên khổng lồ.

“G ồ rừ g ồ rừ g ồ rừ g ồ rừ g ồ rừ g ồ rừ g ồ rừ g ồ rừ...!” Cậu ta đập liên tục, liên tục, đập không kịp thở.

Mỗi lần tên khổng lồ trắng bị thanh Lôi kiếm Dolphin đập trúng, tuy chỉ trong khoảng thời gian cực ngắn, nhưng cơ thể trông như một bức tượng đá khổng lồ của hắn đã run lên.

Đây chính là chiến thuật run lấy bầy.

Đúng là một cái tên tệ hại.

Tạm bỏ qua cái tên thì cách đánh này cực kì hiệu quả. Làm vậy không nhằm ngăn chặn cử động của tên khổng lồ trắng mà là tạo ra cơ hội để hạ gục hắn. Chỉ là tạo ra cơ hội mà thôi. Tiếp theo đây sẽ là cuộc chiến sức mạnh đơn thuần, hay nói đúng hơn là phân thắng thua bằng khả năng phá hoại.

“Anh Tada...!”

Nghe Haruhiro cất tiếng gọi, Tada dùng đầu lưỡi liếm môi rồi xông lên.

“Chẳng cần tất cả mọi người. Hãy chiêm ngưỡng sức mạnh của ta rồi thăng thiên đi.”

Haruhiro kìm lại cảm giác muốn mở mồm lẩm bẩm, *ồ không, tuyệt đối không có vụ thăng thiên đâu... Thực sự là, với cái nhóm Tokkies này mà cứ hơi một tí lại sửa lưng góp ý thì có mà hết cả ngày.*

“Giờ là tuyệt chiêu...” Tada chạy lấy đà, nhảy lộn người trên không về phía trước rồi đập cây chiến chùy anh ta đang cầm bằng cả hai tay vào đầu gối bên trái của tên khổng lồ trắng. “Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Nhưng mà, anh giỏi thật đấy, anh Tada.

Cây chiến chùy của Tada găm vào đầu gối tên khổng lồ, khiến vô số mảnh vụn bắn ra tung toé.

“Ư ga ư ga ư ga ư ga ư ga ư ga ư ga ư ga...”

Trong lúc đó, Ranta cũng liên tục vung vẩy thanh Lôi kiếm Dolphin, khiến cho tên khổng lồ trắng run lẩy bẩy.

Tada hít vào một hơi, vừa chỉnh lại vị trí cặp kính mắt vừa từ từ lùi xa khỏi tên khổng lồ.

“Đợi đợi đợi đợi đợi đợi đợi!” Ranta vừa đập bùm bụp Lôi kiếm Dolphin vào chân phải tên khổng lồ trắng vừa quay mặt về phía Tada. “Mau lên, mau lên nào, thế này hơi bị căng đấy. Này, không đùa được đâu nhé, khốn kiếp! Gư ô ô ô ô ô ô ô ô ô...”

Tada nghiêng đầu và xoay cây chiến chùy một vòng.

“Cậu vừa nói khốn kiếp đấy hả?”

“Tôi tôi tôi đâu có nói! Anh nghe nhần r ấ! Nghe nhần r ấ! Nư ô a a a a a a a a...”

“Vậy hả? Thế có căng không?”

“Cccccă, căng căng căng căng lắm! Anh nhanh nhanh nhanh nhanh nhanh nhanh thêm một cú nữa đi!”

“Làm như tôi quan tâm ấy.”

“Hả ả ả ả ả ả ả ả ả ả...!”

“Tôi chẳng cần biết cậu có gặp nguy hay không.”

“Nàyyyyyyyyyyyyyyyyyy, tên chết b ầm...!”

“Tên chết b ầm?”

“Anh Tada...! Ngài Tada...! Tada th ần thánh...!”

“Đùa thôi.”

Tada cười nhả nhổ r ấ lao lên... Ừm.

Mình không hiểu. Mình luôn luôn không hiểu được những trò đùa của Tada.

“A ha! Kiểu pha trò kì dị của Tadacchi thật tuyệt!”

Vì kẻ đang vừa nói vậy vừa cười chỉ có mình nhân vật sở hữu kĩ năng giao tiếp siêu đẳng Kikkawa, nên hình như ngay cả các thành viên khác trong nhóm Tokkies cũng không thấm thấu được trò đùa kiểu Tada thì phải. Cậu thấy yên tâm đôi chút. Nếu họ là mẫu người sẽ phá lên cười như nắc nẻ bởi kiểu pha trò đó thì cậu với bọn họ sẽ chẳng thể kết giao.

“Cư a a a a cư a a a cư a a a cư a a a a cư a a a a ư ô ô ô ô a a a.”

Ranta vừa gào thét như sắp chết đến nơi vừa dốc toàn bộ sức lực cuối cùng đập thật lực Lôi kiếm Dolphin vào chân phải tên khổng lồ trắng.

“Nói mới nhớ...” Tada lại nhảy lộn người trên không về phía trước rồi tung chiêu Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]. “Cái này hoàn toàn chẳng phải chiêu tất sát gì hết...!”

Lần này là vào đầu gối bên phải. Một âm thanh dữ dội vang lên.

Tada thoáng liếc nhìn cảnh Ranta vẫn đang cố gắng vật lộn, rồi bèn thêm cú thứ hai và thứ ba.

“Yume!”

Nghe Haruhiro gọi tên mình, Yume đáp, “Ừa!” rồi bắt đầu bắn tên.

Cô ấy thi triển một kĩ năng cung thuật gọi là Liên xạ, liên tục đặt tên lên cây cung hỗn hợp^[3] và nhả tên. Liên tiếp. Không ngừng nghỉ.

Dù Inui cũng là thợ săn và mang theo cung, nhưng cậu cảm giác là... mình chưa từng nhìn thấy anh ta sử dụng nó.

Haruhiro bỗng dừng nghĩ tới mấy chuyện như vậy. *Hay tranh thủ lần này thử hỏi anh ta? Rằng, anh không dùng cung à? Không, có lẽ nên nói là, anh không dùng được cung sao? Có lẽ Inui sẽ nổi cáu. Nhưng cũng có thể là anh ta sẽ bị kích động. Có nên không đây? Chủ đề nhạy cảm quá. Inui mà lại.*

Yume đã bắn sáu mũi tên trong khoảng thời gian ngắn, hai mũi trong số đó trúng vào con mắt duy nhất của tên khổng lồ trắng. Đối với Yume vốn bắn cung dở dừ là thợ săn, đây là kết quả xuất sắc nhất rồi.

“Hự!” Ranta loạng choạng lùi lại. “Hết sức rồi...!”

“Good job, Ranta! Lỗ nhĩ được đấy!”

Lời khen ngợi của chị Anna khá là có hiệu quả. Quả xứng danh linh vật kiêm thần tượng của nhóm Tokkies. *Dù không phải là mình không thắc mắc tại sao chị ấy lại chọn lỗ nhĩ để mà khen cơ chứ.*

“Được lắm! Còn lại cứ để cho tôi!”

Giọng của Tokimune vọng từ trên xuống... *Ừa, từ lúc nào vậy?*

Cho đến ban nãy, anh ta chắc chắn vẫn ở dưới đường, vậy mà giờ Tokimune lại đang đứng trên một toà nhà phía bên trái.

“Hãy a...!”

Anh ta bay ra.

Nói đúng hơn là nhảy từ nóc nhà sang vai tên khổng lồ trắng.

Ranta đã kiệt sức nên những pha *run lấy bẫy* nhờ Lôi kiếm Dolphin cũng chấm dứt.

“Gừ gồ gồ gồ...!”

Tên khổng lồ trắng chuẩn bị nổi điên. Trước đó, kiếm của Tokimune đã đâm vào con mắt duy nhất của tên khổng lồ. Anh ta không chỉ đâm mà còn ngoáy.

“Xuất hiện rồi! *Deadly skill* của anh Tokimune, St. Arpeggio...!”

Kikkawa đang nói gì đó nhưng Haruhiro quyết định coi như mình không nghe thấy, bởi vì, nếu giờ mà cậu bắt đầu nghĩ ngợi tại sao lại là arpeggio thì đến đêm cậu cũng sẽ không ngủ được. *Không, nhưng mà, arpeggio thật ra là cái gì vậy? Cách chơi nhạc cụ à?*

“Hãy a!”

Tokimune ngay lập tức nhảy khỏi người tên khổng lồ trắng và quay lại toà nhà.

Con mắt duy nhất của tên khổng lồ bị thương nặng bởi những mũi tên của Yume và cái thứ gọi là St. Arpeggio của Tokimune. Hắn không thể chịu đựng được nữa.

“Rút vồ...!”

Haruhiro hét lên. Bản thân cậu cũng lùi lại. Nhóm Yume và Ranta cùng đội thiết lập tuyến đầu, ngoại trừ Tokimune, đều giữ khoảng cách với tên khổng lồ trắng. Chỉ có Tokimune là khác. Anh ta ở trên toà nhà, từ đài cao nhìn xuống, theo đúng nghĩa đen.

“Gồ gồ gồ...!”

Tên khổng lồ trắng vừa bước đi loạng choạng vừa khua khoắc hai tay. Hắn có vẻ muốn tấn công nhóm Haruhiro nhưng mắt đã không còn nhìn thấy nữa. Thêm vào đó, hai đầu gối cũng đã chịu tổn thương. Tên khổng lồ trắng ngã vào toà nhà bên tay phải, ngược với bên Tokimune đang đứng. Bức tường ngoài dù không bị sập nhưng cũng hư hại ít nhiều.

“Gồ gồ...!”

Tên không lồ trắng muốn lấy lại tư thế nhưng không suôn sẻ lắm vì hắn không làm thế nào đứng vững được. Trông hắn như thể sắp ngã lăn quay.

“Tấn công...”

Haruhiro đang nói dở thì câm nín. Tada đã lao lên như vũ bão. Tên không lồ vẫn chưa ngã hắn nhưng đã khuy một gối rồi. Tada đang lao về phía cái đầu gối đó. Anh ta nhảy lên người trên không về phía trước rồi...

“Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Nó giống một pha đánh bom hơn là một cú đánh thông thường. Sau khi lãnh trọn cú Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt] thứ hai, một nửa đầu gối bên trái của tên không lồ đã bị huỷ hoại. Chắc hắn sẽ không thể đứng dậy được nữa.

“Ồ...!”

Tên không lồ trắng vươn tay ra định tóm Tada nhưng bắt hụt.

“Đúng là ta có khác...!”

Tada tự khen mình, chẳng buồn né tránh mà đập cây chiến chùy cái ruỳnh vào tay phải tên không lồ. Nhờ thế, tên không lồ biết được vị trí của Tada và vươn tiếp tay trái ra. Tada lại dùng chiến chùy đánh trả.

“Muốn thắng được ta! Thì vẫn còn sớm! Một triệu năm đây...!”

“Chẳng được động tay động chân gì cả...”

Kuzaku lầu bầi.... *Chà, chuyện đó thì nói sao đây nhỉ...?*

Haruhiro quay người lại. Vì có lúc sẽ gặp những chuyện kiểu này nên hoàn toàn không thể lơ là được.

Từ phía bên kia con đường, mấy tên pansuke cầm giáo đang chạy lại.

“Có tiếp viện của địch! Pansuke, số lượng là ba! Kuzaku, Kikkawa, anh Inui...!”

“... Rồi!”

“Ồ kê thôi!”

“Hứ... Phải làm việc chứ...!”

Ngay lập tức, Kuzaku, Kikkawa và Inui rời khỏi đội thiết lập tuyến đầu, chạy qua bên cạnh bọn Haruhiro thuộc tuyến dưới để đối phó với quân tiếp viện. Merry thoáng nhìn sang bên đó rồi lại nhanh chóng đưa ánh mắt quay về với tên không lồ trắng. Sức mạnh của Thần ánh sáng Lumiaris

không thể vươn tới Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) này, nên không sử dụng được ma thuật ánh sáng. Dù không có việc gì để làm ngoài bảo vệ Shihoru, Merry vẫn rất tập trung.

Mình không cần phải lo lắng cho bên đó. Bản chất Merry là một người nghiêm túc quá độ. Cô ấy cứ hay lo nghĩ rằng mình làm thế đã được chưa, phải chăng mình có thể làm nhiều hơn, dẫn cho cô ấy vẫn luôn hoàn thành tròn vẹn những việc cần làm. Mình phải chú ý quan tâm đến vấn đề ấy. Đương nhiên là với tư cách thủ lĩnh. Không có cảm xúc gì vượt ra ngoài điều đó cả. Không có. Là số không. Số không.

“Thêm một cú nữa, cháy hết mình đi! Tiến lên...! Cứ là như thế...!”

Chị Anna đưa ra vài lời cổ vũ rất đáng trân trọng.

“Delm Hel En Rig Arve!”

Mimorin vừa dùng gậy vẽ các văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú. Là phép Fire Pillar [Hoả trụ]. Với Mimorin, một pháp sư nguyên là chiến binh, đây là phép thuật mạnh nhất của cô ấy. Một cột lửa dựng lên dưới chân tên khổng lồ trắng. Nói vậy thôi chứ nó còn nhỏ hơn cả cơ thể Mimorin, thậm chí trông có phần xinh xắn. Đối thủ là một tên khổng lồ to lớn nên cậu nghĩ đòn đó chắc chẳng có mấy hiệu quả. Nếu đã nhắm đến mục tiêu trở thành người sử dụng Arve Magic [Ma pháp hoả diễm] thì chẳng phải nên học các phép thuật cỡ như Blast [Phát nổ] hay sao? Đó có lẽ không phải đi đầu Haruhiro, một đạo tặc, hơn nữa lại ở tổ đội khác, có thể ý kiến ý cò, chưa kể quan hệ giữa cậu và Mimorin tính ra thì cũng phức tạp, nên cậu chỉ nghĩ vậy chứ chẳng nói ra. Dù thỉnh thoảng cậu cũng muốn nói đấy, nhưng quả nhiên là vẫn không dám phát biểu gì.

“Ohm Rel Ekt El Vel Darsh...!”

Shihoru cũng dùng phép Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối] bắn ra ba nguyên tố bóng tối trúng vào tên khổng lồ trắng. Thương tổn gây ra có lẽ không đáng kể nhưng ma thuật trong tình huống này chỉ có tác dụng yểm trợ mà thôi.

“... Phù.” Ranta đi đến cạnh Haruhiro rồi ngã sụp xuống.

“Mày vất vả rồi.” Haruhiro nói với Ranta, không quên nhìn ngó đó đây.

Cậu cũng đồng thời thả lỏng đầu gối để có thể chuyển động bất cứ lúc nào. Do vậy, Haruhiro trong những lúc thế này luôn mang bộ dạng cong gối trong tư thế hơi đổ người ra đằng trước, hai tay buông thõng, nhìn ngó

xung quanh với đôi mắt lơ đãng ngái ngủ. Nếu nhìn từ bên ngoài, người ta có lẽ khó mà không nghĩ rằng, “Cái thằng đó có làm sao không vậy?” Chính Haruhiro cũng biết dáng vẻ của mình rất khó coi nhưng đây lại là tư thế tốt nhất rồi nên đành chịu vậy. Cậu đã từ bỏ việc giữ thể diện. Hiện giờ phải chú trọng đến tính thiết thực. Haruhiro sẽ không thể trở thành kiểu giống như Tokimune.

Lại nói đến Tokimune, anh ta nhảy vào đám quân địch tiếp viện còn nhanh hơn nhóm Kuzaku nữa.

“Sát thủ trên không! Bản xạ...!”

Anh ta chạy trên nóc toà nhà này sang toà nhà khác rồi nhảy xuống từ đó, tung một cú đá hoàn hảo vào đầu tên pansuke F. Sau khi đập bay tên pansuke F rồi tiếp đất, anh ta dùng khiên gạt đi ngọn giáo của tên pansuke G và đâm kiếm vào hốc mắt của hắn. Không ngừng lại một giây, anh ta dồn ép tên pansuke H trước khi giáng lên hắn đòn Bash [Đập bằng khiên] và Double Thrust [Đâm hai lần]. Tên pansuke H nghiêng người, xoay sở tránh được vết thương trí mạng vào hốc mắt nhưng bị mất thăng bằng. Đến khi Kuzaku và hai người kia chạy đến nơi thì chiến thắng đã là thứ cần chắc trong tay không gì có thể lay chuyển được.

Tokimune rất mạnh. Khi được đà, anh ta mạnh một cách bất thường, dù bị dồn vào tình huống hiểm nghèo, anh ta vẫn mạnh. Tóm lại, lúc nào anh ta cũng mạnh. Anh ta có sự cuốn hút, nhân cách cũng không tồi.

Nói đến nhược điểm thì chắc sẽ có tính bốc đồng, hành xử độc đoán và tùy tiện thích gì làm nấy.

Tuy nhiên, tất cả thành viên nhóm Tokkies đều có xu hướng đó. Giữa những người giống nhau thường hay xảy ra tranh chấp, xung đột nhưng trong trường hợp của nhóm Tokkies thì không. Phải chăng mọi việc diễn ra thuận lợi là do tất cả mọi người đều hoà thuận, vui vẻ làm việc cùng nhau?

“Ồ ồ...!”

Có lẽ do ước lượng bằng mắt không chuẩn hay gì đó mà tên khổng lồ trắng gần như bò ra khi đâm sầm vào toà nhà. À không, hắn có còn nhìn thấy gì nữa đâu, nên ước lượng bằng mắt cũng chỉ là việc làm vô ích.

“Thứ vô tích sự...!”

Tada tranh thủ cơ hội liên tiếp tung những cú đập bằng cây chiến chùy vào khuỷu tay bên trái của tên khổng lồ, khiến nó vỡ nát quá nửa. Vậy là

cả đầu gối và khuỷu tay trái của tên khổng lồ đầu đã hứng chịu những đòn tấn công như trời giáng. Chưa dừng lại ở đó, Tada còn đang liên tục bổ cây chiến chuỳ vào vùng mắt cá chân của tên khổng lồ rồi tiếp tục phá nát gót chân bên phải. Bởi đầu gối bên phải của tên khổng lồ cũng đã ăn một chưởng nên cử động của hắn bị hạn chế khá nhiều. Haruhiro gật đầu.

“Ranta. Lại đến lượt mày rồi đấy.”

“Chậc.” Ranta đứng dậy, bẻ cổ sang hai bên, vừa xoay vai vừa hít thở sâu. “Đành vậy. Làm việc thôi!”

“Anh Tada...!”

Haruhiro ra hiệu cho Tada lùi lại để Ranta tiến lên thế chỗ.

Tada chui vào trong con hẻm. Có lẽ anh ta định trèo lên mái nhà.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Ranta dùng thanh Lôi kiếm Dolphin đập tên khổng lồ trắng. Đập. Đập. Đập. Đập. Đập. Đập. Đập. Đập. Đập. Đập.

Nhóm của Tokimune có vẻ cũng đã tiêu diệt xong tiếp viện của quân địch. Họ đang quay trở lại.

Từ trên mái nhà, Tada thực hiện một cú nhảy lộn người trên không về phía trước. *Nhưng mà, anh ta có thể thực hiện ngon ở mấy pha nguy hiểm đấy nhỉ? Giờ này rồi thì mình cũng chẳng còn ngạc nhiên, nhưng vẫn phải lấy làm thán phục.*

“Ultra (Siêu cấp)! Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Cây chiến chuỳ của Tada va chạm cực mạnh với cổ của tên khổng lồ trắng.

Sau nhiều lần thử nghiệm, bọn cậu kết luận rằng điểm yếu trí mạng của tên khổng lồ trắng có hai chỗ, đầu tiên là con mắt độc nhất, tiếp đến là gáy. Nói cách khác, thực ra, so với mặt trước cơ thể, phần da sau lưng của hắn mỏng và mềm hơn. Đặc biệt là vùng gáy, không chỉ yếu trước những cú đánh mà bên trong còn chứa thứ giống như tuỷ sống ở con người. Xét về vị trí thì khó chọn chỗ đó làm mục tiêu, nhưng tấn công vào đấy cực kì có hiệu quả.

“Được rồi, Ranta...!”

“... Tao biết rồi...!”

Ranta lùi xa khỏi tên khổng lồ trắng. Sau cú Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt], Tada trông như bị rơi xuống đất nhưng có vẻ anh ta vẫn biết đường đổi sang tư thế an toàn.

Tên khổng lồ xui lơ ngã sấp mặt xuống đất. Trong tình huống này, Haruhiro chẳng cần phải hô hào gì thêm.

“Nào! *Party time!* Nhỏ...!?”

Sau câu tuyên bố của chị Anna, Mimorin là người đầu tiên bắt đầu trèo lên lưng tên khổng lồ trắng. Tokimune ngay lập tức vượt qua Mimorin, tiếp đến là Kikkawa cùng Inui. Kuzaku hơi chậm hơn một chút. Ranta rỗi cả Tada cũng chen nhau lên đánh và đâm tên khổng lồ Haruhiro thấy cũng muốn tham gia nhưng cậu phải nhịn. Chuyện đó không cần thiết và biết đâu lũ thành viên giáo đoàn sẽ lại xuất hiện. Thậm chí còn tồn tại nguy cơ có tên khổng lồ trắng khác đi qua. Những thành viên dự bị như Haruhiro, Yume, Shihoru, Merry không tham gia vào bữa tiệc tàn nhẫn này. Chị Anna thì vẫn tiếp tục cổ vũ.

Phải luôn giữ một cái đầu lạnh.

Tất nhiên, cũng có những trường hợp buộc phải đánh cược theo kiểu được ăn cả, ngã về không. Những lúc như thế, thay vì bình tĩnh suy nghĩ, có lẽ cậu chỉ còn cách phó mặc bản thân cho trực giác cùng sự hăng máu và đặt hi vọng vào sức mạnh bộc phát tức thời.

Nhưng cậu không muốn tạo ra tình huống như thế và để làm được việc đó tất nhiên là cậu phải giữ bình tĩnh đến mức tối đa.

Cậu vẫn hay bị Ranta nói là một tên nhàm chán. Chính Haruhiro cũng không nghĩ mình là một người thú vị. Bị nói là nhàm chán cũng đúng thôi.

Tính cách đơn điệu. Mặt mũi bình thường, chắc cỡ trung bình hoặc trung bình kém. Người cũng không cao. Không phải kiểu thông minh, được việc, cũng chẳng phải dạng có thực lực nhưng cố ý giấu nghề. Nói theo nghĩa tốt thì ở mức trung bình, còn không thì là tầm thường.

Có đi đâu, cậu không cảm thấy ghét bản thân của hiện tại, kẻ có thể quên đi sự tự ti và nghĩ được rằng, “Bình thường cũng tốt thôi.”

Tuy nhiên, do bản thân cậu chỉ là người bình thường, tương lai sau này chắc vẫn bình thường như vậy, nên cậu sẽ chẳng bao giờ tồn tại như một thứ gì đặc biệt được. Kể cả khi không muốn trở thành người đặc biệt, đi đâu đó cũng không đồng nghĩa với việc cậu thoả mãn với tình trạng bây giờ.

Tiến lên từng bước có lẽ vẫn quá tham lam, vì thế, cứ nửa bước một cũng không có vấn đề gì. Kể cả là một phần tư bước cũng không sao cả. Cậu vẫn muốn tiến lên phía trước so với ngày hôm qua, dù chỉ chút xíu thôi, sự tiến bộ ấy không nhất thiết phải nhìn thấy ở ngày hôm nay, mà là mười ngày sau cũng được.

Cậu có cảm giác rằng, bằng cách nào đó, mình đang làm được điều đó.

Có lẽ chính vì vậy mà cậu không cần phải ghét bỏ bản thân.

... Mình vẫn đang cố gắng nhỉ?

Hơn thế, mình còn có thành quả rồi, tức là đã được báo đáp? Đã được báo đáp nghĩa là trời phạt phù hộ phải không? Như thế cũng khá là hạnh phúc đấy nhỉ?

Mình có thể ngược nhìn trời rồi báo cáo với Manato và Moguzou, những người bạn mà mình không thể gặp lại được, rằng “Bọn tớ vẫn đang tiếp tục cố gắng như trước đây.” Chuyện này chẳng phải tuyệt lắm sao?

Mình nghĩ là rất tuyệt.

Trong lúc theo dõi bữa tiệc tàn nhẫn bằng đôi mắt ngái ngủ, Haruhiro vẫn liên tục để mắt đến mọi góc ngách, cảnh giác xem có kẻ địch mới tới nào không. Bất kể tình huống đang có lợi đến thế nào, dù cho thắng bại đã được quyết định đi chăng nữa, vẫn có thể xảy ra chuyện gì đó khiến mọi thứ đảo lộn tức thì. Cũng sẽ có lúc buộc phải tùy cơ ứng biến, nhưng cậu muốn tránh kiểu quyết định ấy đến mức tối đa.

Đại bộ phận phần từ gáy đến sau đầu của tên khổng lồ trắng đã bị phá hủy. Hắn không còn cử động. Chắc là hắn đã chết rồi.

Tuy nhiên, việc xử lý tên khổng lồ trắng cao cỡ bốn mét này kể từ bây giờ mới mệt. Tuy tốn công và phiền phức nhưng phần thưởng lại khá là hoành tráng. Thời gian đầu, trong mắt mọi người, mấy tên khổng lồ trắng này chỉ được cái to xác, vướng víu và nguy hiểm, cứ nhắc thấy chúng là ai nấy đều vội vã lánh đi. Nhưng nhóm Shinohara của clan Orion đã phát hiện ra có vài cơ quan trong cơ thể chúng ngưng tụ một thứ kim loại chưa ai biết đến. Sau khi ai đó lan truyền thông tin này, những tên khổng lồ trắng biến thành mục tiêu nhắm tới đối với lực lượng lính tình nguyện.

Ngoài ra, chuyện đó là sự kiện xảy ra từ gần một tháng trước chứ không phải mới đây.

“... Huy thạch^[4] cầu vồng! Lấy được rồi...!”

Ranta hét lên bằng chất giọng ngớ ngẩn, giơ cao một vật hình cầu có đường kính khoảng mười lăm centimet, phát ra ánh sáng màu cầu vồng đúng như tên gọi. Theo những gì Haruhiro biết, cơ quan mang tên huy thạch cầu vồng chỉ có ở mấy tên khổng lồ trắng thông thường có kích thước xấp xỉ nắm tay, nên viên kia có thể xếp vào loại lớn.

“Ya ha! Tôi nữa, tôi nữa, cả tôi nữa, *get* được rồi nè...!”

Với bộ dạng nhắm một mắt và lè lưỡi, Kikkawa cũng giơ cao một viên huy thạch cầu vồng. Viên thứ hai chắc khoảng mười centimet. Vậy cũng không tính là nhỏ.

Kết cục, cả bọn chỉ lấy được hai viên huy thạch cầu vồng từ tên khổng lồ trắng, nhưng khi xé mấy cái áo choàng poncho của lũ thành viên giáo đoàn ra để lục lọi, bọn cậu tìm được một số phụ kiện được khảm những viên huy thạch cầu vồng nhỏ. Những viên này được mài giữa tỉ mỉ, dù nhỏ nhưng giá lại cao.

“Vậy là được sáu à?”

Tokimune đứng trên thi thể của tên khổng lồ, cười khoe ra hàm răng trắng sáng lấp lánh. Haruhiro vặn cổ, lòng thầm nghĩ, *thật là chói mắt*.

“Không... Chắc chỉ khoảng năm thôi.”

“Vậy hả?”

“Em đoán thế.”

Năm gold. Chia đều cho bọn Haruhiro và nhóm Tokkies thì mỗi bên được hai gold cộng năm mươi silver. Chia tiếp cho sáu người thì mỗi người được hơn bốn mươi một silver một chút. Đây là một khoản thu không tệ. Nói đúng ra, đây là một khoản khá lớn, thứ mà cách đây mấy tháng cậu còn không thể tưởng tượng ra.

Không được quen với chuyện này, cậu nghĩ. Phải cố không nghĩ rằng đây là chuyện hiển nhiên.

Thi thể của tên khổng lồ trắng thì đành mặc kệ, còn xác của lũ thành viên giáo đoàn được bọn cậu dөн tạm sang bên đường. Sau đó, bọn Haruhiro cùng nhóm Tokkies bắt đầu di chuyển.

Chẳng mấy chốc cả bọn đã vô tình đụng phải...

Không phải lũ thành viên giáo đoàn, không phải tên khổng lồ trắng, mà là con người. Không, là một nhóm người.

Nói rõ hơn thì đó là một nhóm lính tình nguyện.

“Ồ.”

Tóm gọn trong một câu thì cảm giác của cậu đối với tay thợ săn dẫn đầu là chán ghét.

Hắn mặc một bộ quần áo bằng da, đội mũ có gắn lông chim trang trí, lưng đeo cung và bao tên. Về tuổi tác thì có lẽ hắn hơn bọn Haruhiro vài tuổi. Hắn có một đôi mắt cáo và cái miệng méo xẹo.

“Là Goblin Slayer cùng tập đoàn tâu hài đây mà.”

“... Xin chào. Anh Kuzuoka.”

Haruhiro khẽ cúi đầu. Trong số các đàn anh, hiếm có lính tình nguyện nào khiến cậu không muốn gọi bằng anh đến mức này. Tuy chẳng phải quen biết gì đáng kể, nhưng cũng gọi là có một chút liên quan.

Kuzuoka đã thu nhận Moguzou lúc cậu ấy vừa mới đến Grimgar, sau đó lột sạch tiền và vứt bỏ cậu ấy.

Khi Ranta tắc lười một cái tỏ thái độ rành rành, Kuzuoka quắc mắt kèm theo tiếng “Hử...?” đầy hăm dọa. Năm người dưới trướng Kuzuoka gồm có chiến binh, đạo tặc, pháp sư, tu sĩ và hắc ám kỵ sĩ, mỗi người để lộ một biểu cảm khác nhau, người thì mang vẻ mặt như muốn nói, “Lại bắt đầu rồi...”, người thì tỏ ra không mấy quan tâm, người lại lấy làm thích thú, nhưng dù là kiểu nào thì bầu không khí ấy còn lâu mới gọi được bằng hai từ “thân thiện”.

“A, xin chào, xin chào, anh Kuzuoka.” Kikkawa chen ngang, thân thiết vỗ vai Kuzuoka. “Lâu lắm mới gặp, anh có khỏe không, anh Kuzuoka. Tình hình thế nào rồi? Kiểu thế?”

“Thằng kia, đừng có động vào tao, *Cút-kawa!*”

“Ế? Gì vậy, gì vậy? Anh vừa nói em là *cực tình hoa* hả? Thật là, em cũng nghĩ thế đấy.”

“Tao không có nói thế, đờ ngu.”

“Ấy ấy ấy, thôi mà, có gì phải ngượng đâu, anh Kusooka^[5], a, em nhầm, phải là Kuzuoka mới đúng! *Lôi xĩn lòi xĩn!* Em sẽ kiểm điểm!”

“Nhất định là mày không hề kiểm điểm tí nào!”

“Ủm! Em không làm mà! Ê hê.”

“Bực rồi đấy! Tránh ra, chết đi! Tao sẽ giết mày đấy!”

“Cái đó thì không được rấ³t.” Nở một nụ cười tươi rói, Tokimune nói thẳng. “Tôi không biết rõ về cậu nhưng tôi biết cậu yếu hơn tôi. Có muốn thử không?”

“Không, không thêm!” Kuzuoka đẩy Kikkawa ra, nói với đồng đội, “Đi thôi!” rồi dừng dừng bước đi. Tuy đã cách xa bọn Haruhiro một quãng, hắn vẫn tiếp tục lầu bầu, có vẻ là những lời lăng mạ, quả đúng là Kuzuoka.

“Tên đó,” Ranta đáp xuống đất, “tính cách tồi tệ như vậy mà cũng được làm thủ lĩnh tổ đội cơ đấy. Thật không thể tin được.”

“Ừm...” Haruhiro xoa gáy. “Đó không phải là chuyện đến lượt mày nói đâu...”

2. Tình yêu của tôi lúc nào cũng vậy

Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) không có cảnh mặt trời mọc hay lặn, cũng không có ngày và đêm. Vì không dùng được nam châm nên cũng chẳng biết được phương hướng. Như thế cũng bất tiện nên *Shinohara của Orion* đã đưa ra một đề xuất nọ. Nếu nhìn quanh từ *ngọn đồi khởi đầu* sẽ thấy ở đằng xa có một vật thể hình trụ đứng sừng sững. Bởi hình dạng và kích cỡ của nó là thứ không ai có thể xem như thuộc về một vật có ngu ồn gốc tự nhiên, nên có lẽ nó được dựng nên bởi bàn tay của một thế lực nào đó. Để cho tiện, hướng đó sẽ được coi là hướng Bắc. Tất cả mọi người đều chấp nhận, không một ai phản đối.

Người phát hiện ra ở phía Đông ngọn đồi khởi đầu có một thung lũng với thực vật sinh trưởng rậm rạp cùng một con suối tràn trề dòng nước trong veo ở dưới đáy thung lũng là nhóm lính tình nguyện hai người Lala & Nono.

Nhân tiện, nhóm Lala & Nono này cũng đã tìm được cái lỗ xuất hiện trong đường hầm khai khoáng Grimble và đặt chân đến Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) trễ hơn nhóm Haruhiro năm ngày. Thêm vào đó, Lala & Nono còn đặt tên cho lũ sinh vật rikomo trông giống dơi là gremlin. Cái tên rikomo đã chẳng còn được sử dụng nữa. Đến cả nhóm Haruhiro cũng gọi chúng là gremlin.

Lala & Nono cũng đặt cho nơi được coi là chỗ lũ gremlin đẻ trứng cái tên Storage (Kho trứng), còn khu vực đằng sau là Gremlin Flat (Khu cư trú của gremlin). Tất nhiên là hiện giờ bọn Haruhiro cũng gọi như vậy. Lala & Nono có vẻ rất nhanh nhạy trong việc kinh doanh nên đã nhận dẫn đường đưa các clan có thực lực như Orion hay Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] đến Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) và thu tiền của họ.

Lala & Nono dường như rất *cần mẫn* và tỉ mỉ. Họ sục sạo kĩ lưỡng mọi góc ngách của Gremlin Flat (Khu cư trú của gremlin) và tìm ra lối vào dẫn đến Night Realm (Thế giới đêm tối), lại là một thế giới khác với Dusk

Realm (Thế giới hoàng hôn), nơi tắm tối từ đầu chí cuối, không bao giờ được đón bình minh.

Có thể nói thêm rằng, Night Realm (Thế giới đêm tối) gần như vẫn chưa bị ai động đến. Dù sao thì nơi đó cũng quá tối, chẳng biết liệu có hay không những người lính tình nguyện vào đó rồi không thấy trở về. Có vẻ đó là một nơi khá nguy hiểm, nhưng có lời đồn nói rằng Lala & Nono vẫn đang bí mật tiến hành điều tra.

Và cho đến ngày hôm nay, khi cậu lơ mơ cảm thấy tính xác thực trong lời đồn đó thì Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) đã trở thành bãi săn hấp dẫn số một đối với lính tình nguyện.

Chỉ loáng một cái mà mọi việc đã thành như thế.

Haruhiro ngồi trước lâu, uống một ngụm nước từ bình rồi thở dài.

“Đúng là ghê thật...”

Không chỉ một chục mà phải có đến mấy chục căn lâu nằm xung quanh thung lũng ở phía Đông ngọn đồi khởi đầu mà Lala & Nono đã tìm ra. Quá nửa trong số đó thuộc về những người lính tình nguyện đang tạm trú ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) giống như nhóm Haruhiro và Tokkies. Còn lại là lâu của nhóm người buôn bán với khách hàng là lính tình nguyện... Có quán ăn di động, quán rượu di động, thợ rèn, nhà tắm công cộng, cửa hàng thu mua, chi nhánh của Thương hội kí gửi Yorozu, thậm chí... hình như có cả những người được gọi là buôn hương bán phấn. Lâu của nhóm người ấy đặt gần thung lũng, còn lâu của lính tình nguyện bao ở vòng ngoài, khiến nơi đây mang hình dạng của một ngôi làng nhỏ.

Nó được gọi là Khu định cư của đoàn lính tình nguyện Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

Chém đấy.

Gần như chẳng có ai nói ra cái tên quá mức khoa trương ấy. Khu định cư. Đây mới là tên thường gọi.

Nơi này không có buổi đêm. Theo một nghĩa nào đó, ở đây *không có thời gian* nên cũng không có cảm nhận thực tế, nhưng ở thế giới bên ngoài có lẽ đang là giữa đêm khuya. Chị Anna có một chiếc đồng hồ kết cấu cơ học nên bọn Haruhiro có thể dựa vào thời gian trên đó để thức dậy vào buổi sáng, hoạt động vào ban ngày và cố gắng ngủ vào ban đêm trong khả năng có thể.

Haruhiro cũng muốn làm như vậy lắm, nhưng thực tế, cậu lại bị mất ngủ. Vậy nên, cậu mới đang ng ỡ co ro ng ỡ một mình bên ngoài l ầu như thế này.

Cậu có thể nghe thấy tiếng ngáy của Ranta. *Mình chẳng ngủ được*, cậu nghĩ.

Giọng của những người lính tình nguyện đang chè chén ở quán rượu di động cảm giác cực kì ần ỉ.

Cậu hoàn toàn không cho rằng mình có thể l ả ra ngủ.

“... Quả nhiên là trời không tối đi chút nào.”

Là vấn đề về tinh thần sao? Tuy mình chắc chắn không thô thiển như Ranta, nhưng cũng không phải kiểu thần kinh mất cảm.

“Một lúc nào đó... mình muốn sống một mình...”

Thật khó mà chịu được khi lúc nào cũng có ai đó ở quanh. Thỉnh thoảng cậu còn thấy ngột ngạt, với tần suất khá nhiều. Dù là một giấc mơ có phần to tát, nhưng cậu muốn thuê một căn phòng và sống một mình.

“A... Đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét đáng ghét, không thể chịu được nữa...”

Trong lúc cúi gằm mặt l ầu b ầu, cậu thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Phải thực tế lên. Đại loại là dù có nói tới chuyện thuê phòng thì trong thời gian này, mình vẫn chưa về Alterna được. Mình phải sống trong l ều ở căn cứ Tiên đồn Đông Cô Độc hay Khu định cư. Xét đến việc phải di chuyển thì mình cực kì muốn giảm thiểu số lượng l ều. Hiện tại nam một l ều, nữ một l ều, tổng cộng hai l ều là tốt nhất rồi. Dẫu biết vậy nhưng không hiểu tại sao thỉnh thoảng mình vẫn muốn ở một mình?

Không phải cậu hoàn toàn không tìm ra lí do cho suy nghĩ bất chợt ấy.

Một phần, hoặc phần lớn nguyên nhân là bởi cậu đang làm thủ lĩnh, một vị trí cơ bản là không phù hợp với bản thân, khiến cậu phải quan tâm tới mọi người.

Trong lúc làm việc thì không sao. Có rất nhiều việc cần cậu suy nghĩ và hành động, đó không phải lúc để phân tâm. Nhưng khi một ngày kết thúc và cậu được giải phóng khỏi nhiệm vụ của mình, tất cả mọi thứ sẽ đè nặng lên người khiến cậu ngạt thở.

Cậu không nghĩ đến việc muốn quăng bỏ trách nhiệm, cũng không có ý định chạy trốn.

Chỉ là, mọi thứ đều thật khó khăn.

Cậu chẳng thể vứt bỏ, cũng chẳng có ý định vứt bỏ bất cứ đi đâu gì nhưng cậu vẫn thấy mệt mỏi. Cậu không thể không nghĩ rằng bản thân không xứng đáng, không có đủ năng lực. Nhưng dù vậy, cậu vẫn phải làm.

Những lời than vãn cũng là thứ cấm kỵ. Cậu không muốn làm đồng đội lo lắng hay gây ra rắc rối. Việc đó có thể gây ảnh hưởng đến phong độ của cả bọn.

Trước mắt, cậu vẫn phải quan tâm, cả với đồng đội, cả với nhóm Tokkies. Không thể không quan tâm được. Bởi vậy mà cậu kiệt sức.

Mình muốn ở một mình.

“Mà mình bây giờ đang ở một mình rồi đấy thôi...”

Đúng vậy. Tâm nguyện của cậu đã được đáp ứng, hiện giờ cậu đang ở một mình. Haruhiro đứng dậy. *Đi bộ một chút nào.*

Cậu rời khỏi lều của mình, hướng về phía thung lũng. Do không có cả ngày lẫn đêm, nên quán ăn di động và quán rượu di động đều có khách. Lính tình nguyện đi lại lác đác, Haruhiro rón rén di chuyển để không lọt vào tầm mắt của họ. Rất đông lính tình nguyện tập trung ở Khu định cư. Nói vậy chứ cũng không đến hai hay ba trăm người. Cậu quen mặt với phần lớn lính tình nguyện, nhưng tất cả đều là đàn anh và nhóm Haruhiro cơ bản là đối tượng bị họ bỏn cợt. Nếu bị gọi lại nói chuyện phiếm thì đầu tiên, cậu sẽ thấy không thoải mái. Hơn nữa, lúc này cậu muốn ở một mình.

Nhóm Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] đang tiệc tùng ở quán rượu di động. Dù là một clan nhưng không hiểu sao họ lại tự gọi mình là *family* và xưng hô với nhau bằng huynh đệ hay *brother*. Ở trung tâm là một người đầu húi cua, cơ thể không hề to lớn, nói đúng ra còn sở hữu một gương mặt non choẹt, thế mà nhìn từ xa cũng đủ làm người ta cảm thấy áp lực. Đó là Max “Giác đấu”. Người đàn ông lún phún râu cằm ở bên cạnh là Aidan, thân tín của anh ta.

Nghe đâu tên thật của Max là Masafumi, còn Aidan là Eisuke, nhưng người ta nói rằng, kẻ dám thốt ra những cái tên đó trước mặt bọn họ nhất định sẽ phải thấy máu của chính mình. Không riêng gì Max và Aidan mà các *brother* trong *family* đa phần đều gọi nhau bằng biệt danh kiểu đó.

“We! Are!? Iron! Knuckle! Yeah!”

Tiếng hô đó nghe cũng rõ mồn một. Khi các *brother* đồng thanh la lối bằng chất giọng trầm khàn, không khí trở nên cực kì náo nhiệt. *Tôi không hiểu nổi cái nét văn hoá đó đâu ạ.*

Iron Knuckle [Đội Thiết quy ền] xông vào Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) ngay sau Orion và ngay lập tức thể hiện sức mạnh tung bùng khói lửa. Chẳng biết có phải là Orion chịu ảnh hưởng từ tính cách của Shinohara hay không, cũng có thể bọn họ về cơ bản đầu là những người lịch thiệp, cho nên Orion đem lại cảm giác như một nhóm các nhà thám hiểm có quy mô lớn, trong khi nhóm của Max thì trái ngược hoàn toàn. Bọn họ thuộc trường phái sử dụng vũ lực từ tận gốc rễ và là những kẻ gây sự đáng sợ.

Họ đã giết. Cứ hễ đụng phải lũ thành viên giáo đoàn là họ giết. Họ thăm sát chúng không thương tiếc.

Ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) rải rác có các khu phố của lũ thành viên giáo đoàn. Nhóm Haruhiro đã tìm ra hai chỗ trong số đó từ trước khi Orion tới. Nhưng bọn cậu không lại gần. Vì đó là nơi lũ thành viên giáo đoàn sinh sống. Rõ ràng rất nguy hiểm.

Tuy nhiên, Iron Knuckle [Đội Thiết quy ền] chẳng buồn quan tâm mà xông ngay vào một khu phố. Theo lời kể lại, bọn họ ở trong khu phố đấy nguyên một ngày, nghĩa là hơn hai mươi tư tiếng, liên tục chém giết lũ thành viên giáo đoàn. Kết cục, những tên thành viên giáo đoàn còn sống sót phải tháo chạy khỏi khu phố, còn Iron Knuckle [Đội Thiết quy ền] thì oai dũng cất cao khúc khải hoàn. Bọn họ đã chiếm cứ được con phố.

Mà không, có lẽ nói rằng bọn họ đã triệt hạ một khu phố là cách diễn đạt thích hợp hơn.

Thực ra, đó chính là khu phố mà bọn Haruhiro đã chọn làm bãi săn gần đây.

Sau đó, Iron Knuckle [Đội Thiết quy ền] không tiếp tục chiếm cứ khu phố mà chuyển sang đánh giết du kích. *Đó đích thị là kiểu ném tên qua cửa sổ? Không phải à?* Dù sao đi nữa thì về sau vẫn có vài ba tên thành viên giáo đoàn quay lại khu phố, nhưng chỉ để thu dọn thi thể của đồng loại hay đi tu ần, chứ chúng có vẻ không định sinh sống ở đó nữa.

Ngoài ra, những tên khổng lồ trắng thường không xuất hiện ở các khu phố của lũ thành viên giáo đoàn, nơi được gọi là Căn cứ giáo đoàn hay đơn

giản là Căn cứ. Cậu nghĩ rằng đúng là chúng không có ở đó thật. Vốn dĩ khác với lũ thành viên giáo đoàn, những tên khổng lồ trắng không phải thứ có thể bắt gặp ở khắp mọi nơi. Chỉ có thể xác định được bóng dáng của chúng ở hai chỗ. Một là nơi nhóm Tokkies đã lần trốn trong ngày thứ hai tính từ khi cả bọn tìm thấy Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) - Di tích điện thờ của thần khổng lồ cùng khu vực xung quanh. Hai là lòng chảo lớn nằm ở phía Tây Nam ngọn đồi khởi đầu, được đặt cho cái tên Chiếc vạc của thần.

Tuy nhiên, kể từ sau khi Iron Knuckle [Đội Thiết quyề] triệt hạ một Căn cứ, những tên khổng lồ trắng bắt đầu đi lang thang khắp nơi. Thịnh thoảng còn có vụ chúng hành động cùng với lũ thành viên giáo đoàn.

Chính vì thế, Căn cứ đã bị Iron Knuckle [Đội Thiết quyề] tấn công trở thành một bãi săn thích hợp đối với lính tình nguyện, nơi họ dễ dàng tóm được những tên khổng lồ trắng cùng lũ thành viên giáo đoàn với số lượng không quá nhiều.

Cánh lính tình nguyện gọi nơi đó là Số một.

Ý nghĩa của nó có lẽ là Căn cứ đầu tiên bị con người tiêu diệt, hoặc là bãi săn số một, cũng có thể là cả hai. Haruhiro chẳng rõ.

“Chà, cảm giác là bọn mình... chịu ơn Iron Knuckle nhiều lắm...”

Thật khó để gạt sạch cảm tưởng rằng họ là một đám người tàn nhẫn. Còn bọn Haruhiro, những kẻ hưởng ké thành quả của họ, có lẽ còn khó coi hơn cả tàn nhẫn nữa. Các cậu chẳng có tư cách gì để phê phán bọn họ.

Tạm gác lại mấy chuyện đó, lúc này Haruhiro đã đến được rìa thung lũng mà không thu hút ánh nhìn của bất cứ ai nhờ tận dụng kỹ năng đạo tặc. Trong lúc nhấm nháp chút cảm giác thành công nhỏ bé, cậu nghĩ, *mình hoàn toàn là một kẻ chán ồm. Chán ồm ồm mà. Chán ồm mới đỉnh cao. Mình muốn làm kẻ chán ồm mãi mãi. Thực lòng, đã là một kẻ chán ồm thì mình chẳng hề muốn làm thủ lĩnh, nhưng không làm không được, thật khổ sở biết bao.*

Những ngày đầu khi mới bị phát hiện, thung lũng vẫn còn um tùm các loài thực vật, nhưng dáng vẻ giờ đây của nó trông thật đáng buồn. Cây cối bị chặt hạ, đến một cây cũng không còn. Bụi rậm cũng chỉ còn lác đác.

Dòng suối dưới đáy thung lũng được sử dụng làm nguồn nước. Nước trong chiếc bình Haruhiro mang theo người cũng được lấy từ con suối đó

rồi đun sôi. Dù con suối nhìn sạch và trong vắt, nhưng nếu uống trực tiếp thì chắc chắn sẽ bị đau bụng, thậm chí là đau dữ dội. Cậu lo lắng dòng suối sẽ cạn kiệt nếu lính tình nguyện cứ sử dụng nước một cách vô tội vạ, nhưng ở thời điểm hiện tại thì có lẽ vẫn chưa sao.

Nhìn xuống dòng suối, không biết từ khi nào, cậu bỗng thấy lòng nhẹ nhõm. Chuyện này giúp cậu lấy lại được trạng thái bình thường. *Mình là một con người đơn giản, tâm thường. Thật may vì mình là một con người tâm thường, đơn giản.* Nếu Haruhiro là một người tài năng, phức tạp, chắc hẳn cậu sẽ chết mệt vì suốt ngày phải đau đầu lo nghĩ.

Do cơn buồn ngủ bắt đầu kéo đến nên Haruhiro quyết định quay lại lâu.

“Mình là một người như vậy đấy...”

Vừa đi, cậu vừa cười khùng khục. Mỗi ngày, cậu đều suy nghĩ lòng vòng mấy chuyện giống nhau không biết chán, nhưng rồi lại thấy mấy thứ đó ra sao cũng được từ lúc nào không hay. Cậu sẽ mang tâm trạng kiêu như, *thôi thì, ngày mai mình cũng sẽ lại cố gắng.*

“Mình không phải không có tiến bộ... Nhưng, chuyện đó. Vì mình chẳng phải người tài giỏi gì nên cứ luôn băn khoăn không biết mình có tiến bộ nhanh được hay không...”

Xét về phía tổ đội thì rõ ràng là có tiến bộ, cũng kiếm chác được, vậy là ổn phải không?

Ừm.

Thế là ổn.

Bằng lòng đi nào. Hãy làm như thế.

Cần lên yêu dấu của mình ở ngay kia rồi. Mặc dù mình chẳng yêu mến nó chút nào. ... Cơ mà...

Ai đó vừa ra khỏi lâu. Còn “ai” vào đây nữa, chỉ có thể là Ranta hoặc Kuzaku. Tác phong nhìn vẫn chán đời, được mỗi cái cao như mọi khi. Đó là Kuzaku. Mà còn “như mọi khi” gì nữa, chỉ ầu cao đầu thế thay đổi một sớm một chiều. Hiển nhiên là vậy.

Nếu chỉ có thế thì cậu cũng sẽ chỉ thắc mắc, “Ồ, sao cậu ấy lại thức dậy vậy?”, nhưng khi thấy một người khác bước ra từ lâu bên cạnh, cậu không còn giữ được sự đi ền tĩnh.

À không, thì cũng chẳng đến mức không điềm tĩnh, nhưng việc Kuzaku từ lâu nam và Merry từ lâu nữ xuất hiện cùng một lúc có thật là một sự ngẫu nhiên? Hay phải gọi là tất nhiên nhỉ? Chẳng biết nên nói thế nào?

“... Mình đâu thể hỏi được...”

Haruhiro nấp trong bóng của căn lều gần đó. Cậu ngay lập tức nấp đi chẳng kịp nghĩ ngợi gì. Mình đâu cần phải nấp nhỉ? Đúng thật. Nhưng mà. Quả nhiên.

Cậu chỉ lộ nửa mặt ra, thăm dò động tĩnh hai người đó. Tại sao mình lại phải làm chuyện này nhỉ? Cứ như nhìn trộm ấy. Không hay chút nào... Hử rồi... Nhưng mà... Mình tò mò chết đi được... Cũng đúng mà... Mình là thủ lĩnh nữa? Không liên quan à? Nhưng đây vẫn là việc trong tổ đội ý? Đâu phải hoàn toàn không liên quan? Cũng nên nắm trước được tình hình, phải không? Thế nào nhỉ? Hay là không phải?

Hai người kia nhỏ giọng nói gì đó. Merry hơi cúi mặt. Rồi cuộc cô ấy đang nói gì thế? Chết tiệt. Không nghe được.

“Ô...”

Haruhiro lỡ phát ra một âm thanh kì quặc. Kuzaku nắm lấy cánh tay, à không, tay áo của Merry. Cậu ấy kéo cô đi. Merry không chống cự. Cô ấy bước theo, đầu vẫn cúi gằm. Ô kìa. Họ đi rồi. Hai người họ đi mất rồi. Ủa. Ra vậy. Thì ra là vậy...

“... Mình nhìn thấy mất rồi.”

Mà cũng chẳng sao.

Đúng vậy.

Chẳng làm sao cả nhỉ?

Đâu phải mình không nghĩ rằng có chuyện **như vậy** từ trước. Phải đấy. Mình đã nghĩ đến rồi nhé? Gân như chắc chắn luôn cơ. Không biết họ tiến triển đến **đâu** rồi nhỉ? Chuyện đó thì mình không rõ, không có ý định tìm hiểu, cũng chẳng muốn tìm hiểu, nhưng làm gì có chuyện không có tiến triển gì. Chắc phải tiến thêm được kha khá rồi ấy chứ. Hai người thích làm gì thì cứ làm đi.

Làm cái gì cũng được hết!

Đúng vậy!

Tớ chẳng quan tâm đâu!

Trái lại có khi tớ còn chúc phúc cho hai người đấy!? Làm thật luôn cho coi!?

Nếu hai người chịu nói ra!

Nếu hai người thú nhận một cách chân thành...

Đâu phải tớ chưa từng nghĩ rằng hai người cứ việc đường đường chính chính tuyên bố mọi chuyện thì cũng sẽ chẳng có vấn đề gì cả...

“Haaaaàààà...”

Haruhiro vừa thở dài vừa ng ồi bệt xuống đất và ấn tay vào ngực. Hình như mình sắp khóc rồi.

Quả là một cú sốc.

Tại sao? Có sao mình lại nhận một cú sốc lớn đến thế này? Là vì chủ nghĩa giữ bí mật của hai người họ? Nói đi! Nói toẹt ra đi! Các cậu không tin bọn này à!? Kiểu đó hử? Cảm giác cũng không phải. Dù có nói là đừng giấu giếm nữa thì chuyện này vẫn khá khó công khai. Không phải mình không nghĩ được chuyện đó.

Thực ra, bọn tớ đang quen nhau!

Đột nhiên nói ra chuyện đó không giống kiểu của cả Kuzaku lẫn Merry. Ủ thì đó không phải tính cách của họ. Hơn nữa, mối quan hệ của hai người ấy có lẽ là kiểu mưa dầm thấm lâu, chứ không phải dạng rõ ràng, có phân định rạch ròi. Biết đâu cả hai đều nghĩ rằng giữ im lặng với đồng đội là không hay, nhưng lại không thể nói ra được. Có lẽ chính bản thân họ cũng không rõ nên nói thế nào. Có lẽ còn có nhiều sự tình khác nữa. Chắc hẳn là sẽ có.

Nhìn chung là, hai người bọn họ, nói sao nhỉ... có? Tình ý? Với nhau? Tóm lại là bị người kia thu hút...?

“Ủ...”

Ngực mình đau quá. Thật ngọt ngào. Chuyện này là sao? ... Mà hai người bọn họ là gì nhỉ? Kiểu như? Tình yêu? Quan hệ yêu đương? Tâm đầu ý hợp? Đó cũng là tự do của họ.

Hoàn toàn là tự do của họ. Chẳng ai có quyền ngăn cản hai người họ. Chẳng lẽ nào cản trở chuyện yêu đương của người khác phải bị ngựa đá chết hết đi!

Haruhiro nghĩ vậy. Đó không phải là nói dối. Cậu thực sự nghĩ như vậy, từ tận đáy lòng.

Nếu vậy thì tại sao?

... Quả nhiên là thế à?

Thật khó thừa nhận, mà cũng có thể là không muốn thừa nhận, thậm chí hiện hữu cả cảm giác không nên thừa nhận thì tốt hơn, nhưng cuối cùng, có lẽ vẫn là như vậy.

Nói gì đi nữa thì Haruhiro vẫn rất thích Merry. Cậu đã yêu đơn phương cô ấy một cách giản dị... cực kì giản dị, một sự giản dị phù hợp với bản thân mình.

Tất nhiên, Haruhiro tuyệt đối chưa bao giờ nghĩ rằng Merry có khả năng sẽ thích cậu. Cậu có thể dứt khoát khẳng định rằng mình không hề nuôi hi vọng. Vì vậy, cậu không muốn nghĩ đến việc bản thân đang ôm ấp tình cảm với Merry. Cậu cố gắng để không suy nghĩ. Có đi ầu, tất cả đều vô ích.

Dẫu vậy, có lẽ cậu đã yêu cô.

Cứ làm một thí nghiệm tưởng tượng như thế này là rõ ngay thôi.

Ví dụ như Yume và Shihoru đều là đồng đội giống với Merry, giả sử Yume hoặc Shihoru bắt đầu hẹn hò với ai đó trong tổ đội. Khi đó, ngực cậu liệu có đau đớn, bức bối thế này không?

Có lẽ là không.

Nếu là Shihoru với Ranta... cùng lắm cậu sẽ thấy ngạc nhiên. Tuy thế, dù cậu có thể sẽ hết sức sửng sốt và lo lắng chuyện tương lai, thì chắc chắn cũng chỉ đến mức như vậy. Cặp Yume và Ranta có lẽ cũng tương tự. Còn nếu là Yume với Kuzaku hay Shihoru với Kuzaku, dù có bất ngờ đi nữa, chắc chắn cảm giác của cậu sẽ là, “Ồ, vậy à, chúc hai người hạnh phúc, cố gắng đừng chia tay nhau nhé, vì v ềsau sẽ phiền phức lắm.”

Chỉ vì đó là Merry.

Dù đối phương là Kuzaku hay ai đi nữa thì Haruhiro có lẽ vẫn sẽ bị sốc.

Bởi vì cậu, tương đối, nghiêm túc, thích Merry.

“... Đúng... là vậy r ồi...”

Haruhiro ngẩn ngơ ngược nhìn bầu trời sặc sỡ sắc màu.

Lòng ngực bị hành hạ bởi cơn đau bức bối cho đến khi này giờ đây có thêm một cái lỗ. Vì là một cái lỗ nên ở đó chẳng có gì ngoài cơn gió thổi xuyên qua.

Haruhiro đã thất tình.

Nói đúng hơn, cậu đã thất tình từ lâu rồi.

3. Với tất cả sự chân thành

... Vậy? Vì thế nên? Chuyện đó

thường có vấn đề gì. Cũng chẳng cần phải đau. Cảm xúc của cá nhân Haruhiro không liên quan, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống hằng ngày. Chuyện dọn dẹp hay sắp xếp lại tình cảm, ngược lại còn xua tan mây mù trong lòng cậu, khiến cậu thấy chuyện của Merry và Kuzaku giờ thế nào cũng được. *Dù mình không đến mức cầu mong bọn họ sẽ hạnh phúc mãi mãi, nhưng mình vẫn có thể giữ thái độ, “Xin mời, xin mời, các cậu cứ làm gì tùy thích, nhân tiện, có lẽ các cậu định giấu mọi người, nhưng mà lộ rồi đấy,” đúng không...?*

Vâng, nói thật thì, cả cái đó cũng không có luôn.

Bọn họ thì giấu giếm, còn mình lại biết rồi. Phải làm sao mới xoá bỏ được sự chênh lệch này đây? Hay là không nên xoá bỏ nhỉ? Phải làm sao bây giờ?

Khó xử quá.

Vì vậy, cậu thấy rất biết ơn khi ý tưởng tạm thời quay về Alterna được nêu ra.

Vừa hay đang tích góp được chút tiền, cũng đến lúc mình muốn học thêm tối thiểu một kĩ năng mới và đi mua sắm.

Ngoài ra mình còn muốn bình tĩnh đối diện với bản thân. Nói cách khác là mình cần chút thời gian. Chuyện sắp xếp lại tình cảm đâu có dễ dàng gì!

Trong khoảng hai ngày, bọn cậu rời khỏi Khu định cư của đoàn lính tình nguyện Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), đi qua căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc, vượt hoang mạc Kazahaya và về đến Alterna.

Cả bọn tạm thời giải tán. Haruhiro quyết định dành ra bảy ngày ở guild đạo tặc để học Stealth [Ẩn hình], một tuyệt chiêu trong Phương pháp trộm cắp. Tuy phân vân giữa kĩ năng này và chiêu Aero [Ném lên không] trong Sát chiêu khi đánh nhau, nhưng với tư cách là một thủ lĩnh đơn điệu kiêm

trình sát của tổ đội, cậu muốn trang bị trọn bộ các kĩ thuật giúp che giấu hơi thở, xoá bỏ sự hiện diện, khiến người khác không thể phát hiện ra mình. Chi phí phải trả cho guild là hai gold. Không rẻ, hoặc nói đúng ra là đắt, nên nếu cậu không học cẩn thận thì sẽ lỗ to.

Nói chung, người hướng dẫn của Haruhiro, cô Barbara, là một nhân vật cực kì nghiêm khắc, cho nên không đời nào có chuyện nương tay.

“... Cứ tưởng là bị giết rồi chứ...”

Cô ấy đã tuyên bố rằng, “Lần này cậu đi chết đi,” rồi thì, “Biến thành cái xác đi,” hoàn toàn không đùa hay phóng đại.

Phân tích rộng ra thì Stealth [Ẩn hình] được tạo thành từ sự kết hợp của ba kĩ thuật.

Một là Tiềm - Hide, xoá đi sự tồn tại của bản thân.

Hai là Phù - Swing, di chuyển khi vẫn xoá đi sự tồn tại.

Ba là Độc - Sense, tập trung tất cả các giác quan để phát hiện sự tồn tại của kẻ khác.

Ở bước đầu là Tiềm, cô Barbara trước tiên ra lệnh cho Haruhiro, “Chết đi,” và ra tay trừng phạt không thương tiếc nếu cậu không làm được tử tể.

Cậu đã gãy hai, ba cái xương và bị cưỡng chế gộp mặt vào khoá huấn luyện đặc biệt về “Tiềm” trong tình trạng đó.

Ở đây có một người sở hữu lí lịch đáng ngờ, một tu sĩ trước đây là đạo tặc. Mỗi khi ở guild đạo tặc có người bị thương, anh ta sẽ đến chữa trị, nhưng chỉ vì thế mà bắt học trò luyện tập đến mức chết đi sống lại thì đúng là có vấn đề. Thật sự quá là tàn nhẫn.

Theo lời cô Barbara, *nếu không dạy dỗ trong trạng thái cực hạn như thế này thì sẽ không ngấm được vào người. Tất cả đều là vì cậu. Nhớ khóc lóc mà cảm ơn tôi...* Thực tế, đây là cuộc huấn luyện chẳng ai có thể vượt qua mà không rơi nước mắt. Cậu cũng biết quan điểm của cô Barbara có lí. Chỉ là, nếu đi sai một bước thì Haruhiro có thể sẽ tiêu đời. *Thật đáng sợ.*

Rồi thành quả của sự chịu đựng đó cũng tới, những bước căn bản của Stealth [Ẩn hình] đã khắc sâu và không thể tách rời khỏi đầu óc cũng như thân thể Haruhiro. Hiện tại, dẫu đang đi lòng vòng không có mục đích quanh Alterna lúc chiều tà, cậu vẫn tự động thực hành ba bước Tiềm - Phù - Độc, Hide - Swing - Sense trước cả khi bản thân kịp nhận ra. Chính cậu cũng thấy hơi rờn rợn.

“Phán đoán tốt đấy.” Cô Barbara khen ngợi cậu trong một dịp hiếm hoi. “Chắc cậu khá là hợp với con đường này đấy.”

“Chà...”

Hoà vào đám đông trong khu chợ lúc chạng vạng, Haruhiro khẽ mỉm cười.

“Thấy vui ghê, ừm...”

Tuy mình chỉ là một đạo tặc.

Chẳng cần phải nói cũng biết đạo tặc tức là kẻ cắp. Là người đi ăn trộm.

Suy cho cùng, khởi nguồn của guild đạo tặc là từ Black Widow (Goá phụ đen), một tổ chức bí mật của những đạo tặc hoạt động ngầm trong lòng vương quốc Arabakia. Khi vương quốc Arabakia một lần nữa mở rộng về phía vùng Biên cảnh, Black Widow đã đề nghị hợp tác với quân đội của vương quốc để đổi lại sự phóng thích cho các thành viên đang bị giam cầm. Đề nghị này được chấp nhận và những đạo tặc vốn là tù nhân bị gửi đến Biên cảnh với vai trò lính trinh sát cảm tử. Một phần trong số đó sau này đã lập nên guild đạo tặc.

Đúng là một giai thoại anh hùng. Có lẽ do có cội nguồn như thế nên các khoá huấn luyện trong guild đạo tặc mới cực kì khắc nghiệt? Hay đơn thuần vì cô Barbara là một người thích ngược đãi kẻ khác thôi?

Dù sao đi nữa, đạo tặc vẫn luôn là đạo tặc. Có vẻ cũng có những người sử dụng kĩ năng học được tại guild đạo tặc vào việc xấu, dành cả ngày để đi trộm cắp. Trước khi trở thành đạo tặc, cậu chỉ suy nghĩ hời hợt, hay nói đúng hơn là chẳng nghĩ ngợi gì, nhưng hễ mở miệng ra nói, “Tôi là đạo tặc,” thì hẳn sẽ có không ít người cau mày. Nhất là những người có cuộc sống tử tế ở Alterna.

Dù có biện hộ rằng, “Đó chỉ là thành kiến thôi, hơn nửa số đạo tặc trực thuộc guild đạo tặc đều là lính tình nguyện, nên bọn tôi sẽ không thực hiện hành vi trộm cắp đâu,” thì trong Phương pháp trộm cắp vẫn có các kĩ năng *thực dụng* như Picking [Mở khoá], Burglary [Trộm cắp] rồi cả Pickpocket [Móc túi] nữa. Như vậy, đạo tặc là những kẻ nếu muốn thì có thể trở thành trộm cắp bất cứ lúc nào. Cũng chẳng thể trách được khi họ bị người khác đề phòng.

“... Một nghề nghiệp thấp hèn chẳng?”

Mình thích việc âm thầm trinh sát. Nó phù hợp với tính cách của mình, mình thậm chí còn nghĩ, phải chăng đó là thiên chức... Nhưng, đạo tặc à?

“Chẳng phải nên đổi cái tên đó đi hay sao...?”

Khi thành lập guild, đáng ra phải lấy một cái tên gì đó khác chứ không phải là đạo tặc. Chẳng nhẽ các bậc tiền bối thành lập nên guild đạo tặc thấy kiêu hãnh với việc bản thân là đạo tặc sao? Dù không thích nhưng đó có lẽ vẫn là thứ đáng để tự hào?

“Guild đạo tặc chẳng có luật lệ gì, sao không tạo quách một guild khác đi cho rảnh... À, tất nhiên mình không làm đâu. Có ai chịu làm việc đó không nhỉ...”

Được vậy thì Haruhiro sẽ nhanh chóng gia nhập guild đó ngay, cắt đứt quan hệ thầy trò với cô Barbara thì có hơi buồn nhỉ? Mà cũng chẳng có chuyện đó đâu ha? Cô đáng sợ bỏ xừ.

Thôi thì mình cũng không nghĩ ngợi chuyện đó một cách nghiêm túc. Nói về vụ sao cũng được thì đây chính xác là cái kiểu sao cũng được đấy luôn.

Ranta đã nói cậu ta sẽ bỏ ra sáu ngày để học chiêu Missing [Mất dấu chim bay], một kĩ năng trong Phương pháp chiến đấu hắc ám. Shihoru hình như muốn thử học phép Shadow Pond [Đầm lầy bóng tối] thuộc Darsh Magic [Ma pháp bóng tối], nhánh ma pháp chủ đạo của cô ấy, trong năm ngày và học Ice Globe [Băng cầu] thuộc Kanon Magic [Ma pháp băng kết] trong hai ngày. Vì một lí do nào đó, Yume dự định dùng tổng cộng bảy ngày để học Thuật truy tìm dấu vết, Đào bẫy, Kim hồ, là những kĩ năng thuộc Kỹ thuật săn bắn.

Do không thể sử dụng Ma pháp ánh sáng tại Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) nên Merry dùng năm ngày để ghi nhớ chiêu Revenge [Trả thù] trong Thuật phòng thân, còn Kuzaku dùng sáu ngày để học Guard [Che chở] cùng Tag of War [Công phòng nhất thể].

Haruhiro với Shihoru và Yume tốn bảy ngày để luyện tập kĩ năng, Ranta và Kuzaku tốn sáu ngày, Merry mất năm ngày. Nhóm Tokkies cũng khuyến khích từng người tự rèn luyện, chẳng hạn như chị Anna cùng Tada cuối cùng cũng học được phép Sacrament [Thần quang diệu kì]... Thời gian còn dư thì mỗi người được sinh hoạt tự do, và ngày mai là thời điểm cả bọn quyết định tập hợp.

Ranta giờ này có lẽ đang đắm đuối trong cuộc vui với mấy cô gái ở hẻm Tenkuu. Mặc dù Haruhiro không rõ lắm nhưng hình như ở Alterna... cũng có kĩ viện? Đó là những cửa tiệm chỉ cần trả tiền là được phụ nữ tiếp đãi, có vẻ cũng không ít người ưa thích loại dịch vụ này. Thực ra, Ranta đã từng rủ rê cậu một lần. Lúc cậu từ chối còn bị cậu ta giận ngược. Có vẻ cậu ta không đủ dũng khí đi một mình nên mới định kéo Haruhiro theo. Muốn đi thì cứ đường đường chính chính mà đi. Thế nhưng, dù là Ranta đi nữa, hình như cậu ta vẫn chưa dám dứt khoát, nên vẫn chưa đi tới mấy chỗ đó lần nào. Có lẽ cậu ta chỉ đang đi giải tỏa tâm trạng ở mấy quán rượu có nữ phục vụ rót rượu hoặc đang đi cua gái mà thôi.

Merry và Kuzaku... ừ thì đấy? Chắc là đang ở cùng nhau? Chứ còn gì nữa! Rõ ràng là giống như đang hẹn hò. Quả nhiên, bọn họ đã làm chuyện phải làm. Vậy cũng tốt. Hai người hãy tạo dựng một gia đình tuyệt vời đi. Vậy có vội vàng quá không? Nhưng có lẽ đến một lúc nào đó cũng sẽ thành ra như thế. Mình cũng thấy đó... là chuyện tốt? Nhỉ...?

Chuông bắt đầu vang lên. Đó là tiếng chuông báo hiệu sáu giờ chiều. Chuông báo giờ ở Alterna được rung lên cứ hai tiếng một lần kể từ sáu giờ sáng. Sau khi ngân lên lần thứ bảy vào sáu giờ chiều để báo cho mọi người biết đã đến buổi tối, nó sẽ ngừng cho đến sáng hôm sau. Ở khu chợ, các cửa hàng bắt đầu thu dọn để đóng cửa, còn hẻm Tenkuu lại trở nên nhộn nhịp.

Haruhiro dừng chân trước Thương hội kí gửi Yozoru.

“Chào chị.”

“Đến muộn quá đấy!” Chị Anna phồng má và nháy tưng tưng. “Cũng không phải vậy ha!? Vì cậu cũng đâu có muộn!? Nhưng khi hẹn gặp mặt trong buổi hẹn hò thì đến sớm là một đức tính? Phẩm chất của nam giới, đúng không hả!?”

Haruhiro cúi đầu.

“Em xin lỗi.”

“Chẳng cảm thấy thành chí gì cả, nhờ!?”

“... Thành ý chứ ạ...?”

“Viết ra là chí hướng chân thành nên sẽ là thành chí nhé!”

“A, ra là thế.”

Là thế à? Nhưng mà có cái từ đấy hả? Dù sao thì mình cũng đã nhầm sang từ khác. Xấu hổ quá. Haruhiro rụt rè nhìn lên khuôn mặt của cô gái cao sừng sững bên cạnh chị Anna.

“... Xin chào.”

“Ừm.”

Mimorin vừa cười... đấy à? Vì cô ấy là một người hiếm khi thay đổi biểu cảm trên mặt nên khó mà biết được.

“Tôi nhớ cậu lắm.”

Nhưng lời nói lại thẳng thắn đến mức không thể tránh khỏi hiểu lầm. Sự thẳng thắn quá đáng đó làm dạ dày cậu quặn đau.

“... Vậy à?”

“Còn Haruhiro thì sao?”

“Ờ, tôi hả?”

“Có nhớ tôi không?”

“Ừm...”

Haruhiro cúi đầu. Cậu những muốn đáp lại một câu xã giao. Giờ mà làm được vậy thì đã khoẻ. Nhưng, cậu không thể làm thế. Haruhiro ngẩng mặt, nhìn vào mắt Mimorin.

“Chắc cũng không đến mức đấy.”

“Ặc.”

“Dẫu Mimorin có nói với cái giọng không cảm xúc đấy thì...”

“Tổn thương quá đi. Trái tim tan vỡ.”

“Ngoan nào, ngoan nào.”

Chị Anna vỗ vỗ vào lưng, hay nói đúng hơn là vào hông Mimorin. Trong thoáng chốc, hai mắt Mimorin đã ầng ậc nước. Thế này thì đến cả Haruhiro quả nhiên cũng có phần nao núng.

“... À, mà... c... cái đó? Kikkawa đâu rồi? Hôm nay Kikkawa cũng đi cùng mà...”

“Vì có *nhìn sự tiêu*?” Chị Anna vừa xoa hông Mimorin vừa nhún vai. “*Ah. No.* Vì có? Nhiều sự tình? Nên Kikkawa sẽ vắng mặt.”

“Vì mọi người bảo có cả Kikkawa là bốn người và muốn làm sâu sắc thêm tình bạn nên em mới tới...”

“Sông có khúc, người có lúc mà! Đúng không?”

“Em chẳng hiểu ý chị là gì...”

“*Bullshit*, hãy thấu hiểu trái tim người thiếu nữ đi đờ chết tiệt! Biết chưa?”

“Không sao.” Mimorin quệt nước mắt bằng ngón trỏ của cả hai tay.
“Mới thế này không làm em mất tinh thần đâu.”

Mất tinh thần giùm cái...

Tuy không phải không nghĩ vậy, nhưng Haruhiro cũng chẳng muốn làm tan vỡ trái tim Mimorin. Nếu có thể, cậu không muốn làm cô ấy bị tổn thương.

Họ khác tổ đội, lại có quan hệ như kiểu đồng minh, nên cậu muốn mọi thứ được thuận lợi. Ít nhất là không muốn mọi chuyện trở nên khó xử. Giá như có được những cảm giác bình thường, không có gì khác biệt.

Tuy vậy, không hiểu sao suy nghĩ của Mimorin không giống thế và cậu nhận được lời mời hết lần này đến lần khác thông qua chị Anna. Ban đầu là những hành động rõ mồn một nhắm đến mục đích chết tiệt khiến cậu và Mimorin ở trong tình huống một đối một, tóm lại là na ná hẹn hò, rồi cứ theo đà đó mà dính lấy nhau, vì thế, cậu đã thận trọng từ chối. Dù vậy, Mimorin vẫn không chịu bỏ cuộc, chị Anna hình như cũng trở nên mất kiên nhẫn, nên cậu bị rủ rê đi hẹn hò không biết bao lần. Cuối cùng, đến cả Tokimune cũng phải nhờ vả, “Cậu đi hẹn hò với con bé một lần cho anh.” Dù Haruhiro nghĩ rằng nếu cứ tiếp tục một mực từ chối thì sẽ khiến mối quan hệ giữa họ trở nên trục trặc, nhưng cậu trông vậy chứ cũng khá cứng đầu. Haruhiro ra đi đầu kiện.

Một đối một thì không được. Giống như những gì đã tuyên bố, Haruhiro hoàn toàn không có dự định kiểu đó.

Nếu là đi cùng với ai đấy, hơn nữa chỉ như bạn bè đơn thuần thì Haruhiro chẳng việc gì phải ngại, vì cậu không hề ghét Mimorin.

Thế rồi, với đội hình gồm có Mimorin, chị Anna + một ai đó và Haruhiro, cả bọn sẽ thảnh thơi đi ăn hay đi dạo.

Lần này, luôn tiện đã mất công trở về Alterna, đề nghị được đưa ra là bốn người gồm Mimorin, chị Anna, Kikkawa, Haruhiro sẽ cùng nhau ăn tối ở một quán khá khảm. Cậu không có lý do gì để từ chối nên đã nhận lời.

Nói thật thì cậu vẫn thấy nặng lòng ít nhiều. *Nhưng mà, cũng không phải mình hoàn toàn không có cảm giác bọn mình đã trở thành một kiểu giống như những người bạn, nên chắc sẽ cư xử bình thường được thôi?* Cậu đã nghĩ vậy. *Quá ngây thơ rồi hả?*

Cậu đã hoàn toàn rơi vào bẫy.

Cậu thấy không thoải mái. Tuy là cũng không tức giận. Cái kính chỉ tỏ mệt người.

“... Thôi thì, cứ đi ăn trước nhé?”

“Ừ.”

Mimorin gật đầu thật mạnh. Cậu kêu lên “oái” trong đầu. Bởi vì, mắt Mimorin đang sáng lên lấp lánh. *Cô ấy vui đến vậy sao?*

Bản tính con người thường sẽ không cảm thấy khó chịu khi làm người khác vui mừng đến thế. *Ừ thì thực ra, mình cũng đâu có ghét con người cô ấy? Mặc dù đúng là mình cho rằng cô ấy có rất nhiều điểm khác người. Cô ấy quá cao, làm gì thì cũng vẫn phải ngẩng đầu lên, sẽ rất đau cổ, nhưng đó không phải là vấn đề ghê gớm.*

Cả ba đi đến quán ăn mà chị Anna đã nhắm trước. Điều đáng ngạc nhiên là đầu bếp kiêm chủ quán là một nam nhân tộc elf. Nghe nói món thịt được tẩm ướp gia vị đậm đà cùng món rau đầy màu sắc rất được ưa chuộng. Quán dài và hẹp, bên trong khá đông đúc nhưng bọn cậu vẫn có thể xoay sở lách vào. Cả nhóm ngồi ở một chiếc bàn nhỏ nằm trong góc, có bốn chiếc ghế vây quanh. Chị Anna và Mimorin ngồi cạnh nhau, Haruhiro ngồi đối diện với hai người họ.

Chị Anna phụ trách gọi món vì chị ấy thích nhận việc này. Món bia có bỏ thêm cỏ thơm để uống hơn loại bia thông thường. Món ăn nào cũng tỏa ra mùi hương tuyệt vời, kích thích vị giác, mùi vị cũng rất ngon.

Trong bữa ăn, Mimorin hoàn toàn im lặng. Chị Anna nói rất nhiều, dù bình thường thì chị ấy vẫn thế. Ngoài ra, Mimorin luôn ngồi thẳng lưng, gần như không gây ra tiếng động. Cách ăn của cô ấy nhìn rất chuẩn mực. Còn chị Anna thì khá thô kệch, hoặc nói trắng ra thì là khiếm nhã.

Thực ra, Haruhiro không thích những người làm vung vãi đồ ăn, nhai nuốt nhồm nhoàm. Tuy sẽ không lên tiếng nhắc nhở hay cau có thì cậu vẫn nghĩ bụng chẳng lẽ họ không thể biết ý hơn được hay sao.

Về điểm đó, cậu có cảm tình với Mimorin. Cậu thực sự không ghét cô ấy, với tư cách một con người.

“Thế?” Chị Anna không hiểu có phải đã hơi say không mà mắt trông đờ đẫn, phả ra hơi thở sắc mùi cỏ thơm. “*Ruốc* cuộc là *mì* sao! Mimorin có chỗ nào khiến cậu không hài lòng hả? Cái đồ Haruhiro kia. *What the hell, cherry boy*^[6]!”

“Rốt cuộc là vì sao, đúng không ạ...?”

Haruhiro trộm quan sát vẻ mặt Mimorin. Mắt hai người gặp nhau. Cậu đang bị ngó chăm chăm.

“Nhưng mà, chúng ta lại nói về chủ đề đó hả? Với em thì cứ làm bạn bè của nhau là đủ rồi...”

“Dù Haruhiro thấy đủ!? Thì Mimorin vẫn không thấy đủ! Phải hiểu đi đâu đó chứ, đồng nghĩa! *Understand?*”

“*No understand.*”

“Tại sao lại không chứ!? *Dead or death!*?”

“*Dead* với *death* thì đằng nào chẳng là chết...”

“Đừng có mà sửa lưng chị Anna! Trả lời đi!” Chị Anna đập bàn rầm rầm. “Mimorin có gì không được! Cậu không trả lời tử tế là chị Anna không tha cho đâu nhé!”

“... Chị Anna, bình, bình tĩnh lại đã.”

“Chuyện này sao có thể bình tĩnh được!?”

“VẬY, ít ra cũng nhỏ tiếng thôi...”

“*Why*, cậu bình tĩnh thế nhỉ!? *F*ck*, thật bực mình!”

“... Dù chị có nói mấy chuyện ấy thì...”

Trái ngược với chị Anna đang nổi giận đùng đùng, trong quán lặng ngắt như tờ. Tình huống này khá là khó xử. Haruhiro hắng giọng và gãi trán. Cậu không muốn nói đến chuyện này nhưng nếu không trả lời nghiêm túc thì có vẻ chị Anna sẽ không chịu để yên.

“Ồm... Nói sao nhỉ? Chuyện đó... Là gì nhỉ? Không phải là chuyện có gì không được hay không hài lòng đâu.”

“VẬY thì...” Mimorin rướn hẳn người lên, “là cái gì?”

“Ừm...” Haruhiro nhắm mắt và dùng hai tay day mí mắt. “Tôi hoàn toàn không có tự tin rằng mình có thể giải thích được rõ ràng. Nhưng tôi cảm thấy... mình vẫn còn ít kinh nghiệm.”

“Chuyện đấy thì tôi cũng vậy.”

“Chị Anna đây cũng thế mà!?”

“... Vậy, vậy à? Ừm, thế nên, là cái đó? Nó chẳng hợp lí, đúng không? Chuyện như thế. Tất nhiên rồi? Mấy chuyện như là thích khuôn mặt hay được đối xử dịu dàng, tôi nghĩ là cũng có. Tóm lại là, cái việc thích người khác ấy mà? Sự khởi đầu cho nó ấy. Có lẽ đó chính là sự khởi đầu tùy trường hợp, nhưng nếu nghĩ rằng ‘chỉ vậy thôi sao’ thì có lẽ lại là không phải...”

“Tôi thích Haruhiro. Quả thật chuyện đó không hợp lí.”

“... A, không...”

Cậu suýt thốt ra câu cảm ơn nhưng kìm lại. Rõ ràng, cậu cảm thấy có phần phiền toái. Nếu chỉ bày tỏ sự biết ơn không thôi thì đó sẽ là đối trá.

“Ừm. Sao nhỉ, à, ừm... Chính vì vậy, đúng vậy, à ừm, không phải là Mimorin có gì không tốt, mà là hiện giờ tôi hoàn toàn không có những cảm xúc đó. Tuy tôi thấy mình thật tệ khi nói rõ ra thế này. Mà không, có gì tệ đâu nhỉ?”

“Rõ ràng là tệ rồi!? Này, Mimorin, Mimorin...”

Chị Anna bối rối, định ôm lấy vai Mimorin... nhưng do vấn đề về kích thước nên dù muốn cũng không ôm được. Đúng là một thử thách bất khả thi. *Cố lên, chị Anna. Mimorin lại khóc. Nhưng mà, cứ nhìn người ta khóc tâm tức là tim mình sẽ thấy đau. Dù thế thì cảm giác này vẫn khác với mỗi lòng.* Tuy Haruhiro nghĩ như vậy, nhưng khi đến cả chị Anna cũng rưng rưng và lườm cậu bằng đôi mắt ướt át đỏ hoe đó, cậu thật sự không thể ngẩng yên.

“Haruhiro là đồ *heartless*! Quá là máu lạnh, đúng không!?”

“... A, vâng. Bị nói thế em cũng đành chịu.”

“Cậu là đồ lật đật à!?”

“Hả, lật đật...? À, ý chị là lật mặt?”

“Nó đấy! Là nó chứ gì!? Cậu biết rõ thật đấy!? Giỏi ghê nha!?”

“Đợi đã, vừa rồi chính em cũng nghĩ là mình giỏi...”

“Thế nào chẳng được!”

“Đúng thật...”

“Không đúng.” Mimorin vừa nói vừa sụt sịt mũi. “Haruhiro không phải là đồ đàn ông máu lạnh.”

“*What!?*”

“Haruhiro không lạnh lùng. Chỉ là không nói dối thôi.”

“Nư nư nư...” Chị Anna ôm đầu. “... Không nói dối? Nhưng mà...”

Chị Anna, không biết sao mà chị như biến thành một ông chú ấy.

“Cậu ấy chỉ không nói những lời đường mật.” Mimorin cắn chặt môi. “Chỉ là, cậu ấy không khiến cho người cậu ấy chẳng hề yêu như em ôm hi vọng mà thôi.”

“Aaaaaaaaaaaaaa.” Chị Anna vừa vò đầu bứt tóc vừa gằn từng tiếng như sắp ói ra máu. “Mimoriiiiin, em đừng có nói ra hết như thế chứ!?”

“Em biết mà.”

“Nhưng mà...”

“Cả điểm đấy em cũng thích.”

“Uô ô...”

“Tôi thích cậu.” Mimorin nhìn Haruhiro chăm chăm, nước mắt rơi lã chã. “Vì vậy, hãy để tôi nuôi cậu. Nhắm. Hãy hẹn hò với tôi.”

“Xin lỗi.”

“Cậu trả lời đúng như những gì tôi tưởng tượng.”

“Ồm, cái đó... Dù nuôi là cái kiểu đó đi chăng nữa, thì bằng cách của mình, tôi vẫn biết, hay nói đúng hơn là tôi hiểu được, nói sao nhỉ, rằng Mimorin rất thật lòng nhưng... nhưng mà, vì vậy, ý tôi là, chuyện đó lại càng... Đấy, như thế? Kiểu như, tôi cũng không thể nói bừa được...”

“*You, idiot!*” Chị Anna xỉa ngón trỏ về phía Haruhiro. “Chị Anna nói cậu là đồ ngốc đấy! Cậu cũng đến tuổi muốn làm chuyện ấy rồi đúng không? Có ngủ hay thức thì cũng thấy rạo rức đúng không? Là thế chứ gì, chàng trai trẻ! Trước mắt sao cậu không thử hẹn hò bég xem sao? Cậu không có à? Kì hưng tình ấy? Phải có chứ, đúng không!?”

“... Hơi bị thô thiển rồi đấy, chị Anna?”

“Cậu im đi! Chỉ cần nhìn thôi! Bộ ngực của Mimorin! Tèn ten! Cơ thể rất tuyệt đúng không!? Đáng lẽ cậu phải nhảy xổ vào rồi mới đúng chứ!?”

“... Em không có nhảy xổ đâu. Em đâu phải là Ranta chứ. Mà thực ra tên đó cũng chỉ được cái mồm chứ chẳng dám làm đến mức đấy đâu.”

“Mimorin, eo cậu điên cuồng!”

“Là yêu điên cuồng nhỉ...”

“Em ấy chắc chắn sẽ dốc trọn tất cả tình kỹ vô hạn cho cậu đấy!”

“... Tình nghĩa?”

“Viết tắt kỹ thuật tình ái thì thành tình kỹ còn gì!? *Special Technique! You know!?*”

“À... Hiểu tương đối ạ. Mà giọng chị hơi bị to đấy...”

“Vậy mà, em ấy vẫn còn trinh nữ! *Virgin!* Còn chưa có cả *first kiss* nữa kìa!”

“Là thật đấy.” Không hiểu sao Mimorin lại gật đầu khẳng định với vẻ mặt nghiêm trang.

Đây là điểm quan trọng hả? Haruhiro không rõ lắm, nhưng nếu thế thì có chuyện khiến cậu để tâm.

“Ừa... Vậy mà lại có, *special... technique?*”

“Tôi sẽ học.” Mimorin gật đầu thêm lần nữa. “Không sao cả.”

“Hãy giao cho chị Anna đây, nhé!?” Chị Anna vỗ bốp một cái vào bộ ngực cũng khá nở nang nhưng không thể so được với Mimorin. “Chị Anna đây sẽ tận tình hỗ trợ và nhồi cho em *all technic* bí mật luôn nhé!”

“... Hoá ra chị Anna... phong phú kinh nghiệm thế?”

“Đừng có chế nhạo chị Anna, *boy* biến thái! Đương nhiên chị Anna là trinh nữ hàng thật giá thật rồi!?”

“À, nhưng, nếu vậy thì...”

“Phụ phư.” Chị Anna nở nụ cười bất bại, nắm lấy tóc tai mình. “Chị Anna đây là nữ nhân hiếm có hiểu sâu biết rộng về mấy chuyện đấy dù không có kinh nghiệm gì, trăm năm mới có một nhé? Cũng thường thôi.”

“... Vậy ạ?”

“Trong cái đầu này? Đã có hơn một triệu người? Lên tiên rồi đấy?”

“Chị có phải hơi ảo tưởng quá mức rồi không?”

“Rõ ràng là nói đùa r ồi!? Chị Anna đây là một trinh nữ thần thánh, đoan chính và thuần khiết mà!”

“Thôi được r ồi. Gì cũng được...”

Haruhiro hớp một ngụm bia có bỏ thêm cỏ thơm r ồi cúi đầu. Trong quán không còn yên tĩnh như vừa nãy nhưng sự chú ý vẫn đổ dồn về phía nhóm Haruhiro, không ít các vị khách đang đồng tai lên hóng chuyện. *Chị Anna thích mấy trò đùa tục tĩu thật đấy.* Haruhiro không đặc biệt ghét nhưng có lẽ cũng chẳng thích thú gì.

“... Vậy, cậu thấy thế nào!?” Chị Anna cũng nốc bia cỏ thơm ừng ực r ồi khà một tiếng. “Hai người cứ tạm thời hẹn hò với nhau đi? Thử hẹn hò xem? Đâu phải là chuyện xấu nhỉ? *Everyday* đâu được đắm chìm trong sắc dục với *nice body* thế này cơ mà?”

“Thôi, em xin kiêu ạ.”

“*Fuckyou!*”

Cậu bị nguyên một ngón giữa giờ thẳng mặt.

Tuy vậy, dù mọi người có nói gì, thì chỉ riêng chuyện này là không thể thay đổi được. Chính vì đối phương là đồng minh nên cậu càng cực kì... kể cả không đến mức cực kì thì cũng vậy thôi, tóm lại là cậu không ham việc quan hệ trai gái khi mình còn chẳng có cảm xúc yêu đương. Nói đúng hơn, Haruhiro thấy chuyện đó là không thể. *Có lẽ kể cả khi mình được trả tiền, mà không, được trả tiền ngược lại còn không được hơn ấy chứ.*

Hoặc là, mình đang quá ngang bướng chẳng?

Dù không thể cam đoan rằng không phải thế, nhưng tóm lại thì đó có lẽ là bản tính của mình rồi.

“Liệu có...” Mới nói đến đây, Mimorin lại rơi nước mắt lã chã và lập tức lấy tay quạt đi. “Xin lỗi vì đã khóc.”

“... Không sao đâu.”

Không hiểu sao, cậu lại thấy tim mình lỡ một nhịp. *Bất ngờ ghê, chuyện này là sao vậy nhỉ? Tại sao tim mình lại lỡ một nhịp thế kia?* Chính Haruhiro cũng hoàn toàn không hiểu nổi.

“Kh... Không cần phải xin lỗi. À ừm, nếu Mimorin không khóc nữa thì tốt quá. Tôi không muốn là kẻ làm Mimorin rơi lệ, cũng không muốn Mimorin khóc đâu...”

“Chuyện này là lần đầu. Tôi cực kì buồn và đau khổ.”

“... Xin lỗi.”

“Đừng xin lỗi. Không phải lỗi của Haruhiro. Là tôi đã tự ý thích cậu.”

“À phải, ừ thì, đúng là như thế...”

“Tôi hỏi tiếp được không?”

“À, mời.”

“Liệu có khả năng nào cho tôi không?”

“... Khả năng gì cơ?”

“Dù bây giờ không được thì một lúc nào đó...”

“Hừm, ý là chuyện tương lai?”

“Đúng thế.”

“Ừm...”

Cậu muốn ôm đầu quần quai nhưng cố hết sức kiềm chế.

Băn khoăn thật. Cậu cảm thấy nếu dứt khoát nói thẳng rằng, “Trong tương lai cũng tuyệt đối không có khả năng ấy đâu,” có khi còn tử tế hơn. Ngay từ đầu, việc yêu một kẻ như Haruhiro đã là sai lầm. Thời gian không phải là vô hạn. Ngay cả những lúc thế này, thời gian vẫn trôi đi. *Không phải mình không nghĩ rằng, Mimorin mau bỏ cuộc mà tìm ai khác tốt hơn đi, nhưng mà... nhé?*

Liệu đó có phải là việc để cho Haruhiro quyết định? Mimorin cảm thấy Haruhiro hấp dẫn theo cách của mình. Kết quả là cô ấy thích Haruhiro. Liệu Haruhiro có quyên phủ định đi đâu đó?

Do hành động cùng nhóm Tokkies nên Haruhiro cũng phần nào hiểu được Mimorin. Cô ấy quả thực là một người kì quặc. Dù là pháp sư nhưng cô ấy hình như không bỏ được thói quen khi còn là chiến binh, nhìn cái cách cô ấy tiến lên trước và vùng kiếm sợ chết đi được. Nhưng cô ấy có sức mạnh, dùng kiếm cũng khá. Cô ấy còn biết nghĩ cho đồng đội.

Thỉnh thoảng cô ấy cũng đáng yêu.

Cậu thật sự không ghét con người cô ấy. Nếu hỏi là thích hay ghét thì có lẽ là thích nhiều hơn.

Chuyện duy nhất khiến cậu khó xử là việc cô ấy cứ thẳng thừng bộc lộ cảm tình của cô dành cho cậu. Nếu không có vụ đó thì thật lòng mà nói, sẽ chẳng có vấn đề gì.

Cậu thậm chí còn có thiện cảm với tính cách của Mimorin. Chỉ ít là cậu cảm thấy thích Mimorin ở mức độ muốn tôn trọng những suy nghĩ và cảm xúc của cô ấy.

Sự yêu mến của Mimorin làm Haruhiro bối rối, khiến cậu nghĩ rằng, *giá như chỉ là bạn bè đơn thuần thì thoải mái biết bao*, nhưng không thể dựa vào đó... Nói cách khác, phủ định giá trị quan cũng như cảm xúc của cô ấy nhằm loại trừ thứ cảm tình phiền hà đối với Haruhiro phải chăng là chuyện rất sai lầm? Bởi vì, việc đó chỉ có lợi cho mình Haruhiro mà thôi.

Nói chung, nếu định kết luận rằng, kể cả trong tương lai cũng hoàn toàn không có khả năng đâu, cậu có thể nói bao nhiêu cũng được, nhưng vậy liệu có phải là nói dối?

Chẳng ai biết được ngày mai chuyện gì sẽ xảy ra.

Đến việc có còn sống hay không cũng hoàn toàn mờ mịt.

Dù vậy, có lẽ mình vẫn nên nói dối. Hoặc có lẽ ít nhất cũng phải tỏ thái độ chân thành.

*Điều gì là đúng đắn? Làm thế nào mới tốt cho Mimorin? **Tốt cho Mimorin?*** Haruhiro thật sự suy nghĩ cho Mimorin sao? *Kiểu đó đâu có hơn gì lòng tốt giả tạo? Chẳng phải là đạo đức giả hay sao?*

“... Tôi nói thẳng có được không? Thôi thì tôi cứ nói nhé. Tôi không biết về khả năng này nọ đâu. Vì đó là chuyện tương lai. Không chỉ tôi mà tôi nghĩ ai cũng vậy. Có đi đâu, hiện tại, Mimorin thực sự là một người rất thú vị, chỉ nhìn thôi đã thấy vui vẻ rồi, tôi hoàn toàn không ghét nói chuyện với Mimorin, nhưng tôi không thể nghĩ đến việc hẹn hò. Suy nghĩ thật lòng của tôi luôn là ‘làm bạn với nhau không được sao’. Hiện giờ, không thể có gì hơn mức ấy. Ví dụ như mấy năm nữa, tôi có thể lại thấy thích Mimorin, nhưng tôi không muốn Mimorin phải cân nhắc điều đó. Nó chẳng đi đến đâu cả. Giả sử khi ấy, Mimorin đã có bạn trai rồi thì cũng phải chấp nhận vậy thôi. Có thứ gọi là thời điểm mà. Xin lỗi vì chỉ có thể nói chuyện của hiện tại. Chỉ hiện tại thôi đã khiến tôi hết sức rồi.”

Mimorin vừa nhìn chăm chăm vào mắt Haruhiro như muốn nuốt lấy cậu vừa chăm chú lắng nghe. Tuy không phải không cảm thấy nao núng, nhưng Haruhiro vẫn cố gắng không nhìn đi chỗ khác. Nói xong, cả người cậu như mất hết sức lực. Cậu nghĩ, *mắt mình bây giờ chắc trông buồn ngủ lắm đây*. Dù không buồn ngủ thì cậu vẫn thấy khá mệt mỏi.

“Tôi hiểu rồi.”

Mimorin đáp, toàn bộ cơ mặt giật giật. Mắt cô ấy híp lại, hai khoé môi nhếch lên, nên có lẽ cô ấy đang cười... *Cô ấy đã hiểu cho mình.*

Thật tốt. Haruhiro nhắm mắt lại rồi thở dài. Cậu đã trút bỏ một gánh nặng trên vai.

Xét ngay từ đâu nhé? Thể hình mình không cao lớn, suy nghĩ cũng không thoáng, nên số lượng và khối lượng những thứ mang theo phải bị giới hạn. Mình không thể gánh vác tất cả mọi thứ được. Mình còn phải làm thủ lĩnh tổ đội và thực thi công việc của đạo tặc. Đây đã là giới hạn rồi. Mình chẳng còn tâm trí hay sức lực để mà lo những chuyện khác.

Đúng thế. Đây không phải là lúc cho chuyện yêu đương. Cả chuyện với Merry cũng vậy. Nếu có đủ sức thì mình đã chủ động rồi. Ừm. Không có sao? Đúng là không có thật. Sẽ không có chuyện đó. Tuyệt đối không thể.

Đây đúng là một chuyện đáng mừng, cậu nghĩ. Mimorin đã thích một Haruhiro như thế này. Có lẽ một vận may như vậy rất hiếm xảy ra. Sau này chắc sẽ không có nữa. Đây có lẽ là lần cuối cùng. Phải chăng từ chối là một hành động vô cùng phí phạm.

Nhưng biết làm sao được. Thực tế là cậu không có những cảm xúc ấy ở thời điểm hiện tại. Đúng là cậu không biết nói dối. Cậu không muốn lừa dối Mimorin cũng như lừa dối bản thân. Không thể làm thế được.

“Ồm thì... là vậy đấy...”

“Nhưng tôi thích cậu.”

“... Gì ạ?”

Khi Haruhiro mở mắt ra, Mimorin lại đang nhìn cậu chăm chăm bằng ánh mắt tha thiết, nghiêm túc, không vương một chút do dự nào.

“Bây giờ, tôi thích cậu. Tôi thích Haruhiro. Không được sao?”

“Piu...” Chị Anna nhún vai cực mạnh, tưởng như vùi cả mặt vào giữa hai vai. “Mimorin đúng là ngoan cố thật đấy. Giống như đá tảng? Hay là gang thép?”

Haruhiro cup mắt xuống và gãi gãi phía sau đầu... *Trời ạ... dù có bị hỏi là “không được sao?” thì tôi cũng chịu thôi...*

Không được hay gì đó.

Mình làm gì có quyền cấm đoán. Đó là tự do của Mimorin. Mình chỉ có thể tôn trọng cô ấy thôi.

Kết cục thì cái suy nghĩ, “Mimorin đã hiểu cho tôi rồi chứ, vậy đổi lại, chúng ta làm bạn nhé,” cũng chỉ là lí lẽ có lợi cho Haruhiro. Có chấp nhận hay không đều phụ thuộc vào Mimorin. Cũng giống vậy, có chấp nhận tình cảm của Mimorin hay không là tùy thuộc vào Haruhiro, nhưng Haruhiro không thể thay đổi được tình cảm của Mimorin. Dẫu có nói đến thế nào đi nữa thì tình cảm của Mimorin cũng chỉ thuộc về cô ấy.

“... Không phải là không được.”

4. Ngã rẽ dưới bầu trời lạ lẫm

Trong chuyến mua sắm sau khi tập hợp, Kuzaku mua đồ mới thay cho tấm khiên và mũ giáp đã khá tả tơi, Merry mua một cây trượng có lực đánh mạnh, Ranta mặc cả và hốt được thanh Betrayer [Thanh kiếm phản bội] MkII - tất nhiên cái tên này là do Ranta (ngốc nghếch) tự ý đặt. Ngoài ra, mỗi người cũng mua bổ sung hay mua mới những vật dụng hằng ngày... Chuyện này hoá ra vui hơn tưởng tượng.

Ở căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc cũng có thể mua được khá nhiều thứ, không đến nỗi khó khăn, nhưng rõ ràng, chủng loại hàng hoá ở Alterna khác hẳn. Một sự chênh lệch đẳng cấp. Chỉ nhìn quanh thôi đã thấy hưng phấn rồi. Haruhiro là kẻ tối ngày bị phê phán là buồn tẻ, không thú vị, nhạt nhẽo, khó chịu, u ám, nhìn đã thấy rầu lòng... Vậy mà, đến cả cậu cũng trở nên hưng phấn, mấy lần suýt mua cả những thứ không cần và phải vội vội vàng vàng dừng lại. Lúc rời khỏi Alterna, cậu cảm thấy hơi buồn.

Bọn cậu đi về phía Tây hoang mạc Kazahaya. Giữa đường, cả bọn nghỉ ngoài trời một đêm, sau đó cuộc bộ tiếp khoảng ba mươi lăm kilomet nữa. Đến hơn hai giờ chiều, bọn cậu đặt chân đến căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc. Nếu trong ngày hôm nay, bọn cậu vào Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) rồi đến được Khu định cư thì từ sáng mai là có thể bắt tay vào công việc. Dĩ nhiên bọn Haruhiro cùng nhóm Tokkies dự định như vậy, nhưng...

Bọn cậu vô tình gặp Shinohara ở căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc.

“Chào, Haruhiro. Cả Tokimune nữa.”

Shinohara chẳng thay đổi gì kể từ lần đầu cậu gặp anh ấy. Anh có khuôn mặt hiên lành, cư xử lịch thiệp, khoác áo choàng trắng. Trên chiếc áo choàng là huy hiệu bảy ngôi sao xếp thành hình chữ X. Đó là biểu tượng của clan Orion.

Haruhiro nhận thấy các thành viên mặc áo choàng trắng của Orion đang có mặt rải rác đây đó trong căn cứ Tiễn đồn Đổng Cô Độc. Shinohara cũng không xuất hiện một mình mà dẫn theo anh chàng chiến binh tóc ngắn mắt

hí Hayashi cùng một anh chàng tóc húi cua đeo kính mắt tròn. Khi Hayashi ra dấu chào bằng mắt, Merry khẽ gật đầu và mỉm cười. Gương mặt Hayashi lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

“... Ô kìa?” Merry giờ đã có thể tươi cười với đồng đội cũ và sự thay đổi đó khiến trong lòng Haruhiro có chút mừng thầm, đồng thời cậu cũng phải đề nén cảm giác muốn nghĩ chệch sang chuyện khác, rằng sự tiến bộ này quả nhiên là *nhờ công của cậu ta*. Cậu đưa đầu ngón tay lên gãi má. “Đội của anh Shinohara rút khỏi Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) ạ...?”

“Thực ra bọn anh đang phân vân.”

“Ế!? Ế!? Ế...!?” Kikkawa mở to mắt, vừa nhảy loi choi vừa vung vẩy hai tay. “Gì vậy, gì vậy? Mọi người gặp chuyện gì vậy? *Penhaning!*?”

“*Penhaning* là sao?” Anh chàng húi cua đẩy gọng kính mắt tròn lên rồi hỏi.

“Oa, bắt bẻ ở đó à!? Tới rồi! Hay chỉ nói chơi thôi!?”

“Kikkawa, im đi!” Chị Anna đập bốp vào đầu Kikkawa.

“À, ừm.” Tuy cảm thấy thật điếc tai, nhưng Haruhiro vẫn bị thôi thúc bởi bốn phận phải lên tiếng đỡ lời. “*Penhaning* là *happening* ấy mà... Đó là phép đảo chữ thôi...”

“À.” Anh chàng đầu đinh đột nhiên cười khùng khục. “Ra là vậy, ra là vậy.”

Anh ta... thấy trò đùa ấy hay à? Trông vừa giống thế lại vừa không đúng.

“Vậy?” Tokimune khoe ra hàm răng trắng sáng lấp loá. “Mấy người gặp phải chuyện gì vậy, Shiino?”

“Shiino?” Shihoru lẩm bẩm với vẻ nghi hoặc.

“Chỉ với Shinohara!?” Ranta (phế thải) rú lên. “Mới gọi là Shiino à!?”

“‘Anh’ đâu, thêm từ ‘anh’ vào...”

Khi Haruhiro ngỡ ngàng nhấc nhở, Ranta (rác rưởi) chuyên nịnh trên nạt dưới vội vội vàng vàng quỳ mọp xuống.

“Em rất xin lỗi...! Em lỡ hưng phấn quá! À, mà, đó chỉ là cách dùng từ, là một chút lỡ lời thôi! Em chỉ lỡ gọi trống không tên người nổi tiếng thôi ạ...!”

“Anh không để ý đâu.” Quả đúng là Shinohara, ứng xử rất người lớn.

“Hừ...” Sâu trong con mắt không chốt của Inui ánh lên một tia hung hãn... Nhưng thực ra anh ta cũng chẳng chốt mà chỉ dùng băng bịt mắt che một bên đi. “Cái tên Shinohara đó lại được gọi là Shiino à...”

Này Inui, anh còn cư xử bất lịch sự hơn cả Ranta đấy?

“Lần đầu nghe thấy.” Mimorin vừa chớp mắt lia lịa vừa nói. ... *Ó? Lần đầu nghe thấy...?*

“Tôi vừa mới nghĩ ra thôi.” Tokimune nháy mắt rồi giơ ngón cái. “Đúng là một nickname hoàn hảo đúng không?”

“Không thể phủ nhận rồi!?” Chị Anna cười toe toét và giơ ngón cái đáp lại.

“Dễ thương hơn hẳn Shinoharadon hay Shinoharacchom.” Yume khoanh tay gật gù trong lúc nói mấy câu chẳng ai hiểu nổi.

“Ha!” Tada nhăn mặt. “Cô là đồ ngốc hả? Mấy cái đấy như nhau cả thôi. Phải kiểu Shinoharaiden mới hay.”

Kuzaku và Merry nhìn nhau với vẻ mặt khó tả rồi lập tức quay đi hướng khác. *Gì vậy gì vậy gì vậy? Sao lại lảng tránh nhau như thế? Hai người có nhìn chằm chằm nhau cũng được mà. Tạo dựng luôn thế giới riêng của hai người thì sao? Hai người không làm à? Hừm. Thế hả? Được thôi.*

“Gọi thế nào cũng không sao.” Phải nghe mấy thứ nhằm nhí đến mức này mà Shinohara vẫn nở nụ cười vui vẻ chứ không phải là khổ sở, thật không hổ là người lớn. “Về câu trả lời cho câu hỏi của mọi người... thì đúng vậy, đúng là có chuyện. Nói rõ ra thì Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) đang dần dần không còn là một miếng bánh ngon lành nữa.”

“Chuyện tiếp theo xin hãy để tôi giải thích.” Anh chàng húi cua đeo kính mắt tròn lên tiếng.

Mà anh ta là ai thế nhỉ? Hình như... mình đã nhìn thấy rồi thì phải? Còn tên thì không biết.

Khi cậu khẽ nghiêng đầu, anh chàng húi cua đột nhiên quay sang Haruhiro và nở một nụ cười.

“Xin lỗi vì giới thiệu chậm trễ. Tôi là Kimura của Orion.”

“... A.” Haruhiro cúi đầu theo phản xạ. “Xin chào. Anh thật lịch sự...”

“Tôi biết. Ngài đây là Haruhiro. Tiếp đây là ngài Ranta. Quý cô Yume. Quý cô Merry. Quý cô Shihoru. Ngài Kuzaku. Còn bên cạnh ngài Tokimune là ngài Tada, ngài Inui, chị Anna, quý cô Mimori và ngài Kikkawa... Không có gì nhàn lẫn đúng không ạ?”

Dù mình khá để ý đến từ ngài, nhưng cái cách chỉ mình chị Anna được gọi đằng hoàng bằng chỉ chứ không phải quý cô đã cho thấy anh chàng tên Kimura này có lẽ... không phải là kẻ tầm thường?

“Anh Kimura là bạn chí thân của anh Shinohara.” Hayashi khẽ nói.

“Kì lân?” Yume, nói sai rồi.

“Đồng gốc, là vĩ nhân chứ!” Ranta, cái đấy cũng sai nốt.

“Là bạn chí thân à... Hừ...” Inui cũng sai.

“Là bạn chíu chíu đúng không!?” Chị Anna cũng sai rồi kìa.

“Ồ!? Cái đó *chả* lẽ lằng!? Chết dịch bản chiu chiu...!” Kikkawa tại sao lại trở nên hưng phấn vậy?

“Gyuudon^[7] nhì ầu sốt lắm.” Mimorin gật đầu.

Ở Alterna đúng là có quán gyuudon. Không hiểu sao lại không cho thịt bò.

“... Chí thân,” Merry có vẻ đang trầm tư suy nghĩ, “là gì?”

“À, ừm...” Có vẻ Kuzaku cũng không biết.

Chí thân à. Là một từ khó đấy. Nó không thường được sử dụng. Không biết cũng là chuyện bình thường.

Nhân tiện, Haruhiro cũng chỉ ở mức độ: hình như đã từng nghe thấy, không viết được chữ, nhưng ý nghĩa thì có thể suy luận được bằng cách nào đó. *Có lẽ nó có nghĩa là rất thân thiết? Kiểu bạn bè thấu hiểu được nhau? Shinohara với Kimura ấy hả? Đúng là một cặp đôi hơi kì quặc.*

“Hê hê hê.” Kimura phát ra tiếng cười đầy bí ẩn, vai run lên. “Nói tôi với Shinohara là chí thân thì phóng đại quá. Chúng tôi không hơn gì bạn bè đơn thuần cả. Tất nhiên là chẳng có chút xúi yếu tố BL nào. Đúng không, Shinohara?”

“Phải đấy.” Shinohara vẫn rất ôn tồn. “Tôi mà dính đến BL với Kimura thì kinh lắm.”

“Ừ hô, ha, ha, ha...” Kimura ôm bụng cười ra chỉ ầu thích thú.

“BL là giản lược của Boys Love.” Hayashi giải thích ngay lập tức.

“Cái đấy ai chẳng biết, đờngốc!” Chị Anna la ó.

Thật hỗn loạn, Haruhiro đắm chiêu nghi, câu chuyện sẽ không tiến triển gì được...

Không, nên nói là nó đã không tiến triển. Sau khi cười một lúc, Kimura nói cho bọn cậu biết về *những gì đã xảy ra* một cách hợp lí, đúng trọng tâm.

Sự việc bắt đầu từ năm ngày trước, Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] tiếp tục tấn công một Căn cứ giáo đoàn khác và được cho là sẽ lại tàn sát lũ thành viên giáo đoàn.

Bản thân cuộc tấn công kết thúc thắng lợi nhưng hai ngày sau, tức là kể từ ba ngày trước, ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) xảy ra những chuyện bất thường.

Không hiểu sao, sinh vật có hình dáng như người khổng lồ cao chọc trời được gọi là thần khổng lồ bỗng ra mặt và đuổi theo mỗi khi thấy con người.

Trước đây, người ta từng trông thấy hình dáng của thần khổng lồ từ xa. Bọn Haruhiro cũng thấy vài lần. Có đi đâu, thần khổng lồ không tiến lại gần và Khu định cư thì cách ngọn đồi khởi đầu khá xa. Theo những gì cậu nghe được, ở xa tít về phía Tây Nam của ngọn đồi khởi đầu có một bồn địa rộng lớn, thần khổng lồ thì đi loanh quanh trong khu vực đó, nơi được gọi là Chiếc vạc của thần. Người phát hiện và đặt tên cho Chiếc vạc của thần đầu là nhóm Lala & Nono nổi tiếng.

Rõ ràng đụng vào tên thần khổng lồ với kích thước ngoại cỡ đến mức không tưởng đó là việc rất nguy hiểm. Vì thế, đương nhiên là không có thằng ngốc nào lại đi đụng vào hấn, còn việc hấn lọt vào tầm nhìn cũng chẳng phải chuyện gì đặc biệt. Về cơ bản, hấn được coi là một sự tồn tại vô hại.

Vậy nhưng, dùng một cái, mọi chuyện có vẻ không còn như vậy nữa.

Nói là có vẻ vì vẫn chưa có người nào từng giao chiến với thần khổng lồ nên không đánh giá được hấn ta có thực sự muốn *tấn công* hay không.

Nói thế thôi chứ cậu chẳng thể nghĩ có kẻ nào không sợ chết, hay nói đúng hơn là đại ngu, mà đi khiêu chiến một sinh vật quá mức khổng lồ như thế. Khi rơi vào tình huống, “Toi rồi, hấn đến kìa,” thì ai cũng sẽ bỏ chạy thôi. Mặc dù sau một khoảng cách nhất định, hấn sẽ không đuổi theo nữa,

nhưng lại không thể biết chính xác cái *khoảng cách nhất định* đó là bao nhiêu. Nếu lúc nào cũng phải cảnh giác thì việc đi loanh quanh tìm kiếm lũ thành viên giáo đoàn hay khổng lồ trắng cũng sẽ trở nên mệt mỏi.

Nhận thấy cục diện khá tệ, khó có thể tiếp tục... Orion quyết định tạm thời lui khỏi Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Do tình hình có thể sẽ thay đổi nên bọn họ không rút đi toàn bộ. Bọn họ chỉ để lại một tổ đội, còn nhóm Shinohara hiện tại đang dự định đi kiếm tiền ở chỗ khác.

“Lại là Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] hả trời!” Ranta trở nên hùng hổ. “Cái đám gàn dở đó! Sao không nghĩ cho người khác một chút chứ! Đúng là lũ chết tiệt thích gây phiền toái cho mọi người xung quanh!”

“... Không đến lượt mày nói.”

“Hả! Tao làm sao cơ, Parupiro...!?”

“A...” Shihoru chỉ tay về phía đối diện. “Người của Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] kia...”

“*Dắt xin nhồi...*” Ranta lập tức nhảy dựng lên rồi quỳ mọp xuống. “Vừa nãy chỉ là nhần lẫn thôi thật sự thật sự thật sự là như thế không phải tôi mà là Haruhiro nhà chúng tôi đã nói thế...!”

“Mày lại vô tư đổ hết tội lỗi cho tao nhỉ... Mà cũng chẳng vô tư tí nào.”

“Bà!? Làm gì có người của Iron Knuckle! Shihoru, bà dám lừa tôi hả, cái đờng ngực khủng xệ giấu giếm kia...!”

“Bỏ cái kiểu gọi kì quặc đấy đi...!”

“Im đi đồ vú xệ! Tôi kết tội bà phải chịu hình phạt thay đồ công khai...!”

“Hứ...” Trên khuôn mặt trông như ông chú của Inui hiện lên một nụ cười cực kì gian ác. “Tôi cũng muốn khắc ghi cảnh đó vào con mắt này... Nhưng chỉ một mình tôi xem là đủ rồi!”

“... Tôi sẽ không cho ai xem cả.” Shihoru dùng cả hai tay ôm chặt lấy cơ thể mình rồi lườm Inui bằng ánh mắt như nhìn một thứ dơ bẩn.

“Đúng là náo nhiệt thật.” Shinohara mỉm cười.

“Tôi chỉ thấy ồn ào thôi.” Tada dùng ngón trỏ chỉnh lại vị trí cặp kính. “Đúng là lũ côn trùng chết tiệt.”

Dù cậu nghĩ cái cụm từ côn trùng chết tiệt có hơi quá đáng, nhưng nó hoàn toàn chính xác.

“Thần khổng lồ à?” Tokimune nhìn Haruhiro. “Làm gì đây?”

Làm gì đây ấy hả?

Xét từ tính chất của công việc lính tình nguyện thì không có chuyện hoàn toàn không đối mặt với rủi ro. Tuy nhiên, với Haruhiro, cậu muốn tận lực tránh xa những nguy hiểm có thể né được. Nhưng bọn cậu cơ bản vẫn là người phát hiện ra Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), bởi vậy nên cũng có phần luyến tiếc, dù thế thì có lẽ vẫn nên xem xét đến những lựa chọn khác.

... Cậu đã nói rõ ý kiến của bản thân.

Còn về kết quả ra sao thì... nó thành ra thế này.

“Ừ ờ ờ ờ...!”

Trên đỉnh ngọn đồi khởi đầu, Ranta tròn tròn mắt, cất lên tiếng kêu kì quặc.

Chuyện mặt trời lặn vào khoảng thời gian này thì không lấy gì làm lạ, nhưng Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) không có ngày lẫn đêm. Bầu trời đầy màu sắc trải rộng đến vô cùng giống hết mọi khi.

Dưới bầu trời kì lạ khó có thể gọi là trời chiều hay gì khác, vị thần khổng lồ cao sừng sững, cực kì to lớn đang chậm rãi tiến lên.

“... Không hiểu cái thứ kia cách chúng ta bao xa nhỉ?” Kuzaku thở dài. “Nói sao đây, tôi chẳng cảm nhận được gì về khoảng cách nữa.”

“Ừm.” Chị Anna đang được Tokimune công kênh trên vai. “Chắc tầm tám mươi kilomet? Cỡ cỡ đó ha?”

“Đâu có xa đến mức đấy...” Haruhiro bất đắc dĩ sửa lại.

“Chắc cỡ... năm kilomet?” Yume căng mắt nhìn thần khổng lồ. “Hay là mười kilomet? Hay là hai mươi nhỉ? Đến Yume cũng có chút không phân biệt được. Hôôôôô... Trông thì bé mà lại cực kì to lớn nha!”

“... Nghe mâu thuẫn nhưng đúng là cảm giác đấy.” Ở bên cạnh Yume, Shihoru gật đầu.

Chà, đúng thế thật.

Nếu đồng ý với giả thiết của Yume rằng khoảng cách tối đa là hai mươi kilomet thì cũng tương đối xa. Nếu hẳn ở vị trí cách hai mươi kilomet thì người siêu khổng lồ cao hai trăm mét trông cũng chỉ như hạt đậu. Tên thần khổng lồ đó không lớn đến mức đứng ở đây cũng phải

ngước nhìn lên. Nhưng hắn vẫn rất đờ đẫn. Đó không thể nào là kích thích của một sinh vật sống. Là một ngọn núi, hơn nữa không nhỏ tí nào. Trông như một dãy núi vậy.

Cậu nhớ rằng lần đầu tiên họ nhìn thấy thần khổng lồ là trên đường trở về sau khi cứu nhóm Tokkies ăn mảnh.

Lúc đó, Haruhiro chỉ cách hắn khoảng vài trăm mét và đã nghĩ rằng, “Hơi bị to lớn đấy.” ... *Vài trăm mét?*

Không thể nào. Lúc đó bọn mình cách hắn cũng phải cỡ này. Không, có khi còn hơn.

Đúng như lời Kuzaku nói. Tên thần khổng lồ quá mức to lớn, khiến cảm giác về khoảng cách của cậu trở nên quái đản.

“Cũng khá nhanh đấy.” Tada lẩm bẩm.

“Tại chân nó dài mà...” Kikkawa không hiểu sao có vẻ trăn trờ. “*Chân cai, quái dà...*” Cử động linh hoạt ngoài dự đoán. Ồ, ồ..”

Tên thần khổng lồ ở phía Nam ngọn đồi khởi đầu và đang di chuyển từ Đông sang Tây. Dù Haruhiro không thấy hắn linh hoạt chỗ nào, nhưng từ đây cũng có thể nhìn rõ cử động chân của hắn, nên hắn có vẻ không phải loại chậm chạp ừ ừ.

“Ha.” Mimorin nín thở, chỉ tay về phía Đông Nam. “Có gì đó.”

“... Đó là cái gì?” Mặt Merry lộ vẻ nghiêm trọng.

Khuôn mặt trông nghiêng đó liếc về phía Kuzaku.

“Có vẻ cũng to phết đấy.” Tokimune liếm môi.

“... Ừm.”

Thực tế là vậy. Haruhiro xoa bụng. Dạ dày cậu hơi đau. *Câu nói này thực ra có thể dành cho mọi thành viên của Tokkies, nhưng tại sao anh lại tỏ ra thích thú như vậy hả? Tại sao anh lại háo hức một cách lộ liễu thế?*

*Mình biết. Vì họ là những con người như thế. Dù biết vậy thì mình vẫn thấy mệt mỏi. Dù mình đã quen rồi? Tại vì còn có Ranta. Đúng vậy. Nhờ quen biết Ranta mà mình mới có thể xoay sở được với nhóm Tokkies đến tận giờ. Chuyện đó là chắc chắn. Nếu không **quen với Ranta**, có lẽ ngay cả chuyện giao tiếp với nhóm Tokkies cũng sẽ khó khăn. Tác dụng của Ranta thật ghê gớm. Là con người, đã có mặt xấu thì chắc chắn cũng sẽ có mặt tốt. Nếu không có ánh sáng thì cũng chẳng có bóng tối.*

Tuy vậy, trong cậu cũng hình thành một suy nghĩ, rằng chính nhờ quen thuộc một cách lạ lùng với Ranta nên bọn cậu mới phải hành động cùng nhóm Tokkies, rồi vì thế mà gặp phải những tình huống không lường trước.

Tóm lại, cũng có khả năng đi đến kết luận rằng, Ranta là một tên thần ôn dịch, hoặc về cơ bản, cậu ta là sự tồn tại tiếp cận gần đến vô hạn với thần ôn dịch.

... Một thứ to lớn.

Nó có màu trắng, uốn lượn ngoằn ngoèo. Dù không đến mức như tên thần khổng lồ nhưng cũng khá to. Đó là thứ gì vậy? Nó không có hình người. Cậu có thể đảm bảo đi đầu đó. Nó trông như... bạch tuộc? Tuy cậu chưa từng nhìn thấy biển, tối thiểu là ở Grimgar, nhưng cậu vẫn biết bạch tuộc là loài động vật như thế nào. Nó có vẻ... không giống bạch tuộc lắm. Nhưng nó vẫn có vài thứ giống xúc tu và uốn éo chúng để di chuyển... Mà không, nói đúng hơn, nó trông như tập hợp của một đám xúc tu?

Khoảng cách giữa nó và nơi này là bao nhiêu nhỉ? Chắc chắn là gần hơn hẳn so với tên thần khổng lồ. Hai hoặc ba kilomet, hoặc có khi chỉ một kilomet thôi.

Tầm một kilomet chẳng?

“Dễ thương quá...” Mimorin dờn ánh mắt cháy bỏng của mình về phía tạo vật kì lạ.

Haruhiro, Shihoru, Yume, Merry, Kuzaku, và cả Ranta đều bàng hoàng, còn nhóm Tokkies thì cực kì bình thản.

Mimorin là thế này mà.

“À...”

Khi Haruhiro rút rè giờ tay lên, Tokimune “hử” một tiếng rồi quay về phía cậu. *Tận mắt nhìn thấy thứ đó... không, là **những** thứ đó, dù là nhóm Tokkies chắc cũng phải đồng ý với mình thôi.* Nói đúng hơn, nhất định họ sẽ có cùng ý kiến với Haruhiro.

“Chúng ta về thôi? Nghĩ thế nào thì em cũng thấy thứ đó nguy hiểm.”

“Thằng ngáo!” Ranta hùng hổ. “Mày thế mà cũng là đàn ông à! Mày có bị không đấy!? Bi của mày vẫn còn treo chắc chắn chứ hả, đừng bỏ đi!”

“... Nam hay nữ thì có liên quan gì đến chuyện đó?”

“Có chứ sao không! Có mà, anh Tokimune nhỉ!?”

“Để coi.” Tokimune ngoẹo cổ. “Hình như không có?”

“Không có đúng không ạ!” Ranta đúng là một tên rác rưởi gió chiều nào theo chiều đấy. “Ha ha ha! Làm gì có đúng không, tao cũng nói thế mà, Panpirorin! Chẳng có quan hệ gì với nam hay nữ hoặc có bi hay không cả! Mà đúng là thằng khốn chẳng hiểu biết gì cả!”

“Bi với chả biếc, ờn ào chết đi được!” Chị Anna cúi kính trên đầu Tokimune. “Quá hạ đẳng đấy nhé!? Ở đây có rất nhiều các quý cô chẳng biết gì về những thứ bẩn thỉu xấu xa nha!”

“Em không muốn bị chị Anna nói là đồ hạ đẳng này nọ đâu! Em mới nói có mỗi thế!”

“*Do you know!?* Ặc, không phải, cậu có ý gì!? Cái thằng hề này! Đồ ốt nhỏ bẩn thỉu!”

“À, ờm, tạm thời thì...” Haruhiro nói trong lúc lau đi chỗ nước bọt của chị Anna vừa bắn lên mặt mình, “chúng ta có quay về không ạ? Nếu đi từ bây giờ thì trong ngày hôm nay có thể quay lại căn cứ Tiễn Đồn Đổng Cô Độc. Sau đó sẽ quyết định xem cả bọn sẽ làm gì từ ngày mai...”

“Ồ?” Tokimune chớp mắt. “Tại sao?”

“Này, Haruhiro.” Tada đặt tay lên trán Haruhiro. “... Không ấm đầu nhỉ?”

“... Em không bị ấm đầu đâu.” Haruhiro gạt tay Tada ra. “Nếu mà bị ấm đầu thì phải là các anh mới đúng...”

Cậu vô tình nhỏ giọng lầ bầ.

“Khư...” Không hiểu sao Inui lại phì cười. “Khư, khư, khư, khư... A ha ha ha ha ha...”

Nói đúng hơn, anh ta đang cười sằng sặc. Cái người này bị làm sao vậy? Mà vốn dĩ anh ta có phải là người không? Nhỡ thực ra anh ta không phải là người...? Sợ thế.

Đáng sợ thực sự.

“Này, Haruhiro.” Vẫn công kênh chị Anna trên vai, Tokimune đặt tay lên vai Haruhiro. “Anh đánh giá cậu cao hơn dự đoán. Nói là hơn dự đoán nghe hơi bất lịch sự nhỉ?”

“... Không, không sao đâu ạ. Hơn dự đoán hay gì cũng được tuốt.”

“Ồm thì, xét trong mọi trường hợp, cậu là kiểu đơn điệu, thiếu sự quyết tâm cũng như lòng nhiệt tình, nói đúng hơn thì cơ bản là không có, nhưng cậu lại bình tĩnh, có khả năng phán đoán khá tốt. Là đồng đội, cậu rất đáng tin cậy, vì cậu có những thứ mà bọn anh không có.”

“Anh có khen thì cũng chẳng được cái gì đâu...”

“Đùa anh à?”

“Không, là thật ạ.”

“Anh cũng không ghét điểm này của cậu đâu.”

“Thế ạ?”

Vui thì cũng có thấy vui đấy? Vui một cách bình thường. Có lẽ nhìn thì không giống vậy nhưng Haruhiro đang vui mừng theo kiểu của mình. Chắc thế.

Tuy nhiên, chuyện đó với chuyện này là hai vấn đề khác nhau.

“Vậy chuyện đó làm sao ạ?”

“Anh đánh giá cao cậu và cũng quý cậu, nhưng thỉnh thoảng cậu lại làm anh nghĩ ‘ô kìa...?’”

Em còn không phải thỉnh thoảng mà là thường xuyên nghĩ ‘ô kìa...?’ đấy.

Nói thẳng ra như thế chỉ tổ khiến mọi chuyện trở nên phức tạp, nên cậu im lặng, còn Tokimune nở một nụ cười thật tươi, khoe hàm răng trắng sáng.

“Chúng ta đã quyết định mục tiêu rồi đúng không? Vậy mà cậu lại nói quay về là thế nào? Anh có hơi không hiểu ý cậu.”

“... Mục tiêu?”

“Ừ.”

“Là gì...?”

“Mục tiêu nghĩa là nhắm tới những thành tựu thông qua việc thực hiện các hành động, đúng không?”

“À không, nghĩa của từ mục tiêu thì em biết rồi.”

“Vậy cậu muốn biết cái gì?”

“Ý em là cái mục tiêu đã được quyết định đó là cái gì...?”

“Thứ đó chứ còn gì?” Tokimune hất hàm. “Đương nhiên là phải hạ nó nhỉ?”

“... Hảảảảảả?”

Haruhiro choáng váng. *Cái người này đang nói gì vậy? Suýt nữa mình đã thốt ra câu đó rồi. Nhưng mà không thể như thế được. Kì quặc quá, thế luôn. Anh nghĩ kiểu gì mà thành ra như thế hả?* Nhìn sang, cậu thấy Shihoru, Merry cùng Kuzaku đang run cấn cập. Yume ngơ ngác có vẻ không hiểu chuyện gì. Còn Ranta là một thằng ngu hết thuốc chữa nên đang cực kì hưng phấn. Thành viên của nhóm Tokkies thì không mấy may dao động. Kikkawa đang nhảy chân sáo cùng với Ranta. *Bọn họ không nhâm chuyện này với lễ hội hay gì đó đấy chứ? Đúng là không thể cứu được. Vấn đề là...*

Thứ đó chính là thứ đó đúng không?

Là tên thần khổng lồ hoặc sinh vật kì dị kia đúng không?

Dù nghĩ thế nào đi nữa, thậm chí là không cần nghĩ cũng thấy việc đó là không thể mà? Không phải quá rõ ràng sao? Đó là hiểu biết chung của con người, hay nói đúng hơn, đó là nhận thức mà bất kì con người nào cũng có thể chia sẻ, phải không? Là thế mà? Đúng vậy. Haruhiro là người đúng ở đây. Tuyệt đối không thể sai được. Vậy tức là...?

Cuối cùng thì thời khắc này cũng đến. Nó đã đến mất rồi.

Cậu đã nghĩ rằng một lúc nào đó nó sẽ tới. Không phải cậu muốn nó tới. Cậu nghĩ rằng nó không tới thì hơn. Nhóm Tokkies là những con người kì quặc, bừa bãi nhưng ở cùng họ rất vui. Nói rằng họ có giá trị lợi dụng thì quá trắng trợn nhưng cũng có một phần là thế. Hơn hết, tất cả thành viên Tokkies đều không phải những kẻ thích tính toán thiệt hơn. Họ không phải những người kết giao, cộng tác với người khác vì lợi ích. Tuy không phải vì vậy mà đi đến kết luận là có thể tin tưởng họ, nhưng có lẽ nhóm Tokkies sẽ không phản bội bọn Haruhiro thêm lần nào nữa. Họ là những người không vứt bỏ chữ tín của mình.

Nhưng có lẽ một lúc nào đó, ngày chia tay sẽ đến.

Haruhiro e rằng nó đã đến rồi.

Bị nhóm Tokkies lôi theo và nhận vố đau là chuyện vẫn có thể chấp nhận được. Dù sao đó cũng là Tokkies, nếu không chấp nhận ở một mức

độ nào đấy thì liên minh này đã không được hình thành. Nhưng cùng lắm chỉ là những *võ đầu* có khả năng hỗ trợ.

Mọi thứ đều có giới hạn của nó.

Nếu khiêu chiến với *thứ đó* thì chẳng phải là một võ đầu, mà bọn cậu sẽ phải chuẩn bị tinh thần đối mặt với thiệt hại, tổn thất, mất mát to lớn... thậm chí là cả cái chết.

Nếu là tình huống bắt buộc đột xuất thì đành chịu. Nhưng chủ định nhảy vào chỗ nguy hiểm như thế thật quá sức điên rồ.

Nếu thảo luận trong tổ đội thì biết đâu sẽ có ý kiến phản đối. Vì vậy, cậu sẽ không làm. Đây là việc mà Haruhiro sẽ một mình quyết định. Chốt rồi. Bọn cậu và nhóm Tokkies sẽ hành động riêng rẽ. Cậu sẽ không ngây thơ nói, “Nếu có cơ hội thì sẽ lại hành động cùng nhau.” Đối với Haruhito, ý định thực sự của cậu không phải là hợp tác hay không hợp tác dựa trên thứ lí lẽ ích kỉ rằng “việc nguy hiểm thì xin kiều, còn không nguy hiểm thì cũng được thôi.”

Cậu nhìn vào mắt Tokimune, vừa định mở miệng nói, “Em xin lỗi...” thì bên dưới lớp áo lót, *cái đó*, thứ mà dính kè kè bên người cậu, theo đúng nghĩa đen, rung lên.

“Ừ...”

Haruhiro hết hồn, lập tức quên bồng mình đang định làm gì. *Gì thế? Đúng rồi, à phải, trước tiên là cái này.*

Thứ đó được gắn vào dây xích giống như một mặt dây chuyền, lủng lẳng trên cổ Haruhiro. Khi cậu thò tay vào cổ áo lấy nó ra thì thấy phần bên dưới của nó đang phát ra ánh sáng màu xanh lục. Một thứ giống như hòn đá dẹt màu đen. Nhưng nó không phải là đá thông thường.

“Đó là cái gì thế?” Tokimune nhíu mày.

“À, à, ừm, cái này là...”

Trong khi cậu phân vân xem có nên giải thích hay không thì *thứ đó*... chiếc Receiver (Đá truyền tin) vừa rung vừa phát ra âm thanh. Thay vì âm thanh, đó chính xác là một giọng nói.

“Các thành viên của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông), các bạn có nghe thấy không? Đây là Souma.”

“Hảảảảả...!” Chị Anna ng ồi trên vai Tokimune, mắt trố ra, cất giọng kì quặc.

“... Souma ấy hả?” Tada dùng ngón trỏ tay trái đẩy kính lên.

“Souma, là Souma đó ấy hả!?” Kikkawa trông như sắp bắt đầu nhảy múa.

“Đền kéo quân^[8]...” Mimorin lẩm bẩm một thứ chẳng liên quan.

“Hừ...” Chẳng hiểu sao, Inui rút kiếm ra r ồi bắt đầu vung vẩy.

Haruhiro chạm mắt với Ranta, Shihoru, Yume, Merry và Kuzaku.

Tiền đây nói luôn, bọn Haruhiro vẫn chưa kể với nhóm Tokkies việc bọn cậu gia nhập DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông). Ranta có vẻ muốn khoe khoang nhưng Haruhiro đã chặn họng cậu ta trước. Nói sao nhỉ, thật lòng thì chính cậu vẫn chưa tin được chuyện này. Có vật chứng là chiếc Receiver (Đá truyền tin) nên đó không thể là mơ được. Dù vậy, cậu vẫn không thể nghĩ rằng bọn cậu đã là thành viên của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) được dẫn dắt bởi Souma. Cảm giác không hề chân thực. Souma chưa từng liên lạc với cả bọn. Cậu cũng không biết nhiều lắm về DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông). Dù được bảo “hãy tin tưởng” thì cũng khó, đúng không?

Đã từng rất khó.

“Tối mai, chúng tôi sẽ quay lại căn cứ Ti ền đ ền Đ ồng Cô Độc.”

Nhưng khi thực sự nghe thấy giọng Souma thế này, cậu có thể tin tưởng. Ngoài tin tưởng ra, cậu không còn lựa chọn nào khác.

“Tôi nhắc lại. Chúng tôi dự định sẽ quay lại căn cứ Ti ền đ ền Đ ồng Cô Độc vào tối mai. Nếu các bạn đến được thì hãy đến. Thỉnh thoảng chúng tôi muốn gặp các bạn. Liliya có gì muốn nói không?”

“Tại, tại sao lại là tôi!?”

“Không, tự dưng nghĩ thế thôi. Không được à?”

“Nói là không được thì...”

“Vậy à. Không được à...?”

“Không, không phải là không được. Cho tôi mượn Receiver đi.”

“Ừ.”

Sau giọng của Souma là tiếng hắng giọng của Liliya.

“... Tạm, tạm thời thì tôi chưa muốn nói gì nhưng đúng là có những người lâu rồi tôi chưa được gặp mặt. Thật đáng mong chờ... À, tôi thì không mong chờ gì đâu nhưng mọi người nghĩ thế nào là tự do của mọi người. Cứ thoải mái làm gì tùy thích. Xin hết.”

Receiver (Đá truyền tin) ngừng rung, ánh sáng màu xanh lục biến mất.

Haruhiro thở dài, quan sát vẻ mặt của Tokimune. Tokimune xoa cằm với vẻ mặt trầm tư. Haruhiro không thể tưởng tượng ra anh ấy đang nghĩ cái quái gì.

“À... ừm, cái này là... à, nói sao nhỉ...”

“Tiện đây, hay mình mời Souma luôn thế?”

“Hả?”

“Sẵn thôi không lờ.”

“... Dạ?”

“Chỉ cần Souma lên tiếng là mọi người sẽ muốn làm đúng không?”

“Gì, ế, đợi, đợi đã... anh quen với anh Souma... Ế...?”

“Thời điểm bọn anh trở thành lính tình nguyện khá gần nhau nên nếu nói là quen thì đúng là có quen. Cũng uống với nhau mấy lần rồi.”

“À, nhưng mà...”

Haruhiro không biết nói gì nữa. *Nhưng mà cái gì? Cái gì cơ?*

Không phải cái gì, phải là làm sao đây mới đúng?

Chuyện này sẽ thành ra thế nào đây...?

5. Bản chất của tôi

Đù sao thì Haruhiro vẫn muốn gặp Souma. Mà không, cậu cũng cảm thấy mình không muốn gặp, nhưng có lẽ là vì cậu sợ không biết cái hạng như mình mà gặp anh ấy liệu có được không. Nói vậy thôi chứ cậu vẫn muốn gặp. Souma - người được ca tụng với danh hiệu lính tình nguyện mạnh nhất, Kemuri - thánh kỵ sĩ với sức mạnh khôn cùng, Liliya - kiếm vũ sư elf xinh đẹp, “đại tỉ” Shima - thầy phù thủy cực kì khêu gợi, Pingo - tử linh thuật sư đáng sợ được gọi là “đứa con của ác ma” vì vẻ ngoài giống như trẻ con, Zenmai - người nhân tạo được Pingo tạo ra. Nhìn đã thấy họ không hề bình thường, ở họ toả ra bầu không khí không phải của kẻ tầm thường, họ thực sự là những người xuất chúng. Chỉ trông thấy từ xa là đã đủ để phải cảm thán. Nói phóng đại lên một chút thì nhóm Souma là những truyền thuyết sống, là huyền thoại biết đi. Cậu không chỉ có thể ngắm nhìn họ mà có lẽ còn được nói chuyện với họ. Không phải là có lẽ. Cậu có thể. Bởi vì, bọn Haruhiro cũng là mảnh ghép của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông).

Cậu phải bình tĩnh suy nghĩ về chuyện đó. Bất chấp ý định ấy, trong đầu cậu lại không ngừng xoay vòng vòng những ý nghĩ kiểu như, “Oa, vậy ra mình có thể gặp được nhóm Souma à, oa thật thế à phải làm sao đây nên nói gì đây phải chào hỏi kiểu gì nhớ bị họ quên mất rồi thì phải làm sao, chắc không có chuyện đấy đâu nhỉ, nhưng mình không chắc, trông Souma thế kia nhưng thử tiếp xúc trực tiếp sẽ thấy anh ấy có chỗ hơi lờ ngơ, biết đâu anh ấy đã vứt bég bọn mình ra khỏi kí ức rồi...”

Tokimune lên kế hoạch sẵn thẩn không lờ và có vẻ định lôi kéo nhóm Souma. Cậu không thể phớt lờ vụ này. Nhất định phải có biện pháp nào đó, nhưng quay về căn cứ Thiên đân Đồng Cô Độc trước rồi tính sau. Cứ bàn với mọi người xem chuyện đó nên làm thế nào trước khi nhóm Souma đến là được. *Mình sẽ làm. Chắc chắn sẽ làm. Mình sẽ làm mà? Thật sự sẽ làm mà.*

Thế rồi, về đến căn cứ Thiên đôn Đổng Cô Độc, cả bọn dự định ăn tối ở một con hẻm. Trong lúc Haruhiro đang đứng xếp hàng trước quán và tự cổ vũ bản thân, “được rồi, nói đây này, nói thẳng luôn, sẽ nói mà, chắc chắn...”, một ông chú không quen biết bỗng bắt chuyện với cậu.

“Cậu là Haruhiro phải không?”

“... Đúng, thế, ạ?”

Rõ ràng là một ông chú cậu hoàn toàn không quen biết. Ông ấy khoảng tầm bốn mươi tuổi. Từ góc nhìn của Haruhiro, ông ấy không thể là cái gì khác ngoài một ông chú, nhưng ông chú này có vẻ là hàng khủng.

Đầu tiên, ông ấy có một cơ thể vạm vỡ. Chiều cao có lẽ hơn một mét tám. Ông ấy không chỉ có chiều cao mà còn rất nở nang. Khuôn mặt ôn hoà, khi cười xuất hiện nếp nhăn nơi khoé mắt, giọng nói trầm và điềm tĩnh cũng vô cùng ấn tượng, nhưng vẫn có vẻ đáng gờm. Xét từ bộ giáp và tấm khiên mang trên lưng thì ông ấy có lẽ là một thánh kỵ sĩ.

Ông chú cũng dẫn theo vài người. Đầu tiên là một người đàn ông vóc dáng nhỏ bé, nói đúng hơn là mảnh khảnh, tuổi tầm bốn mươi, có phong cách nghệ sĩ và mặc trang phục tu sĩ. Tiếp đến là một người phụ nữ tầm ngoài ba mươi, có vẻ là pháp sư. Trên quan điểm của Haruhiro, cô ấy có vẻ hơn cậu khá nhiều tuổi nhưng cái từ bà cô không phù hợp với cô ấy. Một người vô cùng xinh đẹp.

Người phụ nữ bên cạnh siêu mỹ nhân rất cao lớn, khiến cậu nghĩ đến Kajiko của Wild Angels [Đội Thiên sứ hoang dã]. Có đi ầu, người này chắc hơn tuổi Kajiko nhiều, khoảng ngoài ba mươi chẳng? Cô ấy đeo trên lưng một thanh đại kiếm cực lớn, có lẽ là một chiến binh.

Hai người sau thì... Haruhiro bất giác chớp mắt.

Họ không phải là nhân loại.

Cả hai đều là đàn ông nhưng lại đối lập nhau.

Một người thấp lùn, cơ thể trông như cái thùng. Tuy nhiên, không phải là béo mà là một thân hình đầy cơ bắp. Mà không, nói chính xác hơn thì là đầy cơ bắp cùng râu tóc. Ông ta mang một chiếc rìu trông phát ón, có vẻ rất có uy lực và khá lớn so với cơ thể như một tảng đá rậm lông của ông ta. Đây là một *dwarf*^[9].

Người còn lại mảnh khảnh, trái ngược hoàn toàn với tay dwarf. Chiều cao không chênh lệch mấy so với Haruhiro hoặc cao hơn chút đỉnh. Cậu ta

có vẻ ngoài như một thiếu niên da trắng xinh đẹp. Làn da của cậu ta thực sự rất trắng, tóc và mắt nên nói là nhạt màu thay vì sáng màu. Ánh mắt cậu ta hơi sắc và có vẻ buồn bã. Cậu ta mang theo cung và bao tên nên có lẽ là một người dùng cung.

Điểm đáng chú ý là tai cậu ta.

Nó dài và nhọn.

Cậu ta là elf.

“Ồ ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!” Kikkawa đột nhiên hét to đầy hưng phấn. “Thánh kỵ sĩ lớn tuổi cùng tu sĩ cùng pháp sư cùng nữ chiến binh, thêm cả một dwarf nữa, chẳng lẽ nào lại là!? Chú ú ú ú ú ú ú ú ú ú ú ú ú Akira a a a a a a a a a a a a a a a a...”

“... Akira à.” Vừa lẩm bẩm xong, Ranta đã vội quỳ mọp xuống. “Cháu rất rất rất xin lỗi ạ! Một kẻ như cháu mà lại dám buột miệng gọi chú trống không! Cháu thật sự rất xin lỗi chú, chú Akira...! Cầu xin chú tha thứ cho cháu...!”

“Thật là một cậu bé kì quặc.” Siêu mĩ nhân ngoài ba mươi tuổi bật cười.

Mặt Ranta đỏ bừng. “... Ê hê hê. Tôi là một cậu bé kì quặc. Ừ ê hê hê hê.”

“... Chú Akira.” Haruhiro lấy tay che miệng. “... Chẳng lẽ là chú Akira đó...?”

Nhóm Souma là những truyền thuyết sống, là huyền thoại biết đi. Là huyền thoại biết đi thì tất nhiên là sẽ bước đi rồi. Cách mô tả này mang sắc thái ám chỉ rằng họ là truyền thuyết nhưng vẫn thực sự tồn tại, nếu gặp may thì vẫn có thể vô tình lướt qua họ ngoài đường. Thực tế, trước khi gia nhập DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông), bọn Haruhiro cũng đã được Kemuri mời một chén tại quán rượu Sherry.

Nhưng *chú Akira* thì khác.

Lính tình nguyện mà không biết đến tên chú Akira thì có bị nói là không đủ tư cách cũng chẳng trách được ai. Không chỉ là nhân vật nổi tiếng đến mức ấy, chú Akira là một sự tồn tại xa xôi hơn cả nhóm Souma.

Theo những gì Haruhiro biết được, nhóm của chú Akira đã được xem là mạnh nhất đoàn lính tình nguyện trong một thời gian dài, cho đến khi nhóm Souma nâng cao danh tiếng.

Khi nhóm Souma nổi lên, chú Akira đã kiểm tra bọn họ và gọi họ là mạnh nhất. Nhờ vậy, tiếng tăm của nhóm Souma mới được hình thành.

Dù thế, uy tín của chú Akira cũng không hề suy giảm.

Ví dụ như, thực ra vẫn có những lính tình nguyện dám vỗ ngực nói rằng, “Nếu một đấu một với Souma thì tôi sẽ thắng.” Không bàn đến việc họ có nói ra miệng hay không, nhưng có lẽ, không phải không có những lính tình nguyện nghĩ rằng, “Nếu nói đến thực lực thì bọn này sẽ không thua.” Các clan có ảnh hưởng lớn như Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] hay Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] đều hùng hực ý chí đối kháng với nhóm Souma. Dù nhiều lính tình nguyện đánh giá Souma là người mạnh nhất nhưng vị trí đó cũng không phải là tuyệt đối.

Với chú Akira lại khác. Có lẽ chẳng có lính tình nguyện nào dám so sánh bản thân với chú Akira. Kể cả việc suy nghĩ xem mình mạnh hay yếu hơn chú Akira cũng thật hỗn hào. Nói một cách cực đoan thì đó giống như so sánh chiều cao của bản thân với một ngọn núi vậy. Chiều cao của con người thấp hơn núi là chuyện hiển nhiên, cho nên, cái việc so sánh ngay từ đầu đã hết sức buồn cười.

Chú Akira thuộc về một phạm vi khác biệt, chứ không đơn thuần là đặc biệt.

Chú Akira đã nở nụ cười điềm đạm và nói, “Tôi cũng đến tuổi rồi,” sau đó, bình thản đẩy danh hiệu mạnh nhất cho nhóm Souma. Xong xuôi, đến một hôm, chú Akira dẫn theo đồng đội lên đường chu du đây đó. Kể từ ngày ấy, họ bắt vô âm tín... Đó là *truyện thuyết* chẳng thể xác định thực hư mà Haruhiro nghe được.

Chẳng lẽ ông chú này chính là người tên Akira đó?

“A...” Tokimune chớp mắt lia lịa. “Đúng là chú Akira rồi.”

“Ta từng gặp cậu rồi nhỉ.” Ông chú có vẻ là chú Akira tặng cho Tokimune một nụ cười tuyệt hảo. “Tokimune, Tada và Inui. Còn cậu trai trẻ kia cùng mấy cô gái này thì ta mới gặp lần đầu.”

“Chào chú.” Tada - kẻ trông qua thì thấy bình thường nhưng lại coi trời bằng vung đến độ bất thường - vừa mới cúi đầu.

“Hừ...” Inui cười nhe răng. “Vinh hạnh quá...”

“Tôi, không, cháu là, Ki, Ki, Kikkawa! Mong sau này chú *soẽ nhưõu đưỡn* cháu...! Không, không phải! Mong chú sẽ nhớ đến cháu...!”

“Cháu đây là chị Anna! Chú gọi cháu là Anna cũng được ạ...?”

“Cháu là... Mimori.”

...Ồ.

Cái nhóm Tokkies đó vậy mà lại ngoan ngoãn như lũ mèo làm nũng.

Trong khi đó, nhắc đến nhóm Haruhiro thì cả Shihoru, Yume, Merry, Kuzaku cùng với tên Ranta vẫn đang quỳ mọp dưới đất kia đầu cứng đờ người. Ngay cả Yume, người chẳng mấy khi để ý đến tên người khác có lẽ cũng cảm thấy gì đó từ chú Akira cùng các đồng đội.

Thứ gì đó tuyệt nhiên không phải cảm giác áp đảo.

Kiểu như, thật là người lớn quá? Ờ thì, cách biệt tuổi tác với chú Akira có lẽ phải ngang ngửa cha con nên bọn cậu hoàn toàn là con nít. Tuy nhiên, không chỉ tuổi tác, kinh nghiệm, sức nặng, bề rộng, bề sâu làm nên con người, tất cả đều quá là khác biệt. Dù biết rõ như vậy nhưng cậu vẫn không thấy có gì gò bó. Chú Akira rất tự nhiên. Và đi đâu đó cũng thật tuyệt vời.

“Không hiểu sao vụ xưng tên này thấy cứ hơi ngượng ngượng.” Chú Akira giờ tay phải ra. “Ta là Akira.”

“... À, vâng, vâng.” Haruhiro chùi lấy chùi để tay phải vào áo choàng rồi mới nắm lấy tay chú Akira. “Cháu, cháu, cháu chào chú, lần đầu gặp mặt, cháu là Haruhiro ạ.”

“Rất hân hạnh.”

Bắt tay. Mình đang bắt tay với chú Akira lừng danh ấy. Một bàn tay to, ấm áp, khô ráo, mạnh mẽ nhưng cũng dịu dàng. Chắc mình có thể khoe khoang về chuyện này? Tuy vấn đề là sẽ đem khoe với ai đây nhỉ?

Khoan, đợi đã.

Còn một vấn đề khác nữa.

“... Cơ mà, ủa? Tại sao chú Akira lại biết cháu...?”

“Ta nghe từ Souma.” Chú Akira thản nhiên trả lời.

“... Từ anh Souma?”

“Ừ. Mấy đứa cũng tới đây để gặp Souma đúng không?”

“Ế, à, vâng, mà... đúng thế ạ. Ế? Bọn cháu cũng... tức là...?”

“Tôi là Gogh.” Người đàn ông nhỏ con mặc trang phục tu sĩ lấy từ trong ngực ra một thứ trông như phiến đá dẹt màu đen. “Có mỗi cái này

làm bằng chứng đúng là bất tiện thật.”

“... Vật đó là...” Shihoru nín thở.

“Chẳng phải là Receiver sao!” Yume ấn cả hai tay vào hai bên má.

“Vậy tức là...?” Kuzaku nhìn Merry.

“Chẳng lẽ...” Merry ôm lấy ngực.

“Đúng thế.” Nữ chiến binh nở nụ cười cực kì thoải mái. “Bọn ta là đồng đội đó. Nhân tiện thì ta là Kayo. Gogh là chồng yêu của ta đấy.”

“Chồng yêu.” Không hiểu sao, Haruhiro thấy chóng mặt muốn ngã.

“À phải.” Gogh quay phắt sang hướng khác, chắc là đang ngượng. “Kayo đúng là vợ của ta. Còn thằng bé này là con trai bọn ta.”

“Tôi là Tarou.” Cậu thiếu niên elf xinh đẹp tự giới thiệu cụt lủn.

“... O, nhưng mà...” Ranta chỉ tay lần lượt vào Gogh, Kayo và Tarou một cách cực kì bất lịch sự.

“Đúng như cậu thấy, bọn tôi không có quan hệ huyết thống.” Tarou lườm Ranta. “Nhưng cả cha và mẹ đều thực sự là người thân của tôi. Cậu có gì muốn nói hả?”

“À! Không có không có! Hoàn toàn không có!” Ranta vừa cười hề hề vừa xua tay. “Làm gì có! Ê hê hê hê! Tôi nào có muốn nói gì đâu? Quan hệ huyết thống đâu có quan trọng! Gặp mấy kẻ soi mói, nhỏ mọn như thế là tôi đá đít cho bay đi r`ồi! Ga ha ha ha ha ha! Mà, ừm... thế còn quý cô bên kia thì?”

“Tôi?” Siêu mĩ nhân chỉ vào mình. “Tôi thì làm sao?”

“Không, ừm, nói sao nhỉ, không biết chị có còn lẻ bóng không...?”

“Từ góc nhìn của cậu thì tôi phải là bà cô ấy chứ. Tôi ba mươi bảy r`ồi.”

“Ba mươi bảy!? Trông đâu có giống! Đâu có giống đâu! Không giống chút nào! Sống đến giờ này, đây là điếu đáng ngạc nhiên nhất tôi từng thấy đấy! Mà tuổi tác chẳng quan trọng gì đâu! Chúng ta sẽ dễ dàng vượt qua trở ngại đó!”

“Cảm ơn cậu. Tôi là Miho.”

“Chị Miho, hãy, hãy, hãy kết hôn với tôi!”

“Xin lỗi.” Miho khoác tay chú Akira. “Tôi dự định dành trọn đời mình bên người này r`ồi.”

“Gư ô ô ô ô ô ô...! Tôi đã bị một mối tình giết chết ngay tức khắc...!”

“Mấy đứa này có hữu dụng không thế?” Tay dwarf hừ mũi. “Không thể tin được Souma lại chọn bọn chúng.”

... Không thể chính xác hơn.

Đặc biệt là Ranta.

Mà này, Ranta.

Lâu lắm rồi tao mới thấy xấu hổ về mày đến mức này. Tao còn muốn giết mày rồi chết luôn đây.

“Branken.” Chú Akira lườm tay dwarf với ý trách cứ rồi hướng về phía cậu một ánh nhìn dịu dàng... hay ít nhất là Haruhiro cảm thấy thế. “Ta vẫn rất mong đợi một lúc nào đó sẽ gặp được các cậu! Xét cho cùng, ta đã gặp nhóm của Rock hay nhóm của Io nhưng lần đầu ta biết về các cậu là do nghe được từ Souma.”

“... Ờ, vậy ạ, ừm, nói sao nhỉ, bọn cháu, vẫn còn ít kinh nghiệm làm lính tình nguyện, cũng chẳng có thành tích cụ thể nào...”

“Chẳng phải các cậu đã hạ Death Spot (Điểm tử thần) sao? Trong chiến dịch đánh chiếm Pháo đài quan sát Dead Head cũng hoạt động rất tích cực này.”

“À, à, đúng là thế ạ!” Ranta ưỡn ngực, cười khoái chí. “Đây hứa hẹn trong số những người trẻ tuổi! Đúng là cái cảm giác đó! Không thể phủ nhận rằng chúng cháu có tương lai rộng mở!”

“... Mày...” Haruhiro muốn đánh cho Ranta một trận lên bờ xuống ruộng nhưng cậu chẳng lấy đâu ra sức mà làm chuyện đó.

“Ha...” Tokimune hết nhìn chú Akira lại nhìn sang Haruhiro. “DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) à? Bọn Haruhiro đã đủ ngạc nhiên rồi, đến cả chú Akira cũng thế sao? Cháu cảm giác Kikkawa từng nói về việc tổ đội của Io hay Rocks đã gia nhập nữa.”

“Đúng là mạnh nhất rồi...!” Kikkawa lắc đầu lia lịa như muốn nói rằng cậu ta không thể chịu được nữa. “Ghe thật đấy...! Huy ền thoại, huy ền thoại đời trước, ‘Typhoon’^[10] Rocks, rồi cả đội của Io đại nhân! Đúng là *dream team*...!? Hay đúng ra là *real dream*!? Kiểu *dream, dreamer, dreamest* ấy...!?”

“Ừ. Đúng vậy.” Tada dứt khoát bước lên trước, nhìn chú Akira bằng ánh mắt như đang đánh giá. “Ông. Xí lộn, chú Akira.”

... *Ồi chà.*

Anh vừa gọi là ông đấy? Ủa? Chế độ mèo con ngoan ngoãn đâu rồi? Kikkawa cũng có vẻ đang hưng phấn, này này này này này này...?

“Chú có biết chuyện ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) không?” Tada hỏi, còn không thèm dùng kính ngữ.

“Bọn ta vẫn chưa đi đến đó.” Chú Akira có vẻ không để tâm. “Nhưng cũng đã nghe chuyện rồi.”

“Có mấy kẻ địch rất nguy hiểm. Nguy hiểm đến mức cháu đây háo hức không chịu được.”

“Ồ.”

“Bọn cháu định mời tụi Souma, các chú cũng góp một chân chứ?”

... *Anh ta mời rồi.*

Anh ta mời rồi kìa.

Haruhiro ấn vào khoé mắt.

Cậu sắp khóc đây.

Gì đấy? Anh bị cái giống gì vậy, Tada? Đừng có đùa chứ. Đó là chú Akira đấy? Rủ chú Akira góp một chân cái gì cơ, đây có phải là một lũ côn đồ làm chuyện xấu đâu. Còn đây cách nói khác để mời mà. Mà thôi, không có đâu. Bình thường ai lại đi mời chú ấy. Mà Tada cũng chẳng bình thường. Mình biết điều đó mà. Anh ta quá là không bình thường ấy chứ...?

“Để ta nghĩ đã.” Chú Akira nói.

A. Chú Akira thật là tử tế, thật biết suy nghĩ, cũng không tức giận với cái tên Tada rõ ràng là coi trời bằng vung kia. Đúng là một người có nhân cách. Tuyệt vời. Haruhiro thấy hơi cảm động.

“Hả?”

Thế mà tại sao Tada lại giận đến nổi gân xanh vậy? Lạ thật đấy? Chẳng lẽ anh ta sắp nổi điên? Anh ta chắc chắn là không bình thường rồi? Nhưng mà rõ ràng là lạ lắm nhé? Đây đâu phải chỗ cho anh ta tức giận? Có yếu tố nào đáng để tức giận đâu...?

“Cái câu trả lời đó là sao? Cứ như trả lời lấy lệ vậy. Cháu ấy mà. Ghét nhất cái kiểu đấy. Chú cứ nói thẳng ra là có hứng thú hay không đi.”

À, là chuyện đó à?

Mình đã hiểu lí do. Nhưng có hiểu thì mình vẫn thấy chẳng việc gì phải nổi cáu cả. Bọn Haruhiro thì không phải bàn, nhưng đến cả các thành viên của nhóm Tokkies cũng có vẻ bị choáng. Còn về phản ứng của Gogh, Kayo, Miho, Branken và Tarou, cậu không dám xác nhận vì quá sợ.

“Hừm.” Khuôn mặt chú Akira đanh lại.

Nói đúng hơn thì đó là một vẻ mặt nghiêm túc.

Chú Akira hơi cúi xuống. ... *Chú ấy mà lại cúi đầu sao...?*

“Ta xin lỗi. Đúng như cậu nói, vừa nãy đúng là một câu trả lời gần như mang tính xã giao.”

“... Ừm.” Tada vò tóc. “Vậy câu trả lời của chú là?”

“Có vẻ thú vị đấy, nhưng ta không thể trả lời ngay được.”

“Tại sao?”

“Có hai lí do. Một là ta không có thông tin gì về tên thần khổng lồ hay gì đó.”

“Thì thế mới thú vị chứ?”

“Ngoài ra còn một lí do nữa.” Chú Akira nở một nụ cười khó tả, trông vừa có chút trẻ con, vừa có chút láu lỉnh, ngoài ra còn có vẻ xấu tính hơn tưởng tượng. “Một lí do nữa là ngày mai ta dự định gặp Souma.”

“Thế thì sau đó chú đến Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) là được?”

“Nếu bọn ta quyết định đi thì chuyện sẽ là như thế... Mà cậu nói là tính mời cả Souma nữa đúng không?”

“Phải.”

“Nếu vậy thì ta sẽ thử nói chuyện với Souma nữa.”

“Được vậy thì quá tốt.”

“Dù không thể trả lời ngay nhưng...” chú Akira lại cười, “cá nhân ta thì thiên về lựa chọn đi đến đó. Kề vai sát cánh chiến đấu cùng cậu có vẻ thú vị đấy.”

“Chuyện đó thì cháu đảm bảo.” Tada cười nhả nhở rồi giờ nắm đấm ra. “Cháu chỉ biết đến chú thông qua lời kể nhưng cháu hiểu rất rõ bản thân mình.”

Chú Akira cụng nắm đấm của mình vào nắm đấm của Tada. “Chắc hẳn ta sẽ dẫn Souma đi cùng. Cùng chiến đấu với cậu ta cũng vui chết đi được.”

“Ha ha ha.” Tada vỗ vai chú Akira.

“Ô hô.” Ranta nhảy căng lên.

“Ya hi!” Kikkawa nhảy lên, phát ra tiếng kêu kì quặc.

“Nóng người lên rồi đấy!” Chị Anna làm kí hiệu V ở cả hai tay rồi xoay vòng vòng.

Mimorin đang nhìn chăm chăm xuống Branken không biết vì lí do gì. Cô nàng đang nghĩ rằng ông ấy dễ thương chăng?

“Được đấy, Haruhiro.” Khoe ra hàm răng trắng sáng loá, Tokimune huých nhẹ vào ngực Haruhiro.

Haruhiro chẳng thể nói được gì. *Hiện giờ mình chỉ muốn ngồi thụp xuống. Mình muốn ngồi. Mình muốn ngủ, ngủ một giấc thật dài.*

Không thể trả lời ngay? Thay vào đó lại bảo chắc hẳn sẽ dẫn theo Souma? Chú Akira, thế chẳng phải chú sẵn sàng đi rồi à? Ghét thật.

Ghét thật đấy.

Chẳng thể hiểu được mấy người không bình thường, chán quá đi...

6. Thứ tự ưu tiên của cuộc đời

Cậu yêu thích là “đất”. Dù không phải là tất cả nhưng cậu thích những từ hay những cách diễn đạt liên quan đến “đất”.

Chẳng hạn như “đặt chân xuống đất”, “đơn điệu^[11]” hay “địa đạo”. Cậu thuộc nhóm người thích “đất” hơn “trời”. Cậu muốn làm một con côn trùng bò dưới đất hơn là chim bay trên bầu trời. Chẳng phải cậu thích gì côn trùng, nếu phải lựa chọn thì cậu ghét chúng, nhưng dù bị chửi rủa là kinh tởm, phiền phức, đừng có thò mặt ra, tuyệt chủng luôn đi, côn trùng vẫn sống tiếp một cách vững vàng. Cậu kính trọng điểm đó của bọn côn trùng.

Chính vì vậy, Haruhiro không phải không nói được rằng công việc này đúng như nguyện vọng của mình.

Bên dưới bầu trời đầy màu sắc trải rộng đến vô cùng của Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn), Haruhiro đang nắm chặt cái xẻng. Chắc không cần phải giải thích rằng cái xẻng là dụng cụ giống như cái thìa có cán dùng để đào hố hoặc xúc đất. Cậu mua được nó ở căn cứ Tiềm ẩn Đổng Cô Độc. Haruhiro nghĩ nó hoàn toàn phù hợp với mình. Cậu là một chàng trai thích hợp với cái xẻng. *Ngẫu ghê. Không, ngẫu gì chứ. Mà không ngẫu cũng chẳng sao.*

“Delm Hel En...” Mimorin vừa niệm thần chú vừa dùng đầu gậy vẽ văn tự nguyên tố, “Balk Zel Arve.”

Ngay lập tức, mặt đất nảy lên, đất cát văng tứ tung, tạo ra một cái hố đường kính cỡ một mét rưỡi.

Là phép Blast [Phát nổ] trong Arve Magic [Ma pháp hoả diễm]. Chắc là mới học. Uy lực không được như mong đợi, có vẻ nó phụ thuộc vào tố chất cùng mastery [sự tinh thông] quy định mức độ thuần thực trong mỗi hệ ma pháp của pháp sư.

“Mimorin, thêm một phát nữa nào! Go!”

Nghe chị Anna cố vũ, Mimorin phát ra âm thanh khó hiểu rồi gật đầu trước khi thi triển phép thuật một lần nữa.

“Delm Hel En Balk Zel Arve.”

Đùng.

“... Delm Hel En Balk Zel Arve.”

Ầm.

“Delm Hel En Balk Zel Arve.”

Bùm.

“... Delm Hel En Balk Zel Arve.”

Oành.

“Delm Hel En...” Giữa chừng, Mimorin gập người, tựa vào cây gậy đang cắm trên mặt đất. “... Một rồi.”

“Em vất vả rồi!” Tokimune vừa nháy mắt vừa khoe ra hàm răng trắng sáng loá và giờ cao chiếc xẻng. “Được rồi, anh đào đây!”

Năm cái hố được tạo thành trên mặt đất nhờ phép Blast [Phát nổ] của Mimorin nằm rải rác trong phạm vi mười mét vuông. Bọn Haruhiro cùng nhóm Tokkies, trừ Mimorin và chị Anna, tổng cộng là mười người đều cầm xẻng trong tay và thực hiện công việc mở rộng những cái hố. Năm cái hố được mở rộng và nối với nhau để tạo thành một cái hố lớn. ... *Sao, bọn tôi đang làm gì ấy hả? Vẫn không biết à?*

“Hââââââây... yaaaaaaaaaaaaa...!”

“... Ranta, mày ồn ào quá. Mày không ngậm miệng làm việc được à?”

“Không được đâu! Tao mà im ỉm thì tinh thần tao sẽ sụp đổ vì nhàm chán mất!”

“Sụp đổ được thì tốt nhỉ...” Kuzaku vừa vung xẻng vừa lầm bầm.

“... Mày nói cái gì!? Thằng Kuzakki kia!”

“Đúng là ồn ào quá.” Merry vừa vén tóc ra sau tai vừa lạnh lùng nói.

“Xin lỗi vì đã làm ồn nhé? Được thôi. Tôi đã quen với cái kiểu bị mất thế này rồi mà. Dù bị nói gì đi nữa thì cũng hoàn toàn chẳng làm sao cả. Ừ hahaha.”

“... Tệ hại.” Shihoru nhở toẹt một câu.

“*Yeah!* Tôi là đờ tệ hại! Là một con người tệ hại! Lêu lêu!”

“Ranta đần độn! Đừng khua môi múa mép nữa mà cử động cái tay đi!”

“Tôi đang cử động tay đây này. Thấy không thấy không thấy không!? Thấy sao hả, xem đây này!”

Trên thực tế, Ranta càng nói thì tốc độ vung xẻng càng nhanh. *Đúng là thứ tính cách có chút, không, phải là cực kì đáng ghét.* Bản thân sự t ần tại của Ranta đã là thứ có hại r ồi, khi hoạt động còn gây tổn hại nhiều hơn. *Có nên cảnh cáo cậu ta không nhỉ?* Haruhiro suy nghĩ trong ba giây r ồi rút ra kết luận. *Không. Cứ mặc kệ tên đó. Vì đó là Ranta (rác rưởi) (ngu ngốc) (khốn kiếp) mà. Có nói gì thì cậu ta cũng sẽ cãi lại. Chỉ tổ phản tác dụng.* Theo nguyên tắc quan trọng khi đối xử với Ranta, mình chỉ việc ngó lơ.

Mình đã dồn hết sức vào việc đào đất rồi.

Dù đây là một công việc nặng nhọc nhưng cái hố sẽ được mở rộng từng chút một cách đảm bảo. Cứ làm rồi dần dần cũng sẽ xong. Mình không ghét những công việc như thế này.

Nhưng tại sao mình lại làm việc này vậy?

“Là kiểu đó nhỉ?” Tada ném cái xẻng đi và nhặt cây chiến chùy được đặt ở đó. “Cứ từ từ thế này thì chẳng xong đâu. Làm luôn một cú đi.”

“Ồi chà!? Tadacchi, xử luôn!?” *Ừa Kikkawa, cậu là kẻ nịnh hót à?*

Ừ thì cậu ta cũng gần giống một kẻ nịnh hót.

“Hừ...” Inui ng ồi bệt xuống. “... Chán r ồi.”

“Đừng có mà chán!” Chị Anna vỗ bộp một cái thật mạnh vào đầu Inui.

Cũng được thôi, quả nhiên chị Anna thuộc phe không tham gia công việc lao động chân tay nhỉ?

“... Tôi tới đây!” Tada lấy đà r ồi nhảy lộn người trên không về phía trước. “Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Ầm... Cây chiến chùy của Tada bùng nổ, khiến mặt đất lồm một khoảng lớn.

“Phải thêm nữa.” Tokimune cười như châm chọc Tada.

“Chậc...” Tada tặc lưỡi, vào lại tư thế thực hiện Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]. “Bao nhiêu lần tôi cũng chiều hết, Somersault Bomb...!”

Anh thích làm gì thì làm.

... Nhưng tại sao bọn mình lại phải làm việc này nhỉ...?

Tại sao ư?

Tất nhiên là cậu biết. Không phải vô duyên vô cớ mà cả bọn lại đi đào hố. Dù công việc đào hố có hợp với tính cách Haruhiro thì cậu cũng không khoái đến mức biến nó thành sở thích của mình.

Sau cuộc gặp mặt đầu tiên với chú Akira, Gogh, Kayo, Miho, Branken và Tarou, hơn sáu giờ chiều ngày hôm sau, bọn Haruhiro tái ngộ nhóm Souma ở căn cứ Tiềm ẩn Đền Cô Độc.

Tình hình lúc đó hơi loạn. Vì Souma giống như một ngôi sao. Không chỉ lính tình nguyện mà cả những người buôn bán trong các con hẻm lẫn binh lính của quân đội vùng Biên cảnh, đều phản ứng theo kiểu, “Này, Souma kìa, Souma, thật sự là Souma, chẳng phải là Souma sao, là Souma, oa Souma hàng thật kìa...” khi nhìn thấy Souma. Hơn nữa còn có cả nhóm chú Akira nên tình trạng khi đó phải nói là dễ sợ. “Hơi loạn” là cách diễn đạt không chính xác, trong một khoảng thời gian, mọi thứ chìm trong không khí găng như là sự náo nhiệt do một lễ hội mang lại.

Rồi đến giờ ăn tối, chuyện thành ra cả nhóm sẽ cùng làm một ly trong con hẻm, nhưng bọn Haruhiro căng thẳng đến nỗi chẳng thể mở mồm. Dù bị vây kín bởi đám đông hiếu kì, xung quanh rất ồn ào, nhưng đến cả Ranta cũng im re. Tuy vậy, ngoại trừ một số thành phần thì nhóm Souma với nhóm của chú Akira đều cởi mở, khi đã làm quen rồi chắc sẽ có thể hỏi được dăm ba câu như là mọi người đã đi đâu, đã làm gì... Nếu như nhóm Tokkies không xen vào.

“Này, Souma.” Tokimune tỉnh bơ.

“Chào.” Tada tỏ ra khó khăn.

“Hừ...” Inui khó hiểu.

“Chị Anna đây!” Chị Anna vẫn là chị Anna mọi khi.

“Chào.” Mimorin giơ một tay lên.

“Xin, xin chào xin chào xin chào!” Chỉ có Kikkawa cao giọng.

Thấy nhóm Tokkies ùn ùn kéo tới như vậy, chú Akira liếc nhìn nhắc đến chuyện kia với điệu bộ ung dung.

“À phải, tiện đây, nghe nói Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) mà tụi Haruhiro với Tokimune phát hiện ra trở nên khá thú vị rồi đấy.”

Sau khi nhai kĩ miếng thịt xiên nướng rồi nuốt xuống, Souma mới phản ứng lại, “Thú vị hả? Đáng quan tâm đấy.”

“Sao nào? Tất cả cùng nhau đi xem tình hình chứ?”

“Đi thôi.”

“Nhanh thế...” Haruhiro lẩm bẩm trong vô thức.

“Hử?” Souma khẽ chớp mắt với vẻ bất ngờ và nhìn Haruhiro. “Cái gì nhanh?”

“... Không ạ. À, ừm, là việc đưa ra quyết định, đúng hơn là quyết ngay lập tức...”

“Phiền thật đấy.” Thật ngạc nhiên khi Liliya vẫn cực kì xinh đẹp dù đang làm mặt ngán ngẫm. “Tôi lúc nào cũng nhắc cậu rồi, hãy ý thức một chút về địa vị hiện tại của mình và hành động thận trọng đi, Souma. Lâu lâu cậu lại trở nên tùy tiện quá mức đó.”

“Bị giận rồi bị giận rồi.” Shima nở nụ cười quyến rũ.

“Đúng đấy.” Kemuri gãi má. Khi bọn cậu gặp anh ấy lần trước, râu ria của anh được cạo gọn gàng, nhưng giờ đã mọc lên khá khá, trông cũng hợp với mái tóc dreadlock của chủ nhân. “Dẫu vậy thì cũng có lúc cái đó đi theo chiều hướng tốt.”

“Bởi vì cậu là đồng gốc...” Pingo nheo đôi mắt cực kì tối tăm không hợp với khuôn mặt trẻ con. “Ừ khu khu... Kẻ kém cỏi suy nghĩ cũng chỉ như ng ỏi chơi, đ ồng ngu suy nghĩ cũng chỉ như ng ỏi chơi... Tóm lại là mấy thằng ngu có suy nghĩ thế nào đi nữa cũng vô dụng. Không có thuốc nào chữa được bệnh ngu...”

“Giá như có thứ thuốc nào đó tốt...” Souma cúi đầu, trông như đang trầm tư suy nghĩ rồi bất chợt ngẩng mặt lên. “Thế tôi cũng là thằng ngu hả?”

“Cậu nghĩ là không chắc...? Khư khư khư...”

“Pingo.” Liliya liếc xéo Pingo. “Cậu quá lời rồi. Trong thành ngữ tộc elf bọn tôi có câu: ‘Bạn bè thân thiết cũng phải giữ lễ nghĩa’...”

“Thôi nào, có sao đâu, Liliya.”

Bị chính Souma ngăn lại, hai má Liliya đỏ bừng vì bức tức.

“Tôi đây nói thế là vì ai hả!?”

“Vì ai?”

“Ơ... Cái đó, cái đó là... Tóm, tóm lại là...”

Liliya e then trông hết sức dễ thương. Nhìn thì bỏ mắt đấy nhưng lòng Haruhiro chẳng hề được an ủi chút nào. Bởi vì chiến lược của Tokimune đã thành công mỹ mãn. Thành công thôi hả? Không, phải là đại thành công đến mức khó mà tin nổi.

Có vẻ Souma, chú Akira, DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) sẽ *tiến công* Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

Tin đồn lao đi với tốc độ nhanh khủng khiếp khắp căn cứ Tiềm ẩn Đồng Cô Độc và lan rộng ra trong chớp mắt.

Vì thế, liên tục xuất hiện hết người này đến người khác giờ tay xung phong.

Hơn nữa, vào buổi tối hôm đó, sứ giả từ “Giác đấu” Max của Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] cùng sứ giả từ “Red devil” Dakki của Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] đã gặp mặt Souma. Ngày hôm sau, khi sắp xuất phát, Shinohara của Orion cũng trực tiếp đến gặp Souma.

Ở giai đoạn đã lớn chuyện đến mức này, Haruhiro không có dũng khí để phát biểu rằng, “Thôi, lần này bọn em xin kiêu...”

Bởi vì Souma của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) đã nói là sẽ tham gia rồi. DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) là clan do Souma lập ra và nhóm Haruhiro đã gia nhập. Dù đứng chót thì vẫn là đồng đội của nhau. *Em chịu thôi, bọn em không thể nào làm được. Mình không thể nói như thế. Nghe mới thảm hại, đáng xấu hổ làm sao. Mình cũng không muốn khiến cho nhóm Souma thất vọng. Mình không muốn bị khinh thường.*

Không tính Tokkies, vụ này có sự tham gia của nhóm Souma, nhóm chú Akira, thậm chí cả Iron Knuckle [Đội Thiết quyền], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] và Orion nữa, có lẽ sẽ không nguy hiểm mấy... Việc suy nghĩ như thế này mằm trong lòng Haruhiro cũng là một sự thật khó có thể chối cãi.

Mà mình cũng thấy tò mò. Bảo rằng không tò mò sẽ là nói dối.

*Khi các clan nổi danh tập hợp lại, thêm cả lính tình nguyện mạnh nhất hiện tại cùng lính tình nguyện mạnh nhất trước đây thì chuyện gì sẽ xảy ra? Bọn họ sẽ chiến đấu ra sao? Khung cảnh như thế nào sẽ mở ra ở đó? Bọn họ ở **cấp độ cách biệt** như thế nào so với nhóm của mình?*

Mình muốn thấy những điều đó. Nếu chỉ cần đứng xem thôi thì nói thật, dù thế nào mình cũng muốn chứng kiến. Không xem là thiệt.

Tuy vậy, nhóm Haruhiro vẫn là thành viên của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) nên sẽ không có chuyện chỉ đứng xem. Hẳn là bọn cậu sẽ phải làm gì đó. Không ai chấp nhận được cái lí lẽ, “Cứ yếu đuối, vô dụng cũng xong.”

Nhưng bọn cậu có thể làm được gì?

Trước mười giờ sáng, mười tám người của DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) gồm nhóm Souma, nhóm chú Akira và bọn Haruhiro cùng với sáu người nhóm Tokkies, tổng cộng là hai mươi tư người tiến vào Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Vừa nhìn tên thần khổng lồ cùng sinh vật to lớn màu trắng bí ẩn lúc nào cũng uốn éo kia từ ngọn đồi khởi đầu, Haruhiro vừa nghĩ. Không, cậu đã luôn nghĩ từ trước đó rồi. Iron Knuckle [Đội Thiết quyên], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] và cả Orion sẽ sớm tới đây. Đến lúc đó, mấy con người này chắc sẽ *bắt đầu* ngay lập tức.

Kĩ năng trong Thuật săn thú mà Yume mới học đã trở thành gợi ý.

... Đào bẫy.

“À, ừm.” Cảm thấy việc này cứ như nhảy xuống từ Vũ đài Kiyomizu^[12], Haruhiro lên tiếng, trong lòng bản khoăn không biết Vũ đài Kiyomizu là cái thứ gì. “Đặt, đặt bẫy... thì thế nào... ạ? Em nghĩ mình nên làm như thế, nói sao nhỉ...? Chúng ta không nên giao chiến chính diện mà nên làm hết những gì có thể làm được, đại khái thế...”

Chiến lược đặt bẫy mà Haruhiro đề xuất với tất cả quyết tâm như nhảy xuống từ Vũ đài Kiyomizu đã gây ra một cuộc tranh luận. Một cuộc tranh luận đơn thuần. Rằng nếu đặt bẫy thì nên là loại bẫy gì. Suy đoán kích thước của tên thần khổng lồ là từng này thì bẫy phải có quy mô ra sao. Đặc biệt là nhóm Souma cùng nhóm chú Akira rất nhiệt tình nêu ý kiến, chỉ có một ngoại lệ là người nhân tạo Zenmai.

Đúng là khác biệt, cậu thậm chí đi đầu đó. Không ai coi đây là việc của người khác. Chẳng người nào có thái độ như thế không liên quan đến mình, đổ tại rằng bản thân không giỏi tư duy hay việc này thật phiền phức mà giao phó cho người khác. Dù có ai đó nói đùa, chen ngang, hay chỉ trích gay gắt thì cuộc tranh luận cũng không đình trệ mà tiếp tục diễn ra sôi nổi.

Bọn Haruhiro cùng nhóm Tokkies bị cho ra rìa.

Cậu không biết các thành viên Tokkies và hội Ranta đang nghĩ gì.

Dẫu vậy, dù có phần không biết đi đâu, nhưng Haruhiro vẫn cảm thấy ấm ức. Cậu thấy bất ngờ với cảm giác ấm ức của bản thân. Bởi vì, Haruhiro ở nhóm dưới cùng. Cậu tự biết mình đang ở dưới đáy. So sánh với nhóm Souma hay nhóm của chú Akira thì nhóm các cậu rõ ràng thua kém rất nhiều và hoàn toàn khác họ. *Ấm ức? Hả? Ra về nghiêm túc thế làm gì? Buồn cười thật. Kể ở dưới chót thì nên hành xử cho ra dáng kẻ ở dưới chót, chỉ cần ngồi yên trong góc nghe người ta nói rồi đáp vâng vâng, ít nhất cũng phải chú ý không gây phiền hà cho những con người xuất sắc này. Mình thật sự nghĩ thế. Vì mình khác bọn họ. Khác mọi thứ. Dù vùng vẫy thế nào thì cũng không thể trở thành người giống Souma hay chú Akira. Đúng không?*

Đúng vậy... nhưng mà...

Mình không thể chấp nhận sao? Việc này nghĩa là mình chưa từ bỏ? Không phải không có khả năng cho bọn mình, ít nhất là không phải một con số không tròn trĩnh. Mình đang nghĩ vậy sao? Là khát vọng vươn lên đơn thuần của những kẻ nằm dưới chót? Hay là tinh thần trách nhiệm của một thủ lĩnh đây?

Dù sao thì việc cậu thấy ấm ức là thật và cậu cũng không muốn để lại bất kì nuối tiếc nào. Haruhiro cố gắng tham gia vào cuộc tranh luận nhiều nhất trong khả năng có thể, tuy không phát biểu được câu nào đáng kể nhưng chí ít thì việc đặt bẫy cũng đã được chấp nhận. Bọn Haruhiro cùng nhóm Tokkies là một tổ. Sau mười giờ sáng, Iron Knuckle [Đội Thiết quyề], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] cùng Orion lần lượt xuất hiện ở ngọn đồi khởi đầu, mỗi nhóm là một tổ. Các tổ được phân công đào hố làm bẫy. Vị trí được quyết định sau khi thảo luận. Trong lúc chờ những cái bẫy hoàn thành, nhóm Souma và nhóm chú Akira sẽ làm mồi nhử, vừa thu hút sự chú ý của tên thần khổng lồ cùng sinh vật bọc cháng màu trắng vừa quan sát đối thủ.

Iron Knuckle [Đội Thiết quyề] có mười tám người tham gia dưới trướng “Giác đấu” Max với Aidan.

Nghe nói tổng số thành viên của Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] là hơn ba mươi nhưng chỉ có mười bảy người đến đây, bao gồm cả “Red devil” Dakki cùng một người đàn ông tên Saga có vai trò tham mưu.

Orion cũng có hơn ba mươi thành viên. Trong đó, bọn họ tập hợp được bốn tổ đội, hai mươi tư người, có cả Shinohara, Kimura cùng Hayashi.

DAY BREAKERS (Đoàn Rạng Đông) có nhóm Souma, nhóm của chú Akira cùng bọn Haruhiro, tổng cộng là mười tám người.

Nhóm Tokkies có sáu người.

Thêm vào đó, có năm tổ đội, hai mươi lăm người, là những lính tình nguyện không thuộc clan nào hoặc thuộc nhiều clan rải rác.

Trong số đó có cả nhóm lính tình nguyện hai người Lala & Nono.

Không ngờ kế hoạch của Tokimune lại phát triển thành một chiến dịch lớn với nhân số đông đảo lên đến một trăm linh tám người.

... Còn Haruhiro thì đang vùng vằng, nỗ lực đào hố.

Nhân tiện thì Lala & Nono đã tranh thủ lẫn vào tổ mồi nhử. Còn hai mươi ba người lính tình nguyện không đào hố thì chờ ở Khu định cư, nơi có đến quá nửa số thương nhân đã rút đi và giờ trở nên khá tiêu điều.

“Nhưng mà...”

Haruhiro lau mồ hôi đang rịn ra trên trán.

Cậu nhìn cái hố.

“Đúng là không đơn giản như mình nghĩ...”

Nhờ Mimorin cho nổ bằng phép Blast [Phát nổ] nên cả bọn mới tạo được mấy cái hố có đường kính cỡ mười mét. Nhưng độ sâu cũng lắm chỉ được một mét rưỡi. Như thế này thì kể cả là con người rơi xuống cũng chỉ bị treo chân hay đập mông thôi. Đương nhiên sẽ chẳng có tác dụng với tên thần khổng lồ.

“Không ngờ đào hố lại vất vả thế này...”

Ranta cùng các thành viên của nhóm Tokkies có vẻ đã chẳng còn hơi sức đâu để mà làm ần. Tất cả im lặng, tập trung tinh thần vào việc đào hố. Không, Ranta thì khác. Cậu ta hết xoa hông, ngửi xồm, lại đi lòng vòng, cố tình làm biếng. Đến cả chị Anna chuyên môn cổ vũ cũng đang vùng vằng bằng những động tác không thành thực, thế mà cái thằng chết tiệt đó lại...

“Để tôi.”

Sau khi ngửi thì ần một lúc, Mimorin đứng lên với cây gậy trong tay. Thấy vậy, bọn Haruhiro đành loạt rời khỏi hố.

“Mimorin, tập trung vào một chỗ thôi.”

Nghe Haruhiro nhắc, Mimorin gật đầu rồi bắt đầu dùng gậy vẽ các văn tự nguyên tố và niệm thần chú.

“Delm Hel En Balk Zel Arve.”

Bùm. Mimorin tung một phép Blast [Phát nổ] vào trung tâm cái hồ.

“... Delm Hel En Balk Zel Arve... Delm Hel En Balk Zel Arve... Delm Hel En Balk Zel Arve... Delm Hel En Balk Zel Arve.”

Cô ấy tung ra năm cú gậy như liên tiếp. Mimorin đã thi triển phép Blast [Phát nổ] gậy như vào cùng một điểm theo lời Haruhiro. Nhờ vậy mà vị trí đó sụp xuống khá nhiều, sâu hơn hẳn.

Mimorin lão đảo, may mà kịp thời dựa người vào cây gậy. Với Mimorin, người dù là pháp sư nhưng lại chẳng giỏi ma thuật mấy, năm cú Blast [Phát nổ] liên tục có vẻ không dễ thở chút nào.

“... Nếu tớ cũng, có thể sử dụng được phép Blast [Phát nổ] thì...” Shihoru cúi đầu nói. “Giá mà tớ quyết tâm học Arve Magic [Ma pháp hỏa diễm] thay vì Kanon Magic [Ma pháp băng kết]...”

“Hừ...” Inui tung ra một nụ hôn gió. “Vậy thì để tôi trở thành Blast của em cũng được...”

“Không cần.” Shihoru trả lời dứt khoát, rõ ràng, ngay lập tức. “... Trở thành Blast nghĩa là gì, em không hiểu. Nghe cũng phát gớm nữa...”

“Nya!” Yume vươn vai. “Thế thì lại đào tiếp thôi ha?”

“Tôi nói này. Cái công việc này không có hời kết hả...?” Ranta là thằng làm việc ít hơn tất cả mọi người nhưng lại tỏ ra nản chí.

“Hông đau ghê...” Kuzaku vừa thở dài vừa ấn hông.

“Có sao không?” Merry liếc nhìn Kuzaku.

“À... Ờ, ừm. Không sao.”

“Nếu vậy thì tốt.”

Thân thiết với nhau, thật là một việc cực kì, tốt đẹp đấy nhỉ.

Haruhiro.

... Cậu bất giác ngâm một câu thơ trong lòng. Nhưng lại bị thừa âm.

Không được, không được. Tâm hồn mình đang trở nên mục nát.
Haruhiro là đứa khờ mào ra vụ này, giờ phải làm thế nào đây?

“Cố, cố gắng lên, mọi người.”

Tiếng hô nghe thâu thào, cảm giác như chẳng còn sức lực.

“Được...” Câu trả lời của Kikkawa không hề kém cạnh về khoản lơ dờ.

“... Chị Anna đây đúng là không giỏi mấy việc kiểu này...” Chị Anna trông có vẻ đã hoàn toàn chán nản.

“Chị Anna nghỉ đi.” Tokimune khoe ra hàm răng trắng lấp loá và nói thế với chị Anna, nhưng rõ ràng là không khoẻ khoắn như lúc bình thường.

“Lạ thật đấy.” Tada thì ngược lại, đang tỏ ra phấn chấn. “Rõ ràng không phải là thế này. Tại sao tôi lại đi đào hố nhỉ?”

... Là lỗi của em đấy.

Haruhiro muốn xin lỗi, nhưng nếu cậu cúi đầu nhận lỗi bây giờ thì có được cái gì không? Có thể cậu sẽ giảm bớt một chút mặc cảm tội lỗi? Rồi sao nữa? Sau đó thì sao? Hiện giờ cũng chẳng thể dừng việc đào hố lại. Đã làm là phải làm đến cùng.

Haruhiro hạ quyết tâm, thúc mũi xẻng xuống mặt đất. Rồi cậu cứ thế cắm đầu chạy, vẽ nên một đường kẻ.

Chẳng mấy chốc, đường kẻ đó nối liền tạo thành một đường tròn có đường kính gần hai mươi lăm mét. Những cái lỗ hiện tại đều nằm gọn bên trong.

“Đó là một kẻ địch to lớn không tưởng, nhìn thế nào thì cũng quá ư mạnh mẽ! Đến mức dù chuẩn bị thế nào cũng là không đủ! Đào, đào thôi! Đào bầy thôi! Tôi sẽ đào! Tôi muốn mọi người cùng đào! Trong thời khắc nguy hiểm thì có lẽ... sẽ có tác dụng, hay nói đúng hơn là tôi nghĩ chắc chắn sẽ có tác dụng! Vì, vì vậy, nên...”

“Đào.” Mimorin quẳng gậy đi và cầm lấy xẻng. “Tôi sẽ đào.”

“Yume cũng sẽ cố gắng!” Yume thở mạnh ra đằng mũi rồi thúc xẻng xuống đất.

Shihoru cắn chặt môi. “... Có lẽ phép Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối] cùng với Thunderstorm [Giông sét hung bạo] có thể dùng được...”

Merry vung xẻng, không nói gì.

“... Thôi thì, tôi cũng là loại dai sức mà.” Kuzaku hùng hục đào hố.

“Chậc! Đúng là hết cách!” Ranta vênh vác vác xềng lên.

“Hãy yo!” Những lúc thế này, Kikkawa thật đáng tin cậy. “Tôi đang bốc cháy phừng phừng rồi này! *Ning ning ning! Ning ning bur! Burning...!*”

“Tôi sẽ cố chịu cho đến lúc được đánh nhau.” Tada đưa ngón trỏ tay trái nâng kính mắt. “Cho đến lúc đấy, tôi sẽ đào hố để lấy tinh thần.”

“Hừ...” Inui đột nhiên mở con mắt không bị che bởi miếng bịt mắt. “Cho đến khi thời khắc của vận mệnh không thể tránh khỏi ghé thăm ta, người được gọi là Hắc Dực...”

Em vẫn chẳng hiểu anh nói cái khỉ khô gì cả.

“Hãy thông thả thôi nhé.” Tokimune dựng ngón cái. “Đào hố cũng là việc quan trọng nhưng nếu vì thế mà kiệt sức thì đúng là tham nhỏ bỏ lớn.”

“... Vâng. Anh nói đúng.”

Haruhiro ừ ừ. *Phải cân bằng. Mình nghĩ cảm giác cân bằng rất quan trọng. Nghĩ lại thì bản thân mình là người đề xuất việc đào hố nên không thể phủ định rằng mình có ý thức phải đào được một cái bẫy tuyệt vời bằng bất cứ giá nào. Điều quan trọng nhất là gì? Mình không được quên điều đó. Đúng vậy. Điều gì là quan trọng nhất?*

Hạ gục tên thần khổng lồ.

Chính là nó.

... Là nó sao?

Với bọn Haruhiro, đó có thực sự là điều quan trọng nhất?

“... Ủa? Sao mình lại không thể nghĩ như vậy được nhỉ...?”

7. Tư chất

nhưng là?

Bọn Haruhiro và nhóm Tokkies không phải chỉ đào hố suốt ba ngày ba đêm. Ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) không có buổi tối nên nói là ba *đêm* có lẽ hơi kì lạ...? Đúng không? Tóm lại, việc đào hố thực chất không chiếm đến quá nửa trong khoảng thời gian xấp xỉ ba ngày dài bảy mươi hai tiếng. Nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai mươi tư tiếng là cùng.

Sau đó là ngủ... Khoan khoan, không có chuyện đó đâu. Tất nhiên bọn cậu có nghỉ ngơi, có ngủ, có lần lượt thay phiên nhau đến Khu định cư để tắm rửa nhưng bọn cậu cũng làm việc khác.

Tarou thỉnh linh xuất hiện và đề xuất cả bọn đi xem tên thần khổng lồ và *hydra*. Nhân tiện thì *hydra* là tên loài động vật khổng lồ uốn éo màu trắng. Cái tên đó được đặt bởi *cha* của Tarou... tức Gogh.

“Đúng là một cái tên hay.” Thiếu niên đẹp tuyệt trần Tarou, gương mặt bừng sáng bởi niềm vui không cách nào kìm chế. “Hydra. Ngầu quá. Đúng là cha có khác. Quả nhiên là cha tôi.”

Tarou thật là một kẻ kính yêu cha, và có lẽ cả mẹ, một cách quá mức. Cậu ta dẫn bọn Haruhiro cùng nhóm Tokkies tiếp cận tên thần khổng lồ và con *hydra*. Nói thế chứ cả tên thần khổng lồ và *hydra* đều đang di chuyển không ngừng trong lúc đuổi theo mỗi nhữ. Cuối cùng, bọn cậu chỉ đến được vị trí cách chúng khoảng năm mươi mét.

Thế cũng đủ kinh rồi.

Đặc biệt là tên thần khổng lồ, chỉ có thể nói là hắn có kích thước vượt quá hiểu biết của con người. Tarou cho biết ước lượng chiều cao tổng thể của hắn là ba trăm mét, và Haruhiro chẳng biết làm gì ngoài đáp lại, “À, thế sao?” *Chuyện quái gì vậy? Cái chuyện ngu dân gì đây?* Haruhiro cao khoảng một mét bảy nên ba trăm mét thì gấp cậu cỡ một trăm bảy mươi sáu phẩy năm lần. Dẫu có so sánh với Kuzaku cao một mét chín thì cũng gấp một trăm năm mươi sáu phẩy hai lần cậu ấy. *Chẳng việc gì phải so*

sánh nữa. Hạ gục cái thứ này á, không không. Không thể được. Trò đùa gì đây? Đã bảo là không ăn thua gì đâu mà. Sao mà làm ăn gì được.

Theo lời Tarou, chính vì lí do ấy nên trong tổ mỗ nhữ cũng có ý kiến cho rằng, “*Lân này thì tên thần khổng lồ hơi khó...*” Chuẩn không cần chỉnh.

*Nhưng mà, **lân này** là ý gì đấy ạ? Còn có lân sau nữa sao? Định lân sau xử hấn ấy hả? Lẽ nào là bị ngu? Hay người đó đơn thuần là thứ dữ? Những con người đáng nể sẽ có cảm nhận quá mức khác người?*

Dù sao thì việc tên thần khổng lồ đang dần bị loại khỏi danh sách mục tiêu là một tin tốt đối với bọn Haruhiro.

Chỉ là, thử nghĩ mà xem. Kích cỡ chân của Haruhiro là hai mươi lăm phẩy năm centimet, nếu cứ thế nhân lên với một trăm bảy mươi sáu phẩy năm lần thì sẽ thành bốn nghìn năm trăm phẩy bảy lăm centimet, tức là hơn bốn mươi lăm mét. Thế thì *không thể lọt vào* cái bẫy với đường kính ba mươi mét. Còn về độ sâu, với đối thủ là tên thần khổng lồ cao tới ba trăm mét, dù có nói một cách cực kì khiêm tốn thì cũng cần độ sâu cỡ hai trăm mét. *Không thể được.*

Kể cả bỏ qua vấn đề cái bẫy sẽ như thế nào thì đây vẫn là chuyện bất khả thi.

Khái quát lại, khi nhìn từ xa, tên thần khổng lồ có hình người, cách bước đi cũng giống con người, nhưng thực tế, hấn đem lại cảm giác tựa một toà nhà khổng lồ trắng bóc biết cử động. Cái ý tưởng hạ gục thứ đó ngay từ đầu đã cực kì quái đản. Tối thiểu thì nên diễn đạt bằng từ phá huỷ. Thế rồi, tên bất tài Haruhiro đã có suy nghĩ ngu ngốc rằng, nếu phải phá huỷ phải chăng sẽ cần đến sự có mặt của một thứ gì đó có tính chất như vũ khí. Có lẽ cần thiết phải có *trang bị quân sự* như lúc thực hiện công thành? Chưa kể, cho dù chuẩn bị được vũ khí như thế đi chăng nữa, hấn cũng không phải là loại đối thủ dễ yên cho bọn cậu phá huỷ, ngược lại, hấn sẽ tấn công, vì thế, mọi chuyện chẳng hề đơn giản. Xét cho cùng thì đây là ý kiến của riêng Haruhiro, nhưng cậu thấy việc này có phần vô vọng.

... Tiếp đến là hydra.

Nguyên nhân chắc chắn là vì cậu đã quan sát tên thần khổng lồ đáng sợ, đáng kinh ngạc kia trước rồi mới đi xem hydra. Không thể nào sai được.

Ấn tượng đầu tiên của Haruhiro là, “Ủa? Có thể này thôi hả?”

Nhìn thoáng qua, nó có kích thước khoảng hai căn nhà. Không, chắc to hơn một chút? Hơn nữa, nó rất dài.

Hydra là sinh vật nhiều đầu, hình dáng giống như một đám rắn màu trắng tập hợp lại với nhau, to cỡ hai hoặc ba mét.

Nó có chín đầu, giống rắn nhưng bất ngờ là không có mắt. Do tất cả các sinh vật trong Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) đều có độc một mắt nên Haruhiro tưởng rằng trên mỗi đầu của nó đều sẽ có một con mắt, nhưng hoá ra không phải. Vậy thì đó không phải là nhiều đầu, có lẽ tất cả đầu là xúc tu.

Hydra di chuyển nhờ vào việc uốn éo một vài cái trong đám xúc tu đó. Có vẻ số xúc tu dùng cho di chuyển là bốn. Năm xúc tu còn lại uốn éo như đang tìm kiếm gì đó trong không trung, hoặc thực ra, chúng sở hữu chức năng như giác quan của chủ thể.

“Con đó thì dư sức.” Tada cười khẩy và nói.

Dù không cho rằng sẽ dư sức nhưng so với tên thần khổng lồ thì mình cảm thấy khả quan hơn, không không không không... Haruhiro lắc đầu. Đợi đã, đợi đã. Kể cả thế thì nó vẫn to kinh khủng đấy? Cậu tự tin là mình sẽ dễ dàng chết bất đắc kì tử nếu bị mấy cái xúc tu đó đập vào người. Hydra đang tiến về hướng Tây, cách bọn Haruhiro khoảng năm mươi mét về phía trước, nhưng thế này hơi bị gần rồi đó? Quá gần là đằng khác? Hiện tại, mấy cái xúc tu không dùng để di chuyển chưa hướng về phía bọn cậu. Nói cách khác là hydra chưa nhận ra bọn Haruhiro ở phía sau hoặc là nó không thèm đếm xỉa. Nhưng, nếu nó nhận ra thì sao? Chuyện gì sẽ xảy ra? Không phải sẽ rất tệ à?

“Này, hay là cách xa hơn một tí đi...?”

Khi Haruhiro rút rè đưa ra đề xuất, Tarou đi đầu quay lại, chân vẫn không dừng bước.

“Cỡ này thì vẫn ổn thôi. Chắc thế.”

“Chắc thế...?”

“‘Trên đời này không có gì chắc chắn một trăm phần trăm’. Cha tôi nói vậy.”

“Ừm, có lẽ thế, nhưng mà...”

“Không phải có lẽ. Lời của cha là tuyệt đối.”

O? Chẳng phải là không có gì chắc chắn một trăm phần trăm sao?

... Chẳng biết nếu mình bắt bẻ lại thì cậu thiếu niên đẹp mã này sẽ tức giận kiểu gì? Đúng là đáng xem. Không, mình không muốn xem, cũng không muốn khiến cậu ta tức giận. Có vẻ sẽ rất đáng sợ.

Nhân tiện thì bọn Haruhiro đang theo đuôi hydra với nhịp độ nhanh hơn chạy bước nhỏ. Sự việc này quá sức chị Anna, Tokimune đang công chị ấy, khiến Haruhiro không khỏi nghĩ rằng, dù có là linh vật đi nữa thì thế này chẳng phải là quá nuông chiều rồi sao.

“Ai đang làm m ồi nhử vậy?” Ranta hỏi.

Tarou không đáp, chẳng hiểu có phải là không nghe thấy không.

“Này, ai đang làm vậy? Này? Là ai đang làm m ồi nhử thế hả? Này? Này? Này? Ê, tại sao cậu lại im lặng thế? Tôi đang hỏi cơ mà? Này. Này này này. Cậu có nghe thấy không? Tôi đang hỏi cậu có nghe thấy không đấy? Này!”

“Tôi có nghe thấy.” Tarou chẳng thèm liếc Ranta lấy một cái. “Nhưng tôi không thích trả lời. Mẹ tôi đã nói thế này. ‘Đời người chẳng đủ dài để phí thời gian mở miệng nói chuyện với kẻ ngu ngốc’.”

“Tôi là kẻ ngu ngốc ấy hả!?”

“... Đúng là đ ồngốc còn gì.” Haruhiro buột miệng.

“Rõ là đ ồngốc mà.” Yume cũng đ ồng tình.

“... Không chỉ là ngốc...” Shihoru hình như có cả đồng từ để nói về sự ngu ngốc của Ranta.

“Đúng là phí phạm.” Merry lạnh lùng nói.

“Ừm...” Kuzaku ậm ừ, có lẽ vẫn còn giữ ý.

“A ha ha.” Kikkawa vỗ vai Ranta. “Nhưng tôi lại nghĩ cái sự ngốc nghếch của Ranta rất là *ho hay* đấy! Kiểu như bị thần này vứt bỏ thì sẽ có thần khác nhặt về?”

“Im đi! Kikkawa, ông ần ào quá đấy! Tôi không có bị vứt bỏ nhé! Mà nếu có bị vứt bỏ thì tôi mới là người vứt bỏ!”

“Cũng được mà?”

Haruhiro vừa nói xong, Ranta li ền nổi khùng.

“Thằng thẳng, thằng ngu! Chỗ đó phải nói khác chứ! Mà phải trách tao rằng, ‘Đừng có nói những đi đâu như thế’! Hoặc là, ‘Cấm mà nói đến chuyện vứt bỏ với bị vứt bỏ’! Phải như thế chứ!”

“Ranta!” Hàm răng trắng của Tokimune sáng bóng lên trên gương mặt tươi cười phấn khởi. “Cậu đúng là một tên phiên phức đấy!”

“Anh Tokimune!? Em không cảm thấy đó là lời khen đâu!?”

“Đó không phải là khen!?” Từ trên lưng Tokimune, chị Anna giơ ngón giữa. Cậu là cái thứ lỗ nhị lợn lòi có bướu nào thế hả, đồ chuối nẫu!”

“Hừ...” Inui cười gian. “Tuyệt diệt đi, con chó của sự kết thúc...”

“Chó.” Mimorin dáo dác nhìn quanh.

Có vẻ không có con chó nào đâu...

“Ai đang làm m ồi như thế?”

Khi Tada hỏi, làm như không có chuyện gì, Tarou bèn trả lời tử tế.

“Thu hút sự chú ý của hydra chủ yếu là Zenmai, người nhân tạo của anh Pingo. Phía tên thần khổng lồ là hai người tên Lala và Nono thì phải. Vì bọn họ cưới mã long đến.”

Mã long là loài r ồng cỡ nhỏ có thể bước đi bằng hai chân sau. Nếu được dạy dỗ từ khi còn là con non vừa mới nở ra từ trứng, chúng có thể chở con người tương tự như lừa ngựa. Thỉnh thoảng bọn cậu lại nhìn thấy chúng ở căn cứ Tiên đồn Đồn Cô Độc, ban đầu, Haruhiro cũng từng muốn được thử cưới chúng một lần. Nhưng khi biết rằng những con mã long dùng để cưới bị cắt bỏ đôi cánh từ khi còn nhỏ, mong ước được cưới chúng của cậu đã biến mất ngay lập tức.

“Vậy à?”

Tada gạt đầu r ồi dừng chân. Hoàn toàn đường đột.

“Này, cái con hydra kia...! Nhìn tao đi...! Tao đây này...! Tao ở đây này...! Tao đang ở đây này...!”

Con người có thể hét to đến mức này à? Rốt cuộc phải làm gì ở đâu mới phát ra được âm lượng như thế? Kiểu này chẳng phải đã vượt qua giới hạn của con người r ồi sao? Haruhiro bàng hoàng đứng ngây như phỗng. Những người khác cũng y chang. Đến cả các thành viên nhóm Tokkies dưới trướng Tokimune cũng chết lặng.

“Đợi...” Tarou mở to mắt và đứng lại. “Anh, anh làm gì thế...”

“Đến đây đi, nào...!” Tada hướng đầu cây chiến chùy về phía con hydra. “Tao bảo mày đến chỗ tao đi, cái loại tép riu này...! Sợ r ấ chứ gì...! Mày biết không thể thắng được tao đúng không...! Đ ồ yếu ớt chỉ được cái cơ thể c ồng k ềnh...!”

Ngay lúc đó...

Con hydra không ngừng lại. Nói đúng hơn là với cái cơ thể khổng lồ đó, nó có lẽ chẳng thể phanh gấp được. Nhưng rõ ràng là tốc độ của nó đã giảm đi.

Một xúc tu với phần chóp trông giống cái đầu chĩa về phía các cậu.

Không lâu sau, hydra không tiến về phía trước nữa.

Hai, ba cái xúc tu cử động, *cái đầu* không có mắt quay về phía bọn Haruhiro.

“Phù...” Tada vác cây chiến chùy lên vai, đẩy kính lên bằng ngón trỏ tay trái. “Cuối cùng mày cũng nhận thấy tao r ấ à? Mỗi tội hơi chậm. Chậm quá là chậm.”

Tada.

Phù cái gì cơ? Tada.

Tadaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Nói ra miệng cũng chẳng có tác dụng gì. Haruhiro biết đi đâu đó chứ. Ngay cả lúc bình thường đã chẳng hiếm những lần cậu và Tada không đối thoại tử tế được với nhau. *Thế thì phải làm gì đây?*

“A, thật là...!”

Mình sẽ làm thế này.

Haruhiro nắm lấy cổ áo bộ trang phục tu sĩ của Tada.

“...Ặc!”

Có lẽ bộ dạng mình trông như đang siết cổ anh ta, nhưng ai mà thêm quan tâm chứ. Với cả, nếu là Tada thì chắc chẳng chết được đâu.

“Mọi người chạy đi...!”

Haruhiro ra sức chạy. May mắn là nhóm Tokkies thấy trò này thú vị nên cũng chạy theo, nhờ vậy, cả bọn đã có thể bỏ chạy trót lọt. Lo lắng lớn nhất là động thái của con hydra. Nó mà đuổi theo thì bọn cậu có chạy thoát nổi không? Nếu nó bắt kịp thì phải làm sao? Chỉ còn cách chiến đấu? Nói đúng hơn thì là chỉ còn cách chịu chết? Chỉ nghĩ thôi đã thấy vô cùng khiếp đảm

rồi, nhưng con hydra không đi về hướng bọn cậu. *Là do bọn mình may mắn sao? Không, chắc chắn là do người nhân tạo Zenmai đang làm mọi thứ đã khéo léo khiêu khích để thu hút sự chú ý của nó. Vô cùng cảm tạ, Zenmai.*

Khi đã cách hydra trên hai trăm mét, Haruhiro mới buông Tada ra. Cậu đổ mồ hôi đầm đìa. Cậu đã rất sợ hãi.

“Cậu...!” Tada ấn ấn cổ họng rồi sừng sộ sấn lại gần Haruhiro. “Có biết là khó thở lắm không, Haruhiro!?”

“Ừ!”

Trán anh ta đập vào đầu cậu khiến cậu suýt ngã, nhưng bằng cách nào đó, Haruhiro vẫn giữ được thăng bằng. Mất Tada đẩy tờ máu, nom cực kì đáng sợ. Nhưng nếu chùn bước thì có khi cậu lại bị giết cũng nên. Cậu lơ mơ có cảm giác ấy, dù cậu không hiểu rõ Tada, và có lẽ cả đời cũng sẽ không bao giờ có thể hiểu được anh ta.

“... Anh, anh hãy tự kiểm điểm lại bản thân đi...! Nguy hiểm lắm đấy...!? Em không muốn biết anh đang nghĩ gì nên sẽ không hỏi, nhưng anh hãy dừng ngay mấy cái hành động như thế đi, thật đấy...!”

“Im đi, cậu mới là thằng phải kiểm điểm thì có...!”

“Em nghĩ mình không sai nên sẽ không kiểm điểm...!”

“Cậu nói gì...!?”

“Em sẽ không kiểm điểm gì hết! Người, người phải kiểm điểm là anh...!”

Ồi, làm đến mức này liệu có ổn không đây? Hay là hỏng hết rồi? Thế nào đây? Nhưng nếu không đẩy lùi được áp lực của Tada thì mình sẽ bị khinh thường. Để đẩy lùi được, mình buộc phải cứng rắn hơn.

“Anh hãy kiểm điểm lại bản thân đi, Tada! Không hay đâu, ai lại cứ hừng lên là đẩy đồng đội vào nguy hiểm như thế...!”

“Ha ha...!”

Tada vừa cười vừa dí trán mình vào trán Haruhiro. Cậu không lùi bước. Cậu không thể. Cậu không được phép thoái lui. Nói đến thế này rồi mà còn nhượng bộ và xin lỗi thì đúng là ngu ngốc. Tuy mém khóc, nhưng cậu sẽ không khóc.

“Cái đờnhai ranh như cậu mà dám nói thế với tôi...!”

Mặt Tada chuyển động sang hai bên. Trán cả hai cọ vào nhau. *Ai đó cứu tôi với. Ngăn anh ta lại. Tokimune chẳng hạn. Nhưng khi mình rời mắt khỏi Tada để tìm kiếm sự cứu viện từ ai đó, trận đấu này sẽ ngay lập tức phân thắng bại. Mình có cảm giác như thế.*

“D... Dù là nhãi ranh đi nữa...!”

“Dù là nhãi ranh đi nữa, rồi sao!?”

“Thì em vẫn phân biệt được cái nào được làm, cái nào không nên làm, giỏi hơn anh...! Bất kể anh có trải qua bao nhiêu thời gian đi nữa, nếu vẫn còn cái kiêu trẻ con không phân biệt đúng sai thế này thì chắc chỉ còn cách trông cho anh cái vòng cổ rồi dắt đi thôi...!”

“Hô...”

Tada đột nhiên bỏ cuộc, dùng ngón trỏ tay trái chỉnh lại vị trí cặp kính. Haruhiro suýt thì té bổ chừng về phía trước.

“Mạnh mẽ lắm nhỉ.”

... Sao anh ta lại cười toe toét thế kia? Còn có vẻ rất phấn khởi nữa?

Mình không hiểu gì hết...

Nhưng có vẻ... mình thoát rồi nhỉ? Ít nhất thì có vẻ mình sẽ không bị đập chết. Không, nếu mình lơ là, có khi anh ta sẽ dùng chiến chuỳ phang mình một trận cũng nên? Để cho chắc ăn thì mình vẫn nên đề phòng trước chứ nhỉ?

“Haruhiro.” Tokimune để lộ hàm răng trắng và giơ ngón cái. “Nice fight.”

Anh im đi...

Dù trong lòng nghĩ vậy nhưng nổi giận chỉ tổ thêm phiền, nên cậu khẽ gật đầu và nói, “... Cảm ơn.”

“Phụt...” Tarou phì cười, hai tay che mặt. “Khư khư khư khư khư. A ha ha ha ha ha. Kì quặc! Mấy kẻ kì quặc! Phư ha ha ha ha ha ha ha! Khư ha ha ha ha ha ha ha...!”

Cười ghê thật đấy. Cười lấy cười để. Cười lăn cười lộn. Bộ dạng cười chảy cả nước mắt của chàng thiếu niên elf đẹp mã khiến cậu bị bất ngờ, ngẩn tò te vì kinh ngạc.

Một lúc sau, Tarou đột nhiên nghiêm mặt rồi hắng giọng. Mỗi tội mặt cậu ta đỏ bừng, đỏ đến tận đôi tai dài của cậu ta. Có lẽ cậu ta đang xấu hổ.

“... Cha tôi đã nói thế này. ‘Cười nhiều mới có hạnh phúc’.”

Vậy à.

Đúng là một elf kì quặc.

Cuối cùng thì, dù có những chuyện như vậy xảy ra, thì trong khoảng bảy mươi hai tiếng, bọn Haruhiro và nhóm Tokkies đã đào được một cái hố có đường kính cỡ ba mươi mét và sâu ba mét. Trong hố dựng một vài cột chống, phủ bên trên là những tấm lưới được huy động từ thương nhân ở Khu định cư r ấi trái cỏ, được nguy trang cho ra dáng một cái bẫy.

Do chỉ cần nhìn gần là nhận ra ngay, nên khó có thể nói đây là một thành quả hoàn hảo. Nhưng với sinh vật khổng lồ như hydra, nếu biết đường dẫn dắt thì chắc vẫn lừa được nó lọt hố thôi nhỉ? Chẳng biết nữa. Nói thật là phải làm thử mới biết được.

Bọn cậu được lệnh tập hợp ở ngọn đồi khởi đầu sau khi cái bẫy hoàn thành. Haruhiro đào bẫy ở vị trí cách Khu định cư năm kilomet về phía Nam. Ngọn đồi khởi đầu nằm ở phía Tây Khu định cư. Bọn cậu dự định tạt qua Khu định cư, vì đằng nào cũng tiện đường. Khi đã quen với cuộc sống kham khổ của lính tình nguyện, rõ ràng chẳng ai còn phát ngôn được mấy câu xa xỉ như là, “muốn tắm một cái,” nhưng đổi lại, bọn cậu muốn uống nước sạch.

Từ trước khi đặt chân đến Khu định cư, Haruhiro đã nghĩ có gì đấy là lạ.

Nói rõ hơn là cậu có dự cảm không hay.

Cậu thấy bóng dáng tên thần khổng lồ ở đằng xa về phía Tây. Nếu hắn vẫn di chuyển thì chẳng có vấn đề gì. Nhưng hắn lại không di chuyển. Hắn đang đứng im một chỗ. Đứng trước Khu định cư, chị Anna lẩm bẩm.

“Ừa...? Phía đó là ngọn đồi khởi đầu đúng không nhỉ...?”

Đúng thế ha...

Khu định cư khá huyền ảo. Dù các thương nhân đã rút đi gần hết thì vẫn có bảy, tám mươi lính tình nguyện tập trung ở đây.

Không, nếu chỉ tập trung thôi thì sẽ không ầm ĩ đến mức này.

“Nói cái gì thế hả...!? Thích cà khịa hả thằng kia...?”

“Giác đấu” Max của Iron Knuckle [Đội Thiết quân] đang lao lên túm lấy một người đàn ông to con có mái tóc đỏ rực như bốc cháy. Một đám

đàn ông túm tụm quanh hai người họ, nhao nhao cổ vũ và gào thét, bởi vậy nên khá ồn ào.

“Tao thích cà khịa đây!?” Tay đàn ông tóc đỏ không chỉ cao mà mắt, mũi, miệng đều rất to. Hắn không lùi bước dù Max đang tỏ thái độ cực kỳ đe dọa. “Đương nhiên là thế rồi, thằng lùn.”

“Ai là thằng lùn hả!? Tao không lùn, còn mày thì to con một cách vô dụng!”

“Đừng có đổ lỗi cho người khác vì mày lùn, đồ loắt choắt!”

“Mày chỉ biết nói mỗi thằng lùn, thằng lùn thôi hả, đồ mập!”

“Mày nhìn kĩ xem tao mập chỗ nào hả, thằng lùn! Đừng có coi thường cơ thể được giữ tỉ lệ chất béo ở mức một chữ số của tao, thằng lùn chết tiệt!”

“Mày làm thế nào mà đo được tỉ lệ chất béo vậy hả, lại còn để tóc đỏ nữa, định trở thành người đàn ông quyến rũ nhất hay sao, cái thằng ngu ngốc sự!”

“Mày định nói là đồ vô tích sự đúng không, thằng ngu dốt!”

“Đừng có vẹo lời tao, thằng đồ quạch! Mày muốn bị đốt không!?”

“Vẹo lời là cái quái gì, đốt được thì mày đốt cho tao xem, đồ con khỉ!”

“Mày gọi ai là khỉ hả, đồ khỉ!”

“Không có thằng nào gọi tao là khỉ mà còn thở đầu... Mà tao chưa từng bị đưa nào gọi là khỉ đâu nhé!?”

“Để tao gọi thêm mấy lần cho mày nghe! Đồ khỉ đồ khỉ đồ khỉ đồ khỉ đồ khỉ!”

“Mày...!”

Nắm đấm của Tóc đỏ vung lên xé gió. Max... không tránh. Có lẽ anh ta cố ý. Anh ta không né mà khom lưng và nhận cú đánh vào má trái. Max lão đạo trong chốc lát nhưng vẫn đứng vững.

“Cái nắm đấm yếu ớt đấy của mày chẳng khiến tao đau ngứa gì cả...!”

“Vậy hả...!?” Lần này, Tóc đỏ tung một cú đá thấp vào đầu gối của Max. “Thế cú này thì sao...!?”

“... Hự...”

Đúng là một cú đá đẹp, vừa mạnh mẽ vừa sắc bén. Hai chân của Max thậm chí trông còn như bị gãy gập. Dù vậy, Max vẫn đang đứng thẳng.

Không chỉ thế, anh ta lại còn nở nụ cười.

“Gya ha ha ha ha...! Chẳng ăn thua gì cả...!”

“Mày đang cố chịu đựng để làm ra vẻ không sao chứ gì...!” Tóc đỏ đánh liên tục vào mặt Max. “Điểm mạnh của mày đấy nhỉ, khỉ lùn...! Hãy a hây a hây a...!”

“Chẳng! Đau! Gì cả! Hoàn toàn! Không đau...! Grào!”

“Hử...!?”

Tóc đỏ thu lại nắm đấm như đá tảng vừa đấm Max. Lần này hắn đánh vào đầu. *Không, là Max để hắn đánh vào đầu.* Hộp sọ khá cứng. Tùy vào góc độ mà nó có thể đẩy bật được cả kiếm thép. Vậy nhưng Max đã đần độn máu. *Anh ta không thấy đau à? Anh ta tiêu rồi?* Cậu chỉ có thể nghĩ như vậy. Max đột nhiên bám vào Tóc đỏ. Là nửa thân dưới. Anh ta lập tức đẩy ngã hắn. Anh ta cười lên người Tóc đỏ rồi tung ra một cơn mưa những cú đấm từ bên trên.

“Hây ya! Ya! Ya! Ya! Ya! Ya! Ya! Ya! Ya!”

Tóc đỏ có vẻ đã nhanh trí dùng hai tay để bảo vệ khuôn mặt... nhưng đòn tấn công của Max quá mãnh liệt. Ngay khi cậu nghĩ thế này thì làm sao mà phản công được, Tóc đỏ vùng nắm đấm tay phải lên từ bên dưới. Max chắc chắn sẽ *gục* nếu dính đòn này vào cằm. Chắc chắn anh ta sẽ ngất luôn. Nhưng Max đã nghiêng người và né cú đánh trong đường tơ kẽ tóc... và không chỉ có thế. Anh ta lập tức tóm lấy tay phải của Tóc đỏ. Anh ta xoay người, định bẻ khớp. Nhưng tốc độ phản ứng của Tóc đỏ cũng rất nhanh.

Hắn đứng dậy, cùng với Max đang trong tư thế như bám vào cánh tay phải của hắn.

“Ừ ha ha ha ha...”

Tóc đỏ lập tức vùng tay phải xuống, hòng đập Max xuống mặt đất. Haruhiro ngay tức khắc tưởng tượng đến một cảnh tượng kinh khủng nhưng chuyện đó đã không xảy ra. Trước khi bị nghiến nát, Max đã buông cánh tay của Tóc đỏ ra. Bằng cơ thể nhẹ và mềm dẻo như sinh vật nhuyễn thể, anh ta lộn một vòng rồi nhõm dậy.

“... Tao không dính chiêu đó nữa đâu, Dakki...! Vì đấy là lần *thứ hai* rồi...!”

“Tao cũng nghĩ vậy...! Tao không thể quên được cảm giác lúc đó khi đập mày xuống đất! Tao muốn ném lại mùi vị đó lần nữa...!”

“Trùng hợp thật! Thỉnh thoảng tao cũng mơ thấy cái lần tao hạ mào đo ván đấy...!”

“Ừ ha ha ha...!”

Tóc đỏ bất ngờ thả lỏng tư thế, quay sang Max và chìa tay phải ra.

Max cười toe toét, đập mạnh tay phải của mình vào tay phải của Tóc đỏ.

Mấy tên đàn ông xung quanh ðồng loạt cất tiếng hoan hô.

“Max! Max...!”

“Dakki mạnh nhất!”

“Max đúng là mạnh thật đấy...!”

“Đồ ngu, Dakki rõ ràng là mạnh hơn mà...!”

“Nếu đánh thật thì Dakki đã chết rồi...!”

“Im đi, a*l...!”

“Bọn mào dám nói thế à, dám chiến binh ngu ngốc...!”

Trong đám đó có những anh chàng đang lăng mạ nhau, tuy vậy, bầu không khí không mang theo mùi sát phạt. Dù không đến mức gọi là hoà thuận nhưng cũng khá vui.

“Anaru?” Yume nghiêng ðầu.

“Có lẽ là nói tắt của Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] đấy.” Haruhiro giải thích, cố hết sức để giữ bình tĩnh. “... Nhưng cậu đừng nên nói cái từ đó ra.”

“Anaru...?” Yume tỏ ra thắc mắc. “Tại sao thế?”

“... Thôi kệ đi. Cũng chẳng hay ho gì...”

“Nghe này, Yume.” Ranta thở dài, đặt tay lên vai Yume. “A*l ấy mà. Là cái đó ấy. À, giải thích bằng lời thì hơi khó nên cứ chỉ luôn nhé, nó ở mông bà ấy, cái thứ đó của mông...”

“... Dơ bẩn.” Shihoru lẩm bẩm.

“Giỏi quá!” Kikkawa chỉ tay vào Shihoru.

Shihoru thu người lại. “... Kh... Không phải tớ đang nói đùa đâu...”

“‘Giác đấu’ Max và ‘Red devil’ Dakki à?” Tada dùng ngón trỏ tay trái ðẩy kính. “Không phải kẻ địch của tôi.”

“Hai tên này lúc nào cũng làm cái trò đó nhỉ.” Tokimune bật cười, vẻ mặt trông như cha mẹ nhìn con cái. “Bọn họ là kiêu căng cãi nhau càng thân à?”

“Không thể hiểu nổi...” Merry lắc đầu quắc quắc.

“Còn chảy cả máu kia...” Kuzaku có vẻ *mất cảm tình*.

“Hừ...” Cậu muốn Inui im miệng. “Không ngờ nghi thức đó bắt đầu mà không có ta...”

Hoàn toàn chẳng hiểu gì cả.

“A, *stupid f*ckers!* Còn hơn cả thế đúng không!?” Chị Anna phồng má và nhảy tưng tưng. “... Còn hơn cả thế...? Là cái qué gì? Là cái gì vậy nhỉ...?”

Công nhận, cái gì mà hơn cả thế nhỉ...

Haruhiro nhắm mắt, khẽ hít vào. *Mình vốn dĩ có phải là người giỏi chịu đựng không nhỉ? Nếu phải chọn thì mình cảm thấy bản thân sở hữu sức chống chịu không tồi.*

Khi mở mắt ra, cậu trông thấy Shinohara đang lại gần, dẫn theo một đội cả nam lẫn nữ mặc áo choàng trắng. So với mấy kẻ không thể nào hiểu nổi như “Giác đấu” Max của Iron Knuckle [Đội Thiết kỵ] hay “Red devil” Dakki của Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] thì Shinohara giống như đấng cứu thế vậy. *Sau lưng anh ấy còn toả ra vầng hào quang. Chắc là ảo giác thôi nhỉ?*

Tất nhiên là ảo giác rồi. Làm gì có vầng hào quang nào chứ.

“Ừ...” Mimorin hơi nhăn mặt và nheo mắt lại.

Cô ấy bị loá mắt à? Chẳng nhẽ Mimorin cũng nhìn thấy vầng hào quang đó...?

Haruhiro chớp mắt rồi nhìn lại. Quả nhiên dù có là Shinohara cũng không thể toả ra vầng hào quang được. Chuyện hiển nhiên thôi.

“Chào, Haruhiro. Tokimune. ... Mọi chuyện trở nên rắc rối rồi đấy.”

“Chào anh.” Haruhiro cúi đầu chào rồi nhìn lên Shinohara. “... Trở nên rắc rối, ừm, tức là...”

“Chuyện tiếp theo xin hãy giao cho tôi, Kimura của Orion.” Anh chàng tóc húi cua đeo kính mắt tròn Kimura nói chen vào.

Lại thế nữa hả?

“Khoảng hai tiếng trước, chúng tôi nhận ra tên thần khổng lồ không di chuyển nữa. Do vậy đã hoàn thành nên chúng tôi quyết định xác định vị trí của tên thần khổng lồ. Nói vậy thôi chứ đó cũng không phải chuyện gì khó khăn. Cứ lại gần tên thần khổng lồ là tự nhiên sẽ biết được vị trí của hắn. Sau đó, chúng tôi nhìn thấy tên thần khổng lồ đứng sừng sững như một tòa tháp vĩ đại ở rất gần ngọn đồi khởi đầu. Tuy không đến mức phải nói rằng, ‘Ôi, đó là đường trở về mà, thế này thì không thể quay trở lại thế giới của chúng ta rồi,’ nhưng cam đoan là vẫn sẽ cực kì khó khăn...”

Hả, cái gì cơ...

Cậu suýt chút nữa đã đáp lại với giọng thẳng đơ nhưng nhanh chóng từ bỏ ý định. Cậu chẳng lấy làm ngạc nhiên. Dự cảm tồi tệ nhất mà cậu không muốn nghĩ tới đã thành sự thật, chẳng còn nổi một tia hi vọng nào. Nhưng mà, chỉ vậy thôi. Chỉ đơn giản như thế mà thôi...

Nhìn sang, cậu thấy Shihoru, Merry, Kuzaku đều mất tinh thần. Yume đang trằn trọc suy nghĩ đó. *Ồ. Cô ấy có vẻ đã rút ra kết luận.*

“Hả? Không thể quay lại tức là bọn Yume không về được hả!?”

“Thì anh ta đang nói vậy còn gì, bà là đồng tộc à!?” Ranta hét vào mặt Yume.

“Yume, không phải là đồng tộc. Kể nói người khác tộc mới là đồng tộc ấy.”

“Theo cái lí lẽ đấy thì kể nói người khác là thiên tài chính là thiên tài hả!?”

“Hửm. Có lẽ, đúng là thế ha?”

“Thiên tài! Thiên tài! Bà quả đúng là một thiên tài xinh đẹp!”

“Hả? Vậy hả? Ranta nghĩ Yume như thế hả? A, ngượng quá đi.”

“Đồng, đồng tộc! Chuyện này đâu phải thế... Không phải kiểu đấy...”

“Mặt đỏ bừng rồi...” Shihoru nhìn Ranta bằng nửa con mắt, người run rẩy như muốn nói rằng mình đang cực kì chán ghét. “Tởm quá...”

“Ai ai ai ai đỏ mặt hả, đồng tộc này! Mà tởm quá là thế nào hả!?”

“Ừm.” Kimura cẩn thận chỉnh lại vị trí cặp kính tròn, hết nhìn Ranta lại nhìn sang Yume. “Xin được hỏi một chuyện không liên quan lắm, hai vị đây có đang trong mối quan hệ yêu đương, thẳng thắn mà nói là kiểu bạn trai bạn gái gắn kết cực kì sâu nặng không ạ?”

“Ha hả!?” Ranta hết sức kinh ngạc, múa may một điệu nhảy kì cục.
“A... A... A... Anh nói cái gì thế hả, đư... đư... đừng có làm tôi buồn cười, hô hô hô.”

“Không phải.” Yume phủ định rất nhanh. “Anh nhầm đó.”

“Đu... đu... đúng vậy! Nh... Nhầm rồi! Đư... đừng có hiểu lầm! Tôi đã từ chối cô nàng này rồi nhé! Dù gì thì cũng là đồng ngực lép!”

“Đừng có gọi Yume là ngực lép!”

“Ngực lép thì có gì xấu...!” Kimura đột nhiên nổi xung. “Ngực lép mới là tối thượng! Đến giờ con người vẫn chưa có một phát minh nào vượt qua được ngực lép! Tuyệt đối...!”

“Kimura, bình tĩnh lại đi.” Shinohara đập vào vai Kimura với khuôn mặt có phần khó xử.

“... Thất lễ quá.” Kimura cười ha hả. “Tôi lỡ mất bình tĩnh. Nhưng xin đừng hiểu lầm. Tuy tôi là người tin tưởng rằng ngực lép là tối thượng nhưng tôi vẫn hiểu đó không phải là thứ duy nhất có giá trị. Tất nhiên, ngực bự cũng có thể chấp nhận được! Hơn hết, điểm mạnh của tôi chính là sự linh hoạt có thể chấp nhận bất cứ cỡ ngực nào...!”

“Nóng bỏng ghê!” Kikkawa giơ tay làm tư thế ăn mừng chiến thắng.
“Nóng bỏng ghê, Kimuracchi! Tôi hiểu, tôi hiểu, tôi cũng tương tự mà! *All range OK yes...!*”

“*Yes.*”

Kimura với Kikkawa nắm tay nhau thật chặt. Có vẻ một tình bạn nóng bỏng đã nảy mầm. Đến cả Orion mà cũng có người lập dị thế này. Nói sao nhỉ, đúng là cực kì đáng tiếc.

“À...” Chị Anna nhún vai và lắc đầu, có vẻ cũng cảm thấy đáng tiếc.
“Cứ mở miệng ra? Là ngực với ngực! Kiểu đó? Là quấy rối tình dục đúng không! Muốn thử không? Chị Anna đây luôn sẵn sàng? Hay là cùng chị đây nói chuyện cả đêm về độ lớn hàng họ của mấy chú? Hãy nghĩ rằng núi cao còn có núi cao hơn đi nhé, lũ ***m bé!”

“... Hayashi? Có chuyện gì thế?” Merry nhíu mày.

Khi cậu nhìn sang, Hayashi, đồng đội cũ của Merry, hiện là thành viên Orion, đang nằm bò dưới đất. “... Không. Không có gì. Không có gì đâu. Thật sự không có gì...”

“*Oh my god...*” Chị Anna dùng tay che miệng. “Lẽ nào, cậu là *real* ***m bé? Đừng để ý...? Cổ nhân dạy? Cũng có giả thuyết cho rằng dù bé thì vòm mắt chức năng vẫn *no problem...*”

“Cũng có giả thuyết.” Mimorin nói với khuôn mặt vô cảm. *Cô ấy nhắc lại làm gì?*

Hayashi trông như sắp khóc. Đáng thương ghê. Nhưng an ủi vì lí do này thì cũng hơi tẻ nhạt. Haruhiro thì không thuộc nhóm có kích thước cần thương hại. *Với bầu không khí này, bản thân việc mở mồm ra đã khó chứ đừng nói đến đỡ lời. Lẽ nào đây là tình huống mà cánh đàn ông không thể làm gì ngoài im lặng...?*

“Hừm...” Tada liếm môi. “... Tóm lại là chỉ còn cách chiến đấu thôi phải không? Đúng ý tôi.”

Đúng là anh Tada có khác. Chẳng biết nắm bắt tình huống gì cả. Phải chăng với Tada, đây là chuyện không đáng quan tâm, thế nào cũng được? Bởi vậy anh ta mới ngó lơ. Đúng là kiểu của Tada. Mình thấy biết ơn anh ta với mấy tình huống kiểu này. Khoan? Biết ơn á? Ủa? Chỉ còn cách chiến đấu? Đợi đã?

“Chiến đấu là...”

Haruhiro quên bống mất mình đang định nói gì. Chính xác thì mọi thứ, kể cả đi đâu cậu sắp nói, đều vắng sạch sẽ khỏi đầu. Ôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôô ôôôôôôôôôôôô.

Thứ đang vang vọng... là âm thanh? Không, đó là rung động chứ không phải âm thanh. Nhưng âm thanh chính là rung động mà, như nhau cả. Đó là âm thanh gì vậy? Mình không biết nhưng nó rất to. Toàn thân mình rung bần bật như màng nhĩ. Sự tồn tại của chính bản thân mình bị **rung lắc bởi âm thanh**. Không có cả thời gian để kinh ngạc, mình lập tức bị **vướng vào trò đùa giỡn của âm thanh**. Trải nghiệm này là lần đầu tiên. Nguồn gốc của âm thanh đó là ở đâu? Không biết nó phát ra từ đâu và sẽ truyền đến tận nơi nào nhỉ? Dù không biết cụ thể độ lớn của Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) nhưng chắc chắn không hề chật hẹp. Phải chăng âm thanh đó đã truyền đến tận cùng của tận cùng? Haruhiro có thể nhìn

thấy âm thanh đó. Âm thanh khiến thế giới rung động, méo mó. Và cậu có thể thấy rõ sự méo mó đó bằng mắt thường.

Haruhiro ấn lồng ngực. Trái tim cậu loạn nhịp. Nhiều lắm cũng chỉ sau vài phút, âm thanh đó lắng đi. Nhưng tim cậu vẫn còn run rẩy. Khác với màng nhĩ. Nó đang tê dại? Chính là cái cảm giác đó.

Cậu nhìn xung quanh. Chẳng ai giữ được bình tĩnh. Có vẻ tất cả mọi người đều bị âm thanh đó *hạ gục*. Shihoru ngửi thụp xuống ôm đầu.

“Không sao chứ...?” Merry đỡ Shihoru dậy, trông như ôm lấy thân hình của cô.

Shihoru gật đầu nhưng ngôn từ không thể thoát ra. Mắt cô ấy rơm rớm.

“... Vừa rồi, là cái gì... thế nhỉ...?”

Trước tiên, Haruhiro hỏi Shinohara. Hỏi xong cậu mới nghĩ việc này có khi sẽ làm khó anh ấy. Quả nhiên, Shinohara lắc đầu. Ánh mắt anh ấy sắc bén một cách khác thường.

“Không rõ... Nhưng đây có vẻ không phải là dấu hiệu tốt.”

“Vậy à?” Tokimune thở ra một hơi rồi nhẹ hàm răng trắng. “Tôi chỉ cảm thấy hưng phấn thôi.”

A... Kiểu này có vẻ tệ rồi?

Theo kinh nghiệm của cậu, mỗi khi Tokimune nói như thế, cả bọn sẽ chẳng gặp chuyện gì tử tế. *Cực kì tệ. Mình không muốn. Tại sao chuyện này lại xảy ra? Là do ai vậy? Đừng có đùa. Dừng lại cho tôi. Chết tiệt. Chết tiệt. Chết tiệt.* Trong đầu Haruhiro tràn ngập những lời than vãn mà cậu có thể nghĩ ra được và cậu chôn tất cả chúng xuống tận đáy lòng.

Mình muốn bỏ chạy. Nhưng không thể chạy...

Khó mà nói là mình đã sẵn sàng đối mặt. Thật vô vọng. Nhưng mình cũng chỉ còn cách chuẩn bị tinh thần. Mình buộc phải đối phó bất kể chuyện gì sẽ xảy ra. Bất kể chuyện gì sẽ xảy ra?

Rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì mới được?

Mình không biết.

Làm sao mình biết được chứ.

Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] và Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] đầu lần lượt tập hợp lại để bàn bạc. Orion cũng thế. Những người không thuộc clan nào hoặc đến Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) dưới

danh nghĩa tổ đội chứ không phải clan thì chờ người ra, có lẽ do lo sợ. Bọn Haruhiro cùng nhóm Tokkies tạm thời gia nhập vào đội Orion do hoàn cảnh đưa đẩy, chứ cũng không phải cả bọn cố ý quyết định việc này.

Rất nhiều vấn đề được đưa ra bàn luận. Nhóm Souma đâu? Nhóm của chú Akira ở chỗ nào? Âm thanh vừa nãy là gì? Phải làm sao đây? Hiện giờ nên làm thế nào? Nên quay về Dấu có muốn quay về thì nhìn chung là cũng không thể quay về một cách dễ dàng, thật khó nghĩ. Vậy phải làm thế nào? Nên rời khỏi chỗ này. Rời khỏi Khu định cư rồi sao nữa? Dù thế nào thì cũng cần phải quyết định phương hướng. Không nên hành động riêng rẽ. Phải tập hợp lại. Không, ngược lại, có lẽ không nên tùm tùm một nơi? Nên tản ra thì hơn. Nếu tất cả mọi người đều tập trung lại thì có khả năng sẽ bị tiêu diệt toàn bộ. Tiêu diệt toàn bộ? Tiêu diệt toàn bộ là sao? Vẫn chưa biết sẽ có chuyện gì mà? Biết đâu chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nhóm Souma thì sao? Vốn dĩ mọi người phải tập trung ở ngọn đồi khởi đầu. Vì không thể làm được chuyện đó nên Orion mới đến Khu định cư. Những người khác chắc cũng thế? Vậy còn nhóm Souma? Nhóm chú Akira? Làm gì đây? Phải làm sao đây? Phải hành động thế nào mới phù hợp?

Gần như là một vòng luân quần. Không thể tìm được câu trả lời.

Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] cùng Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] cũng không hành động.

Cuối cùng, Shinohara và Kimura bàn bạc với nhau. Quyết định của Orion có vẻ sẽ phụ thuộc vào hai người họ.

Những người lính tình nguyện rải rác khắp nơi, vẫn đang tiếp tục tranh cãi. Thật ồn ào. Không chỉ có thế, bầu không khí còn rất ngột ngạt.

Cậu phải nói gì đó. Cậu phải lên tiếng với đồng đội. Haruhiro là thủ lĩnh. Cậu phải quyết đoán. Dù nghĩ vậy nhưng đầu óc cậu không hoạt động. Cậu không nghĩ được gì. Nói thực là Haruhiro chỉ biết một điều rằng, như thế này không được, cứ tiếp tục như vậy thì hỏng bét. Cậu không muốn bắt gặp ánh mắt của đồng đội và phải cúi đầu. *Không được. Như thế này thì không ổn. Thực sự không ổn.*

Mình không thể thở được. Khó thở quá. Mình vẫn chưa chuẩn bị tinh thần sao? Thật thảm hại. A, đúng vậy. Mình là một con người thảm hại. Mình biết chứ. Mình muốn trở thành một đấng nam nhi tích cực, quả quyết nhưng mình không làm được. Bởi vì, mình không phải là người như thế.

“A này.” Kuzaku thì thào nói. “Dù có chuyện gì xảy ra thì tớ cũng sẽ theo Haruhiro. Tớ cứ nói trước như thế.”

“... Tớ, cả tớ nữa.” Shihoru khẽ giơ tay. “Tớ đã được Haruhiro giúp bao lần... Tớ nghĩ mình chỉ muốn nói thế thôi...”

“Ngoài Haru ra thì không còn ai khác nữa.” Yume cười ngu ngơ.

“Về phần tớ thì, chắc chắn...” Merry mỉm cười, “nếu không có Haru thì mọi chuyện đã trở nên rất tệ rồi. Theo nhiều nghĩa. Nhờ Haru mới có tớ bây giờ.”

Bất ngờ thật.

Theo nhiều nghĩa.

Đặc biệt là câu nói của Merry.

...Là chuyện đó nhỉ?

Tuy hơi sai một chút, nhưng cảm giác cứ như bị phỗng tay trên.

Giá như mình nhận ra sớm hơn thì tốt. Rằng mình thật sự thích Merry.

Nhận ra đã đi một nhẽ, nhưng đây là Haruhiro, chắc hẳn cậu vẫn chẳng thể làm được bất cứ chuyện gì.

Vậy thì cũng thế thôi.

Đúng. Như nhau thôi. Cuối cùng vẫn sẽ thế này.

“Hế.” Ranta cười khẩy. “Mấy người bệnh quá, ớn thật đấy. Muốn dựng *death flag* đến thế cơ à? Đúng là lũ ngốc, nghiêm túc đấy, thôi luôn.”

Thái độ của Ranta ngược lại khiến Haruhiro thấy an tâm. Nếu Ranta không còn là Ranta của mọi khi thì mọi thứ sẽ loạn lên mất.

Haruhiro xoay vai. Cậu thả lỏng. Nếu bị dấn vào chân tường thì phải làm sao chứ? Đây không phải là tình huống như vậy.

“Sẽ không chết đâu.”

Chắc hiện giờ Haruhiro đang mang đôi mắt ngái ngủ. Tất nhiên, cậu không buồn ngủ.

“Tớ sẽ không để ai chết nữa.”

Ngay khi nói ra câu đó, cậu liền nghĩ đến mấy chuyện kiểu như, *ừ thì tớ mong như thế, để không ai phải chết tớ sẽ dốc hết sức đến chết thì thôi, chuyện là vậy, tuy đã thể hiện quyết tâm nhưng tớ cũng chẳng biết mình có làm được hay không nữa...* Haruhiro là vậy. Cậu không thể bỗng dưng thay

đổi. Nhưng, cậu không đến nỗi không thể khoác lên vỏ bọc tỏ ra mình đã thay đổi được rồi.

“Dakki, bọn này đi đây...” “Giác đấu” Max dẫn theo Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] bắt đầu di chuyển. Có vẻ họ sẽ đi về hướng ngọn đồi khởi đầu.

“Cứ tự nhiên! Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] sẽ án binh bất động...!” “Red devil” Dakki hét lên. Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] hình như định ở lại Khu định cư.

Dù khác nhau về hình thể nhưng Max và Dakki thuộc cùng một kiểu. Họ giống sếp sòng hơn là thủ lĩnh, bầu không khí của Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] và Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] rất tương đồng. Họ mạnh mẽ và hào nhoáng. Trên trang phục của họ có các màu chủ đạo, Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] là xanh và đen, còn Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] là đỏ và cam. Họ có cả biểu tượng nữa. Của Iron Knuckle là một nắm đấm đang siết chặt, của Berserkers là hình đầu lâu với kiếm và rìu bắt chéo nhau. Có đi đâu, tuy giống nhau, nhưng về tổng thể, Iron Knuckle không khởi để lại ấn tượng hơi trẻ con, tuy hừng và tươi sáng. Còn về phía Berserkers, nói theo nghĩa tốt thì là uy nghiêm, nói theo nghĩa xấu thì có vẻ thủ đoạn.

Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] thì tấn công, còn Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] thì phòng thủ. Shinohara và Kimura vẫn đang tiếp tục bàn bạc với nhau. Còn Tokkies thì sao? Haruhiro tính thăm dò thái độ Tokimune. *Hử? Có gì đó là lạ? Lạ, hay là... Cái này...*

Âm thanh này.

Haruhiro nhìn về hướng Đông rồi đến hướng Nam. *Đang đến. Đang tiến lại gần. Lũ người khổng lồ trắng. Là tiếng bước chân sao? Đúng vậy. Giống như tiếng mặt đất rung chuyển âm âm... Đây chính là tiếng bước chân của lũ người khổng lồ trắng. Nhưng cái này. Không, vấn đề... nói sao nhỉ, là số lượng.*

Không phải một, hai tên, đúng không? Có khoảng bao nhiêu? Mình không biết, vẫn còn xa mà?

Chúng tiến tới từ bên này lẫn bên kia?

Mình không đếm được, cũng chẳng có hứng đếm. Đây không phải lúc để tâm đến chuyện đếm chác.

“Suýt, có một đám người khổng lồ trắng...!” Giọng cậu như thể lạc đi.

“Ô...” Đến cả Tokimune có vẻ cũng bàng hoàng.

“Chúng tới từ mọi hướng.”

Tada cười ha hả và xoay vù vù cây chiến chuỳ. “Phải thế chứ.”

“Hừ...” Inui giang hai tay, ngửa người ra sau. “Hỡi ngọn gió của sự huỷ diệt, hãy vùn vù đi...!”

“Đừng có gỡ mồm!” Chị Anna tặng cho Inui một cú đấm.

“Em sẽ dùng cả *mộng sáng* để vào bệ chị Anna!” Kikkawa tự chỉ ngón cái vào bản thân.

“Dùng cả *mộng sáng* để vào bệ...” Haruhiro lỗ mồm lắm lắm. Chắc là trò đảo chữ sở trường của Kikkawa, nhưng cậu không thể hiểu nổi nữa.

Mimorin khẽ kêu lên một tiếng r ã rút kiếm ra.

“... Có vẻ không chiến không được r ã, chết tiệt...” Ranta hạ tấm che mặt của mũ giáp xuống.

“Nhưng mà, dù có bảo là đánh...” Kuzaku cũng đội lại mũ giáp r ã cần khiên lên, “thì thực tế có đánh được không đây...”

Yume, Shihoru, Merry nín thính. Biểu cảm cứng nhắc và u ám. Ngay cả Yume cũng đánh mặt lại.

Nói thật là Haruhiro muốn bỏ chạy. *Nhưng quan trọng là chỗ để chạy thì hình như không có. Tại tên thần khổng lồ đang ở chỗ ngọn đồi khởi đầu. Lẽ nào cái **âm thanh** vô cùng kinh khủng kia là do thần khổng lồ phát ra?* Cậu cũng đã nghĩ đến đi đâu này. Vì vậy mà chuyện thành ra thế này sao? Người ta nói nếu không kinh động đến thần thì sẽ không bị nguy hiểm, nhưng chẳng phải những người lính tình nguyện đã khiến vị thần của Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) nổi giận r ã à...?

Thế nào cũng được. Ít nhất thì đó không phải việc cần nghĩ bây giờ.

“Này, Shinohara...” Dakki lớn tiếng gọi và vẫy tay. “Trước mắt hãy giúp bọn này một tay! Phân tán không phải là thượng sách...!”

“Gọi cả Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] về nữa.” Shinohara gật đầu. “Giờ là lúc cần mọi người hợp sức, không phân biệt clan! Orion thì vẫn như mọi khi...!”

“Nghe rõ chưa, đừng có hoảng lên r ã quay lưng về phía kẻ địch...!” Dakki hét lớn. “Hãy nhớ rằng quay lưng lại là sẽ bị giết ngay...! Hãy tiến

lên phía trước cho đến lúc chết...!”

“Cái tên tóc đỏ đó đang nói chuyện hiển nhiên gì vậy?” Tada cười chế nhạo. *Cái người này không biết sợ sao?*

Haruhiro đang sợ hãi. Cả đầu gối lẫn tâm can của cậu đều run rẩy.

Iron Knuckle [Đội Thiết quy ền] do Max chỉ huy đã quay trở lại.

“Đến r ấ, đến r ấ, đến r ấ...!” Tokimune đập kiếm thùm thụp vào khiên.

Ôi... Mình không muốn nhìn... nhưng đâu thể không nhìn. Lũ khổng lồ trắng. Đám phía Đông có vẻ vẫn còn xa. Còn lũ khổng lồ trắng đến từ phía Nam đã tới khá gần. Trong phạm vi quan sát được có khoảng mười tên? Phía sau có lẽ vẫn còn.

Lũ khổng lồ trắng có sự khác biệt giữa từng cá thể, nhìn chung có thể chia thành ba loại kích thước. Bốn mét, sáu mét và tám mét. Loại tám mét rất hiếm, Haruhiro mới chỉ thấy đúng một lần.

Nhưng bây giờ, cái loại tám mét ấy có đến tận hai tên. Loại sáu mét có một tên, còn lại là loại bốn mét.

Haruhiro chẳng hề can đảm, dũng cảm, đi ền ạm hay bình tĩnh. Nhưng ít nhất cậu có thể diễn tròn vai người thủ lĩnh không bị khuất phục. Cậu phải tìm cách diễn cho được vai này.

Shihoru. Yume. Ranta. Merry. Kuzaku. Cậu nhìn thật nhanh khuôn mặt của mọi người.

Vì cậu có ồng ội. Vì cậu không muốn để ai phải chết. Mọi người sẽ cùng nhau vượt qua thử thách này.

“Nếu buồn ngủ thì đi ngủ đi, thủ lĩnh.” Ranta cười hô hố.

“Tao phải nói bao nhiêu lần thì mày mới chịu hiểu là mắt tao bầm sinh đã như vậy r ấ hả?” Haruhiro động nắm đấm lên ngực của chính mình. “...Được r ấ. Làm việc thôi. Ngủ nghê thì để sau nhé.”

8. Hãy vượt qua ranh giới

ậu biết rằng mình nên hăng hái hơn, hoặc đúng ra là phải nói những lời cổ vũ tinh thần.

Haruhiro muốn làm vậy lắm chứ, nhưng vì chẳng nghĩ ra được gì nên cũng đành chịu thôi.

Ngoài ra, lần này cậu cũng không cần làm việc đó.

“Ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

“Mày làm cái trò gì...?” Tóm lấy cánh tay Ranta đang đứng ngăn ra, Haruhiro cầm đầu chạy. Vừa chạy cậu vừa hét. “Tránh đi...! Trước tiên...! Đừng đứng chính diện, tránh đi...!”

Không cần Haruhiro phải nói, Kuzaku, Yume, Shihoru và Merry đầu bỏ chạy. Không chỉ có bọn Haruhiro, những người lính tình nguyện khác cũng chạy tán loạn tùy ý về đủ các hướng, sang trái, sang phải, về sau, y như bây ong vỡ tổ.

Dù Dakki đã nói rằng không được quay lưng về phía kẻ địch nhưng chuyện đó là bất khả thi. Bốn tên khổng lồ trắng cao hơn bốn mét đang lao thẳng đến. Nếu mà chúng tông trực diện thì đảm bảo bọn cậu sẽ *bị cán dẹp lép*. Hoặc bị giẫm bẹp hoặc bị hất văng đi. Đứng im chịu trận một cách ngớ ngẩn như Ranta thì lại càng không ổn. Trong lúc cậu ta còn đang xóc lại tinh thần thì lũ khổng lồ trắng đã lù lù tiến tới. Do những ý nghĩ hoảng loạn kiểu như, “Gay rồi, gay quá là gay, biết làm gì bây giờ,” cậu ta không thể di chuyển được, kết cục sẽ bị kẻ địch cán lên và chết lản quay.

Nhưng trong lúc bỏ chạy...

“Ha... Ha... Haruhirooooo...! Đến, đến, đến rồi kìa...! Một tên, về phía này...!”

“Tao biết rồi...!”

Có một tên khổng lồ trắng đang tiến về phía Haruhiro và Ranta. Haruhiro buông tay Ranta ra rồi guồng chân chạy. Nhưng, hướng cậu đang

đến lại có một tên khổng lồ trắng khác. Những người khác đâu? Không có thời gian để tìm nữa.

Phía sau có một tên khổng lồ trắng. Phía trước cũng có một tên. Rẽ sang phải? Hay sang trái?

Không được. Cả bên phải lẫn bên trái... Tuy chỉ là trực giác thôi... Không, không được lưỡng lự.

“Chúng ta sẽ lao đến rồi lách qua hắn...!”

“Hả!? Nghiêm túc đấy à...!?”

“Nghiêm túc đấy...!”

Tên khổng lồ trắng ở trước mặt đang lao về phía bọn cậu. Tay. Tay của hắn đến trước. Cả hai tay. Hắn lao đến để tóm lấy con mồi. Bản thân động tác thì không nhanh lắm... phải không...? Sang phải. Cậu sẽ lướt qua mặt ngoài tay trái của tên khổng lồ trắng. *Tiến lên. Chỉ còn mỗi cách là tiến lên. Tiến lên. Mình có thể làm được. Né nào!*

“... Ừ...!”

Cậu nghiêng người, tránh được bàn tay trái của tên khổng lồ trắng trong gang tấc. Nhưng cái tiếng “Ừ” là sao vậy? Haruhiro cũng không rõ.

“Ranta...!?”

“Ừ...!”

Bằng cách nào đó, Ranta có vẻ cũng đã tránh được bàn tay phải của tên khổng lồ trắng, thực hiện thành công việc bỏ hắn lại sau lưng. Tuy không phải cậu có ý đồ như vậy nhưng ở phía sau, hai tên khổng lồ trắng vừa đâm vào nhau từ chính diện.

“Ừ ha! Đáng đời chúng mày...!”

Dù vậy, cậu cũng không có được tâm trạng giống như tên Ranta vừa hứng chí hét lên kia. Nói trắng ra là Haruhiro còn muốn trút giận lên Ranta nữa.

“... Gì vậy!? Cả cái lũ kia nữa hả trời...!?”

Quả nhiên, lũ khổng lồ trắng cậu nhìn thấy lúc đầu không phải là tất cả. Những tên khổng lồ trắng vẫn tiếp tục lao tới. Và không chỉ có lũ khổng lồ trắng. Chúng lẫn trong đám khổng lồ trắng, hay có lẽ nên nói là, lũ khổng lồ trắng đang lẫn với chúng. Chỉ cần nhìn thôi là đã thấy số lượng của chúng đông hơn. Không, nếu không nói rằng số lượng của

chúng cực kì đông thì sẽ là nói dối. Trời đất, chẳng phải cả một đại quân thành viên giáo đoàn một mắt và trùm trên người áo choàng poncho trắng đang chen chúc tiến đến đây sao?

Mình muốn tập hợp với đông đội. Trước đó, mình mu xác nhận xem mọi người liệu có an toàn... Nhưng làm thế nào?

“Đừng có rời khỏi tao, Ranta...!”

“Này này này...!? Vụ này không đùa được đâu...!?” Cậu ta không chịu nghe người khác nói. Ranta đã hoàn toàn hướng sự chú ý vào lũ thành viên giáo đoàn. Cũng đành chịu thôi. Vì lũ thành viên giáo đoàn thông thường đang chĩa giáo đâm về phía hai thằng... Nên làm thế nào đây?

Mình không có thời gian. Nó cực kì, cực kì hạn chế. Dừng lại là hết. Mình phải tiến lên. Về đâu? Mình sẽ đi đến chỗ nào?

Giọng nói.

Giọng của con người.

Tiếng động.

Sự hiện diện.

Nhịp thở.

Hô hấp của bản thân.

Mười tên pansuke, thành viên giáo đoàn thông thường, xông tới từ phía trước. Đồng thời có khoảng hai hay ba gã tori, thành viên giáo đoàn tinh anh, cầm theo Lôi kiếm Dolphin và khiên gương. Lũ thành viên giáo đoàn còn nhiều nữa, nhưng hiện giờ, từng này đối với Haruhiro đã là cả một vấn đề. Ngoài ra còn có một tên khổng lồ trắng loại bốn mét.

Phía sau bọn cậu là đám khổng lồ trắng. Hai tên khổng lồ trắng va vào nhau lúc này đang dần lấy lại được thăng bằng. Chúng đang dừng lại... bị bắt dừng lại? Có mấy tên khổng lồ trắng... đang giao chiến? Lính tình nguyện đang chiến đấu với lũ khổng lồ trắng ư?

Đúng vậy. Họ ở bên đó.

“Lại đây, Ranta...!”

“Hả...!?”

Trong khi chạy, Haruhiro vẫn không ngừng quan sát. Ranta đang bám theo sau. Kia là Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo]? Không thể tin được. Ngay cả trong tình cảnh này, họ đã hạ gục một tên khổng lồ trắng.

Không, không phải một mà là hai tên sao? Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] do Dakki dẫn dắt đang tấn công tên khổng lồ trắng thứ ba.

Bọn họ sử dụng công cụ. Là dây thừng. Có lẽ phần đầu dây có gắn thêm vật nặng. Thứ đó được ném đi và móc vào cổ tên khổng lồ trắng. Vài người sẽ kéo ngã hắn. Nói thì dễ, nhưng ngay bước đầu tiên là ném dây thừng đúng mục tiêu đã khá khó rồi. Để kéo ngã được hắn cũng cần nhiều sức và sự phối hợp nhịp nhàng. Trái với cái tên Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] khiến người ta liên tưởng đến việc ầm ầm lên tấn công không sợ bị phản đòn, cách chiến đấu của họ lại thiên về kỹ thuật.

Bên cạnh ba tổ đội, hai mươi bảy người của Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] đang hành động như hoá thành một khối, là Yume. Cô ấy đứng chôn chân ở đó, không biết là đang trăn trờ trước chiến thuật điêu nghệ của Berserkers hay để mặc tâm hồn treo ngược cành cây.

Haruhiro vẫn *quan sát* khi lao về phía Yume. Đang chiến đấu không chỉ có Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo]. Cách họ một quãng hơi xa, những người lính tình nguyện đang vây lấy một tên khổng lồ trắng loại tám mét. Những con người không biết sợ hãi lấy cơ thể khổng lồ của hắn để trèo lên, và có cả những người leo lên vai kẻ địch, liều mạng tấn công vào mặt hắn. Max. Là “Giác đấu” Max. Mỗi tay của Max cầm một thanh kiếm tuy ngắn nhưng dày dặn, tung ra những nhát chém, hoặc nói đúng hơn là cú đập. Anh ta giáng những cú đập liên tiếp như vũ bão. Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] đang quây đánh hội đồng tên khổng lồ trắng loại tám mét.

Cậu thấy cả bóng áo choàng trắng của Orion. Có vẻ Orion đã phân ra thành từng tổ đội. Trông họ không có vẻ gì là đang tích cực tấn công, nhưng cũng không hoang mang bỏ chạy.

Tiếp đến là nhóm Tokkies. Tokimune đứng ngay trước mặt một tên khổng lồ trắng, còn Tada thì đang tấn công từ bên hông. Có cả Kikkawa cùng Mimorin. Inui và chị Anna nữa... Bên cạnh chị Anna là Merry đấy ư? Kuzaku cũng ở đó.

Trước tiên là Yume.

“... Con nhỏ đó!” Ranta cũng đã nhận ra Yume. “Này, Yume...! Đừng có dấn mặt ra như thế...!”

Yume quay về phía bọn cậu. “... Hả!?”

“Lại đây!”

Nghe tiếng Haruhiro gọi, Yume gật mạnh đầu rồi chạy tới.

Đội quân thành viên giáo đoàn sắp đến rồi, chắc chỗ này sẽ cực kì hỗn loạn.

“Merry! Kuzaku...!”

Haruhiro vừa chạy về phía nhóm Tokkies vừa quay đầu lại. Lũ thành viên giáo đoàn đến rồi. Kuzaku và Merry đã nhận ra bọn Haruhiro.

“Shihoru đâu...!?”

“Tớ xin lỗi...!” Merry nhăn mặt và lắc đầu.

“... Không phải lúc cho chuyện đấy đâu...!” Ranta gào lên.

“Đó là chuyện cần ưu tiên cao nhất...!” Haruhiro hét lại rồi nhìn xung quanh.

Cậu vừa nghĩ vừa quan sát. Cậu nhìn xung quanh trong lúc đưa ra phán đoán. Vừa quan sát, Haruhiro vừa quyết định chiến lược cơ bản. Nói ngắn gọn thì đó là kí sinh. Tuy cũng có lỗi nhưng bọn cậu sẽ bám lấy những người có sức chiến đấu cao để tìm kiếm Shihoru. *Không hiểu sao mình lại thấy bình tĩnh một cách bất ngờ? Mình còn chẳng có sức để mà hoảng loạn?*

“Không thấy Shihoru đâu...! Chị Anna, hãy cẩn thận nhé...!”

Nói vậy xong, Haruhiro ngoặt sang hướng có Iron Knuckle [Đội Thiết quyên]. Đồng đội ở phía sau. Ranta, Shihoru, Merry, bọc hậu là Kuzaku... *Shihoru.*

Ở đâu? Shihoru. Cậu ở đâu?

Dự đoán tồi tệ nhất lướt qua đầu cậu. Cậu lập tức gạt nó đi. Đám thành viên giáo đoàn hoà mình vào cuộc chiến giữa lính tình nguyện và lũ người khổng lồ trắng. Đã thành thế này thì càng lúc càng khó phân biệt mọi thứ. Dù chẳng biết cái gì với cái gì, cậu vẫn phải nhìn. *Nhìn. Nhìn đi. Nhìn kĩ vào. Tìm đi. Shihoru.*

“... Lũ khốn...! Tao cũng...!” Ranta định chém tên pansuke ở gần đó.

“Đã bảo là không được mà...!” Haruhiro cản Ranta, chân vẫn không dừng.

“Tên này để mình tôi là được rồi...!” Max bám lên đầu tên khổng lồ loại tám mét, vừa đâm kiếm vào con mắt duy nhất của hắn vừa hét lớn.

“Hãy giết hết lũ thành viên giáo đoàn, hỡi những người anh em...!”

Anh ta nghĩ gì mà lại nói để mình tôi thế? Nhưng đám trai tráng của Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] lại nhất mực nghe theo. Thật đấy hả?

Trừ Max ra, các thành viên khác của Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] đều rời khỏi chỗ tên khổng lồ trắng loại tám mét và tấn công lũ thành viên giáo đoàn. Có một anh chàng vô cùng nổi bật. Anh ta mặc trang bị nhẹ, không đội mũ giáp, râu mọc lún phún ở cằm. Đó là Aidan, thân tín của Max. Anh ta là một trong số ít lính tình nguyện sử dụng thương. Anh ta dùng thân thương đánh ngã một tên thành viên giáo đoàn rồi đâm mũi thương xuyên qua con mắt duy nhất của hắn. Hơn nữa, anh ta còn hạ gục lũ thành viên giáo đoàn bằng các kĩ thuật đá đa dạng. Anh ta giống một võ sư hơn là một chiến binh. Việc anh ta không mặc áo giáp cho ra dáng áo giáp có lẽ là biểu hiện của sự tự tin, nhưng lại không phải là tự cao tự đại. Đến cả gã tori được trang bị kiếm và khiên cũng bị Aidan hạ gục nhanh chóng bằng một cú song phi bất ngờ cùng một cú đâm bằng thương. Anh ta không phải dạng vừa. Ngoài Aidan ra, những người anh em khác cũng nghiến nát lũ thành viên giáo đoàn. Iron Knuckle [Đội Thiết quyền] đã huỷ diệt tận hai Căn cứ giáo đoàn. Họ hiểu rõ về đối thủ. Cậu cho rằng họ sẽ không bị cái đám thành viên giáo đoàn này hạ gục. Thực tế, họ chẳng có vẻ gì là sẽ thua.

Một vật chủ để kí sinh không có gì để phàn nàn. Haruhiro trà trộn vào nhóm Iron Knuckle [Đội Thiết quyền], vừa chú ý để không cản trở họ vừa quan sát. Cậu phải tìm kiếm Shihoru.

“Shihoru...!” Yume cất giọng như sắp khóc.

Tuy nhiên, lũ thành viên giáo đoàn cùng người khổng lồ trắng cứ tràn tới hết lớp này đến lớp khác. Lẽ nào chúng từ khắp Dusk Realm tập trung về đây?

Tất cả phải ở lại đây và liên tục chiến đấu là sự thật không cần bàn cãi?

Hiện tại vẫn xoay sở được, nhưng đến một lúc nào đó, những người lính tình nguyện cũng sẽ kiệt sức thôi. Nếu vậy thì tiêu. Mọi thứ sẽ chấm hết.

Nhưng tên thần khổng lồ đang ở ngọn đồi khởi đầu. Không thể đánh lừa tên thần khổng lồ hay làm gì đó để tẩu thoát về Rikomo... còn gọi là Gremlin Flat được hay sao?

Shihoru. Quan trọng hơn là Shihoru... Shihoru.

“Không thể nào không thấy cậu ấy được...!” Merry hét lên.

*Đúng vậy. Ở đâu đó. Chắc chắn là ở đâu đó. Cô ấy chắc chắn phải ở đâu đó. Chỉ là bọn mình không nhìn thấy thôi. **Không nhìn thấy.***

...Ở chỗ mình không nhìn thấy...?

“Dưới thung lũng...!”

Có lẽ không phải. Nhưng vẫn có khả năng.

Khu định cư của đoàn lính tình nguyện Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) hình thành xung quanh thung lũng với một dòng suối nằm dưới đáy. Đó không phải là một thung lũng sâu nhưng cũng không quá nông, ít nhất là từ đây không thể nhìn thấy đáy. Hoàn toàn không thể thấy được gì.

Trường hợp bị lạc đồng đội, phải bỏ trốn và ẩn mình thì chẳng phải thường sẽ chọn nơi như thế sao?

Dưới đáy thung lũng là ngô cắt. Không hẳn là an toàn. Nếu bị kẻ địch tìm thấy thì sẽ lập tức lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Nhưng nếu đã bị dấn vào chân tường thì chắc chắn không ai nghĩ ngợi được đến mức ấy.

Haruhiro nhắm hướng thung lũng mà đi, tiếp tục không ngừng quan sát. Ánh mắt cậu quét qua khắp nơi, cố hết sức nắm bắt tình hình của đồng minh cũng như kẻ địch. Cậu cảm thấy đây là nghĩa vụ của mình. Nhìn thấy thì sẽ sợ. Không nhìn không biết sẽ thấy dễ chịu hơn về mặt cảm xúc, nhưng như thế cũng đáng sợ theo kiểu khác.

Nắm mắt chết hay mở mắt chết. Dù là bên nào thì cậu cũng sợ. Tuy nhiên, nếu mở mắt, cậu có lẽ sẽ tránh được cái chết đang đến gần. Nếu nhắm mắt thì đến cả cố gắng vùng vẫy cũng không làm được.

Kuzaku ở cuối hàng bị một tên thành viên giáo đoàn cản bước. Một tên pansuke. Một tên duy nhất. Haruhiro đưa ra quyết định ngay lập tức và quay phải hướng ra sau.

“Kuzaku, ngăn hấn lại...!”

“... Rõ...!”

Kuzaku dùng khiên gạt đi cây giáo của tên pansuke rồi tung một cú Thrust [Đâm hai l'ân]. Kẻ địch bị thanh trường kiếm đâm vào ngực, nhờ có tấm áo choàng poncho nên mũi kiếm không thể xuyên qua, nhưng vẫn đủ làm tên pansuke nao núng.

Lúc đó thì Haruhiro đã chạy qua bên hông tên pansuke rồi.

Cậu đột ngột dừng lại và vòng ra sau lưng tên pansuke. Cậu bám lấy hắn và đâm thẳng vào con mắt duy nhất bằng cây dao găm đang cầm ngược tay.

Xong xuôi, cậu tách ra, tiếp tục di chuyển về phía thung lũng.

“Cái thằng này...!” *Ranta phẫn quá.* “Việc đấy phải để tao làm chứ...!”

“Lần sau nhé...!”

Nếu mày mà xử được nhanh gọn thì tao cũng muốn cho mày làm.

Kệ đi. Đến rồi. Thung lũng.

“Thấy rồi...! Shihoru...!”

Shihoru đang ngẩn xồm bên bờ suối dưới đáy thung lũng. Cô ấy ngẩng mặt lên, nhìn về phía Haruhiro.

“... Tớ, tớ xin lỗi...! Tớ... Không thấy mọi người, tớ sợ lắm...!”

“Đến là bó tay!” Ranta cười ha hả. “Lần này tôi tha cho bà nên chốc nữa cho tôi bóp ngực coi...!”

“Ủ ôi...” Kuzaku phản ứng.

“Tã tẹ cũng có mức độ thôi.” Haruhiro nghĩ giống hệt những gì Merry nói.

“Đồng gốc!” Ranta ngoác miệng cười. “Tã tẹ làm gì có mức độ! Chữ ‘tã tẹ’ viết chữ Hán là thành ‘thấp nhất’ rồi còn gì! Đồng gốc đồng gốc!”

... Là thế này đây...

“Shihoru...!” Yume chạy như lăn xuống khỏi mặt dốc của thung lũng.

Đang định theo sau Yume, Haruhiro chợt quay đầu lại. May mà cậu quay lại.

“... Yume! Dẫn Shihoru lại đây...!”

“Được...!”

Câu đó là “được” đúng không? Thôi thì nhờ cậu đây. Bên này cũng có việc phải làm. Là kẻ địch. Lũ thành viên giáo đoàn đã đến. Có năm tên pansuke. Thêm một gã tori. Đông thật đấy. Nhưng nếu bọn mình bị đuổi kịp khi đang xuống thung lũng thì sẽ bị tấn công từ phía trên và lâm vào thế bất lợi. Bọn mình sẽ chiến đấu ở đây.

Cho đến khi Yume và Shihoru đến thì bốn người Haruhiro, Ranta, Kuzaku, Merry sẽ nghênh chiến.

“Kuzaku, cố hết sức nhé...!”

“Rõ, tớ sẽ thu hút bọn chúng...!”

“Ranta tấn công nhanh!”

“Mày không cần phải nói...!”

“... Merry, đừng cố quá sức!”

“Yên tâm...!”

“Ư ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô...!”

Hiếm hoi lắm mới thấy Kuzaku hét lớn như thế rồi cậu ấy lao vào đám thành viên giáo đoàn. Lũ pansuke định đâm giáo ra để chặn đánh. Kuzaku dùng khiên cản những ngọn giáo... không phải, là đẩy chúng ra. Không phải chiêu Block [Chặn], mà là Bash [Đập bằng khiên]. Hơn nữa, cậu ấy còn vung thanh trường kiếm cùng tấm khiên với vẻ sảng khoái.

“A...! Đa...! Hây ya...!”

Bằng khiên và trường kiếm, Kuzaku mới dừng lại ở mức gạt những ngọn giáo của lũ pansuke hay xé rách áo choàng poncho chúng mặc, chứ không gây được sát thương. Dẫu vậy, lũ pansuke vẫn không thể tiến lên phía trước. Kuzaku đang cản bước tận năm tên pansuke. Tất nhiên là sẽ không thể kéo dài. Hơn nữa còn có tên đó. Gã tori dùng khiên gương đẩy bật thanh trường kiếm của Kuzaku rồi cố chém cậu ấy bằng Lôi kiếm Dolphin.

“... Leap out [Phóng ra]...!”

Là Ranta. Cậu ta dũng mãnh lao tới từ bên cạnh rồi đá khiên gương của gã tori. Gã tori mất thăng bằng nhưng vẫn chĩa mũi Lôi kiếm Dolphin về phía Ranta. Ranta định tấn công gã tori, nhưng nếu dính đòn của Lôi kiếm Dolphin thì hỏng bét. Dù chỉ bị trượt qua cũng sẽ run lên bần bật. Ranta thu thanh Betrayal MkII lại... Bóng dáng cậu ta rung rinh một cách kì dị.

“Missing [Mất dấu chim bay]...”

Mũi kiếm của gã tori trông có vẻ lơ lửng. Phải chăng động tác bí ẩn của Ranta đã mê hoặc hắn? Ranta dễ dàng tránh được thanh Lôi kiếm Dolphin và kéo giãn cự li.

“Ư hi! Ta đây ngẫu quá...!”

“Chẳng đến mức ấy...!”

Haruhiro rời khỏi cánh phải của nhóm địch, dùng dao găm và dùi cui đánh vào những ngọn giáo của lũ pansuke. Merry đứng chéo phía sau Kuzaku và cản những ngọn giáo bằng đoản trượng.

“Đê a...! Tô a...! Nư a...!”

Kuzaku li ều mạng vung khiên cùng trường kiếm để tiến lên phía trước. Lũ pansuke bắt đầu lùi lại phía sau nhưng gã tori đã chạm thanh Lôi kiếm Dolphin vào trường kiếm của Kuzaku.

“... Gư...!”

Toàn thân Kuzaku run lên bần bật. Gã tori truy kích. Dù Kuzaku đội mũ giáp và mặc áo giáp có sức phòng thủ cao nhất tổ đội thì cậu ấy cũng không thể bình an vô sự nếu bị đâm một cú toàn lực bởi thanh Lôi kiếm Dolphin. Một vết thương nặng cũng sẽ thành trí mạng ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) này, nơi Ma pháp ánh sáng không có tác dụng.

“Sư a...!”

Nếu Merry không vung chéo cây đoản trượng để tung một đòn Knock Off [Đập rơi] lên thanh Lôi kiếm Dolphin thì mọi chuyện đã trở nên khá tệ. Merry kêu “A...!” một tiếng, co giật rồi ngã ngửa xuống đất, nhưng gã tori cũng suýt đánh rơi thanh Lôi kiếm Dolphin. Kết quả là hắn không đánh rơi thanh kiếm nhưng trong lúc đó, Kuzaku đã kịp xoay sở để lấy lại thăng bằng.

“... Nguy hiểm quá!” Kuzaku gạt đi những ngọn giáo của lũ pansuke bằng trường kiếm và bằng khiên. “Tớ vẫn còn đánh được...”

“Làm tốt lắm...!”

Haruhiro tính vòng ra sau lưng đám pansuke... *Tới đây. Được rồi. Suôn sẻ.* Có vài tên pansuke bị Haruhiro lôi kéo nên *tách khỏi* Kuzaku.

“Ranta, cho tao thấy sự can đảm của mày nào...!”

“Đừng có...” Ranta đột kích thêm lần nữa, áp sát một tên pansuke, “nói đơn giản thế, Reject [Xua tan thịnh nộ]...!”

Tên pansuke chĩa giáo ra. Ranta dùng thanh Betrayer MkII gạt nó đi rồi lùi lại. Tên pansuke bị cuốn theo và cố áp sát Ranta.

“... Avoid [Cú đâm lảng tránh]...!”

Khi kẻ địch tiến lên, cậu ta lùi lại, bất ngờ tung ra một cú đâm. Kỹ năng của Ranta thật hoàn hảo. Sau khi lĩnh trọn thanh Betrayer MkII vào con mắt duy nhất, tên pansuke đổ ập xuống.

“Nhưng tao vẫn xử kẻ địch dễ dàng, bởi vì là tao mà ị...!”

“Lại lên mặt...!”

Haruhiro liên tục dùng Swat [Đập ru ồi] đánh vào giáo của hai tên pansuke. Do Ranta đã hạ gục một tên pansuke và có vẻ định thu hút sự chú ý của một tên khác nên Kuzaku có thể phụ trách một tên pansuke cùng gã tori. Nhưng vấn đề là gã tori.

“Nư...!”

Khi Kuzaku dùng chiêu Bash [Đập bằng khiên] để đánh bật ngọn giáo của tên pansuke rồi định nhanh chóng áp sát thì gã tori lại giờ thanh Lôi kiếm Dolphin ra. Vì vậy, Kuzaku chỉ còn cách nhảy lùi lại.

“Một tên, để cho tớ...!”

Sau khi phục hồi khỏi cơn run rẩy gây ra bởi thanh Lôi kiếm Dolphin, Merry định quay sang tên pansuke ngay lập tức. Nhưng dù là một đấu một thì gã tori cũng vẫn khó nhằn. Lôi kiếm Dolphin phiên toái quá mức. Kuzaku chỉ có thể tính toán khoảng cách và né khỏi gã tori.

“... Chết tiệt...! Thật thảm hại...!”

“Đừng nóng vội...!”

Haruhiro vừa hét vừa dùng Swat [Đập ru ồi] đánh lên ngọn giáo đang tới tấp tấn công mình. Tuy cậu nói với Kuzaku, nhưng một nửa là hướng đến bản thân. *Đúng vậy. Không được nóng vội. Quan sát. Phải quan sát kỹ càng. Tiếp viện của kẻ địch? Hiện tại chưa thấy. Chúng xuất hiện lúc nào cũng chẳng có gì lạ cả. Đến thời điểm đó, mình không được hoảng loạn mà hô hoán, “Chúng tới rồi tới rồi tới rồi tiêu rồi.”*

“Rõ...!”

Kuzaku nghiêm túc tập trung né tránh thanh Lôi kiếm Dolphin. Merry cũng không mạo hiểm mà chú tâm vào phòng thủ. Ranta thì đang thiếu đòn quyết định. Có lẽ cậu ta đang tìm kiếm cơ hội đó. Haruhiro chỉ toàn tung chiêu Swat [Đập ru ồi]. Nếu chỉ chịu đòn thì đến một lúc nào đó có thể sẽ lộ ra sơ hở, nhưng mà cũng sắp đến lúc rồi... *Thấy chưa?*

Mũi tên bay đến. Nó sẽ trúng vào mặt gã tori. Không, gã tori đã nhảy sang bên cạnh và tránh được.

Haruhiro thoáng quay lại phía sau. Yume đang leo lên từ dưới thung lũng. Cô ấy đặt mũi tên thứ hai lên cung và bắn đi. Gần như đồng thời với đó...

“Ohm Rel Ekt Nemun Darsh...!”

Ngay phía sau Yume, Shihoru vừa dùng đầu gậy vẽ các văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú.

Phát bắn thứ hai của Yume không trúng đích vì gã tori né được. Nhưng nguyên tố bóng tối đã bám vào mặt đất nơi chân hắn bước ra để tránh mũi tên. Là phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối]. Chân phải của gã tori dính vào nguyên tố bóng tối và không thể rời ra. Gã tori rõ ràng bị lúng túng. Ngay sau đó, Kuzaku tung đòn quyết định.

“Hãy...!”

Đó là chiêu Punishment [Đòn trừng phạt], tương đương với chiêu thức cơ bản của chiến binh là Rage Blow [Cú đánh thịnh nộ], thường được gọi là Cắm ơn trăm, cũng là sở trường của Moguzou. Đó là một cú chém toàn lực, chéo từ trên xuống. Tuy nhiên, trong trường hợp của thánh kỵ sĩ, họ vừa dùng khiên bảo vệ thân thể, vừa thực hiện cú chém này. Cơ bản là vậy.

Với sức mạnh như quảng cả tấm khiên, thực ra là không quảng gì cả, Kuzaku dồn lực toàn thân, bổ trường kiếm vào thanh Lôi kiếm Dolphin của gã tori. Tất nhiên, chỉ cần chạm vào Lôi kiếm Dolphin là sẽ bị giật điện.

“... Ừ...!”

Cơ thể Kuzaku run lẩy bẩy, cậu ấy ngã sụp xuống ngay tại chỗ. Hắn là Kuzaku cũng biết chuyện đó sẽ xảy ra. Dù vậy, cậu ấy vẫn làm.

Mục tiêu là để đánh vắng Lôi kiếm Dolphin khỏi tay gã tori.

Kế hoạch của Kuzaku đã thành công.

Gã tori ngã xồm xuống, vươn tay ra định nhặt thanh Lôi kiếm Dolphin mà gã đánh rơi. Nhưng do phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối], hắn gần như không với tới.

Dù vậy, gã tori vẫn rướn người, cố gắng nắm lấy thanh Lôi kiếm Dolphin. Nỗ lực đó có thể đã thành công nếu như không bị quấy rầy.

Chính xác hơn là, nếu như Merry không nhanh chóng dùng cây đoản trường đánh mạnh vào chuôi thanh Lôi kiếm Dolphin khiến nó văng ra xa.

“... Tuyệt lắm...!”

Kuzaku đứng dậy rồi vùng thanh trường kiếm. Gã tori cố dùng khiên gương để che đầu. Nhưng Kuzaku không chém thanh trường kiếm xuống. Đó là chiêu Feint [Đòn nhử].

Kuzaku đá bay tấm khiên gương, bổ thanh trường kiếm vào phần đầu của gã tori nay đã không còn gì bảo vệ. Không chỉ một cú. Cậu ấy đập hai, ba, bốn cú vào đỉnh đầu hắn. Dù cho không chém được vì vướng cái áo choàng poncho, nhưng bị đập đến mức ấy thì cũng chẳng thể chịu nổi. Kể cả sau khi gã tori đã ngã gục, Kuzaku vẫn bổ thêm hai, ba phát trước khi ra đòn kết liễu.

“Exhaust [Bài xích hệ]! Exhaust [Bài xích hệ]! Exhaust [Bài xích hệ]...! Phù phù hà hà hà hà hà...!”

Mặt khác, Ranta nhanh chóng di chuyển với điệu bộ phát gươm để thu hồi thanh Lôi kiếm Dolphin. Tay trái cầm thanh Betrayer MkII, tay phải cầm Lôi kiếm Dolphin theo trường phái Nhị đao... thì chẳng phải là hơi bất khả thi với sức lực của Ranta sao, nhất là khi Lôi kiếm Dolphin vừa dài vừa nặng...?

“Hây ya...! Gư a...! Hây a...!”

Đúng như dự đoán, dù Ranta có cố sức vùng Lôi kiếm Dolphin cùng Betrayer MkII thế nào đi nữa thì cũng không thể đánh trúng. Tên pansuke né tránh rất dễ dàng. *Đúng là thằng đàn. Đàn thôi đàn nát.*

Haruhiro vẫn như cũ, bận rộn tung chiêu Swat [Đập ruồi] vào hai ngọn giáo. Cậu muốn nói rằng, *đây không phải là lúc chơi đùa kiểu đây. Nhìn đi, mọi thứ đã rất tồi tệ rồi. Nước sắp đến chân rồi. Nhanh dọn dẹp rồi giúp đi. Mà thôi kệ.*

Có người đến. Là Yume. Yume đang hùng hổ lao tới. Cô ấy nhảy lộn người về phía trước rồi tung một đòn đầy uy lực bằng dao săn. Một trong hai tên pansuke đang tấn công Haruhiro lãnh trọn cú đó vào vai trái. Dù không ngã thì hắn vẫn bị lão đảo. Đó là chiêu Mạnh hổ, một kỹ năng trong Thuật dùng dao săn.

“Ta! Ta! Ta...!”

Yume vừa phát ra những âm thanh khó hiểu, vừa tung combo Cắt tĩa, Thập tự chéo, Cắt tĩa để d ã ép pansuke. Vẫn như mọi khi, cô ấy cực kì cứng cỏi. Sự dũng cảm có thể sánh ngang với Tank [Chịu đòn]. Mà không, xét đến độ mỏng của đồ phòng hộ thì có lẽ còn hơn cả Tank. Người đứng nhìn còn thấy sợ. *Mình phải yểm trợ cho cô ấy.*

Haruhiro đá vào đầu gối tên pansuke cùng thời điểm ra chiêu Swat [Đập ru ã] lên ngọn giáo. Nhờ kĩ năng Shatter [Phá gối], cậu khiến đối phương dừng lại trong chốc lát r ã lách người tới trước ngực hắn và đập đùi cùi vào cằm kẻ địch.

Hitter [Tháo hàm] vốn là kĩ năng sử dụng lòng bàn tay tiếp sau đòn Swat [Đập ru ã], nhưng Haruhiro cũng học được cách vận dụng này. Do Haruhiro lúc nào cũng ở tư thế phòng thủ nên chắc chắn tên pansuke sẽ khó phản ứng lại khi bất ngờ bị phản công. Tất nhiên, cậu cũng tính đến đi ã đó nên mới dứt khoát chuyển sang phản đòn. Nếu đánh đủ Swat [Đập ru ã], Shatter [Phá gối] r ã đến Hitter [Tháo hàm] và thêm một cú ngáng chân, cậu sẽ dễ dàng khiến cho đối thủ ngã nhào. Haruhiro đã làm như thế. Cậu tấn công tên pansuke đã ngã, cưỡi lên người hắn r ã dùng dao găm đâm vào con mắt duy nhất. Khi cậu vịn dao giống như muốn khoét con mắt ra, tên pansuke lập tức không còn cử ã.

“Haruhiro...!” Shihoru nhắc cậu chú ý.

Nhìn lại, cậu thấy có thêm bốn tên pansuke cùng một gã tori ãng tiến về phía cả bọn.

Haruhiro thở hắt ra, rút dao găm khỏi tên pansuke r ã đứng dậy.

Ở tình trạng hiện tại, Ranta và Yume mỗi người có thể c ãn chân một tên pansuke. Kuzaku cùng Merry phối hợp hai người xử ã được một tên nữa. Tiếp viện của kẻ địch tổng cộng có năm tên cộng với một gã tori. Phe các cậu chỉ có Haruhiro cùng Shihoru còn r ãnh tay. Shihoru không ãnh cận chiến ã được, còn Haruhiro thì dùng Swat [Đập ru ã] để chõng lại ãn tấn công của hai tên pansuke ã ã là c ã hết sức r ã.

“Ohm Rel Ekt El Chrome Darsh...!”

Tuy vậy, Shihoru còn có chiêu này.

Nguyên tố bóng tối như một làn sương ãn thối về phía lũ thành viên giáo ãn tiếp viện. Đó là phép Shadow Mist [Làn sương mê ngủ], bản cao

cấp hơn của Sleepy Shadow [Bóng ma ngái ngủ], khiến cho đối tượng buồn ngủ dữ dội.

Thông thường, dù là Sleepy Shadow [Bóng ma ngái ngủ] hay Shadow Mist [Làn sương mê ngủ], nếu dùng với đối thủ đến từ chính diện như thế này cơ bản là không có hiệu quả. Đó là phép thuật nếu không tung ra bất ngờ thì sẽ vô tác dụng. Nhưng, từ một sự việc không ngờ, Shihoru phát hiện ra rằng Darsh Magic [Ma pháp bóng tối] thực tế rất dễ có tác dụng với lũ thành viên giáo đoàn.

Bị nguyên tố bóng tối bao lấy, lũ thành viên giáo đoàn lần lượt ngã lăn quay. Cô ấy thành công trong việc ru ngủ tất cả đám pansuke nhưng gã tori thì vẫn trụ lại được, chỉ hơi lảo đảo. *Bị kháng rồi à?*

Gã tori đá tên pansuke đang nằm dưới chân mình. Có vẻ hắn định đánh thức tên đó dậy.

“... Ohm Rel Ekt El Vel Darsh!”

Shihoru ngay lập tức thi triển phép Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối]. Cùng với âm thanh đặc trưng, ba nguyên tố bóng tối trông như đám tảo đen phóng ra, bay về phía gã tori. Nhưng, dù có trúng thì có lẽ hắn cũng sẽ không gục. Haruhiro vừa chạy vừa hét lên.

“Kuzaku...!”

“Rõ...!”

Kuzaku để tên pansuke kia lại cho Merry rồi đuổi theo Haruhiro. Trong ba nguyên tố bóng tối, có hai cái đánh trúng gã tori. Chúng có vẻ gây được ít nhiều thương tổn, nhưng còn xa mới là vết thương trí mạng. Thêm vào đó, tên pansuke bị gã tori đá lúc trước đã tỉnh dậy.

Trong tình huống này mà lại có thêm kẻ địch mới đến nữa thì sẽ là kết thúc hoàn toàn.

Ý nghĩ đó thoáng qua đầu Haruhiro. *Nhưng giờ chẳng phải lúc để nghĩ đến chuyện đó.*

Tập trung. Tập trung vào. Tập trung. Tập trung. Tập trung... Haruhiro vừa niệm như vậy vừa lao về phía gã tori và tên pansuke. Cậu không sợ lắm vì cậu chẳng có *hứng làm*. Đối đầu nghiêm túc vốn dĩ là việc bất khả thi.

Đầu tiên, tên pansuke đâm giáo ra. Khi Haruhiro nhảy sang trái để tránh, lần này đến lượt gã tori truy kích. *Mình vẫn ở ngoài tâm nên sẽ ổn*

thôi... Cậu nghĩ vậy. Dù gã tori có dùng Lôi kiếm Dolphin để chém thì cũng không thể tới được chỗ Haruhiro. Có lẽ vậy.

“Đến đây, đến đây, đến đây nào...!”

Trong lúc hô lên, không phải để khiêu khích kẻ địch mà đúng hơn là để cổ vũ bản thân, Haruhiro né tránh Lôi kiếm Dolphin của gã tori cùng ngọn giáo của tên pansuke. Chẳng mấy chốc, Kuzaku đã đến và tung một đòn Bash [Đập bằng khiên] vào ngọn giáo của tên pansuke. Ngay lập tức, gã tori lao vào Kuzaku. Haruhiro đã dự đoán như thế. Hay nói đúng hơn, cậu hi vọng chuyện xảy ra như vậy, nhưng tiếc là không. Trong lúc Kuzaku dùng đòn Thrust [Đâm hai lần] để tấn công tên pansuke, gã tori bắt đầu đá một tên pansuke khác.

Hỏng rồi. Nếu cứ thế này thì ba tên còn lại cũng sẽ tỉnh dậy mất. Nhưng để ngăn chuyện đó thì phải tấn công gã tori. Với Haruhiro, khiêu chiến chính diện gã tori là việc làm liêu mạng. Chẳng lẽ đây là tình huống phải đánh cược sao?

Thời điểm để ra quyết định đã trôi qua trong lúc cậu lưỡng lự. Muộn mất rồi. Lũ pansuke đã tỉnh giấc và chuẩn bị nhòe dậy. Địch ta đang lẫn lộn nên cũng không thể trông mong vào ma thuật của Shihoru.

“Hãy a...!”

Kuzaku cố lao vào tên pansuke nhưng không giết được hắn vì gã tori đã xen ngang. Cậu ấy buộc phải tránh khỏi thanh Lôi kiếm Dolphin.

Còn Ranta? Yume? Merry?

Cậu nhìn quanh để kiểm tra. *Không được.* Tên pansuke được gã tori đánh thức sắp qua chỗ cậu. Tim cậu đập thình thịch khiến cậu khó thở. *Cảm giác bị uy hiếp thật khó chịu. Hoảng loạn đến nơi rồi. Nhưng tự giác được chuyện đó thì vẫn còn tốt chán.* Tầm nhìn của cậu khá hẹp. Ngọn giáo đang đâm đến. Swat. Swat. Swat. *Không ổn rồi. Mình có vẻ sẽ đánh trượt. Không được để bị thương. A... Ối...*

Haruhiro không dùng chiêu Swat [Đập ruồi] mà vội nhảy lùi lại. Với trạng thái tinh thần này, cậu không thể sử dụng Swat [Đập ruồi] được. Chắc chắn sẽ thất bại.

Đó là một tên khổng lồ trắng. Không phải loại bốn mét mà hơn thế. Một tên khổng lồ trắng loại sáu mét đang tiến lại gần. Phải làm sao với tên đó đây?

Những ngọn giáo liên tục đâm tới.

Né tránh? Phải né tránh. Nhưng mình không thể tránh hết được.
Haruhiro lập tức đổ người ra đất và lăn đi.

“Mày... mày làm gì thế...!”

Ranta lao ra. Cậu ta dùng Lôi kiếm Dolphin gạt hai ngọn giáo. Tất nhiên, hai tên pansuke run lẩy bẩy rồi ngã vật xuống. Ranta đã tra thanh Betrayer MkII vào vỏ và đang cầm Lôi kiếm Dolphin bằng hai tay.

“... Tao đã bảo mày làm như thế ngay từ đầu rồi...!”

Haruhiro ra chiêu Swat [Đập ruồi] lên ngọn giáo của một tên pansuke khác rồi nối tiếp bằng chiêu Shatter [Phá gỏi] sau đó đến Slap [Đập tay].

Cả dao găm và dùi cui đầu là những vũ khí có tần đánh ngắn nên tấn công vào tay của đối thủ là việc khá khó khăn. Dù không thường sử dụng những chiêu đó nhưng cậu vẫn làm khá tốt. Tên pansuke cầm giáo bằng cả hai tay. Khi một trong số đó, cụ thể là tay phải, bị dùi cui của cậu đập mạnh vào, hấn buông tay khỏi cán giáo.

Haruhiro không chậm trễ tung một cú Hitter [Tháo hàm] bằng đốc của cây dao găm. Lúc kẻ địch gập người, cậu nhanh chóng vòng ra sau rồi bám lên lưng hắn để dùng chiêu Spider [Nhện sát thủ]. Cậu chọc dao găm vào con mắt duy nhất của tên pansuke.

“Mày câm đi! Cái thằng Parupirorin vô tích sự...!”

Ranta giờ thanh Lôi kiếm Dolphin lên thật cao, định giết chết tên pansuke đang run rẩy.

Rồi giữ nguyên tay ở vị trí đó.

“... Ồ, không lờ trắng đến kìaaaaaaaaaaaaaaaa...!?”

“Ranta...!”

“Ồ...!?”

Ranta dùng Exhaust [Bại xích hệ] loe Choi nhảy lùi lại. Mấy tên pansuke đã phục hồi khỏi cơn run rẩy, đâm những ngọn giáo ra.

Kuzaku đang né tránh gã tori cùng một tên pansuke. Merry cùng Yume, mỗi người đều đang phải đấu với một tên pansuke và không thể di chuyển được.

Nhận ra tên không lờ trắng đang lại gần, Shihoru dường như đã nghĩ xem ma thuật của mình có thể làm gì đó hay không. Nhưng thật đáng tiếc,

có lẽ cô ấy đành phải bó tay rồi. Với tên khổng lồ trắng tận sáu mét thì chuyện ngăn hẳn lại bằng ma thuật của Shihoru gần như là vô vọng.

Tên pansuke bị Ranta giết hụt nhắm tới Haruhiro. Trong lúc dùng Swat [Đập ruồi] đánh lên ngọn giáo của hắn, Haruhiro ngạc nhiên với bản thân khi cố chạy trốn hiện thực bằng cách tập trung hoàn toàn tâm trí vào chiêu Swat. *Nhưng mà mình chắắắắắắắắắắắắắắắắ... nghĩ ra cái gì cả, hay nói đúng hơn là mình thậm chí còn không có dự cảm là mình sắp nghĩ ra kia.*

Chiến đấu là quá liều lĩnh. Không có phần thắng.

Vậy thì bỏ chạy? Có lẽ sẽ tiêu từng ngay khoảnh khắc quay lưng về phía kẻ địch. Ít nhất cũng mất vài người. Thật đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Và mình thì đang tập trung tung chiêu Swat... Thế này có ổn không?

Rõ ràng là, không.

Mình phải đưa ra quyết định.

Nếu tiếp tục chiến đấu thì không thể tránh khỏi việc bị tiêu diệt toàn bộ.

Nếu bỏ chạy thì có lẽ sẽ có vài người sống sót.

Đương nhiên, Haruhiro sẽ lưu lại đến cuối và dốc hết sức để giúp mọi người chạy trốn, được người nào hay người đấy. *Mình trông thế này thôi chứ vẫn là thủ lĩnh. Cỗ đẩy là việc phải làm. Ở thì chắc là sẽ chết. Dù mình không muốn chết. Tuy không nói được mấy câu hoành tráng kiểu như, tôi đã chuẩn bị tinh thần rồi, nhưng mình sẽ làm những việc cần làm.*

Bản thân ra sao cũng được. Bằng tính mạng của một mình Haruhiro mà cứu được tất cả các đồng đội thì chẳng có vấn đề gì.

Nhưng có lẽ đi đầu này là bất khả thi. Sẽ có vài người hi sinh. Như Shihoru là đặc biệt nguy hiểm.

Hơn nữa, dù có thoát khỏi đây thì sau đó... Không, hiện tại mới là quan trọng. Trong khoảnh khắc này, lựa chọn nào là tốt nhất? Nếu phải nghĩ đến cả việc tương lai thì sẽ không thể quyết định được bất cứ đi đâu gì.

Mình muốn họ sống sót, dù chỉ một người.

Tên khổng lồ trắng đang tiến lại gần, chỉ còn cách khoảng mười mét. Mình sẽ không do dự.

Haruhiro đánh một cú Swat [Đập ruồi] lên ngọn giáo rồi hét lên.

“Cha...”

Đang nói dở, cậu vội vàng nín bật.

Không đùa chứ.

Thật là ngẫu quá thể.

Haruhiro vẫn tiếp tục dùng Swat đánh vào ngọn giáo của tên pansuke và hét lên một câu khác. Cậu gọi to một cái tên.

“Anh Tada...!”

“... Tornado Slam [Cú đập lốc xoáy]...!”

Tada lao tới với sức mạnh khủng khiếp, xoay người theo phương ngang và đập cây chiến chùy vào mắt cá chân trái của tên khổng lồ trắng. Chấn động đó khiến tên khổng lồ lao đảo dừng chân rồi nhìn xuống Tada.

“Gồ gồ...”

“Này, đồ tép riu.” Tada vác chiến chùy lên vai và dựng ngón giữa tay trái. “Tao sẽ làm đối thủ của mày. Lại đây nào.”

“... Ohm Rel Ekt Nemun Darsh!”

Là phép Shadow Bond [Xiềng xích bóng tối]. Shihoru bố trí nguyên tố bóng tối trên mặt đất, ngăn cản cử động của gã tori và tên pansuke đang tấn công Kuzaku.

“Hãy a...!”

Kuzaku ngay lập tức dụ tên pansuke ra xa khỏi gã tori rồi làm gỏi hắc. Cậu ấy dùng Block [Chặn] để đỡ ngọn giáo của tên pansuke. Sau chiêu Thrust [Đâm hai lần], cậu ấy tiến lên và trút kỹ năng Bash [Đập bằng khiên] vào mặt kẻ địch. Theo đà, cậu ấy đẩy ngã tên pansuke và đâm thanh trường kiếm vào con mắt duy nhất của hắn.

“... Ranta, mày xử gã tori...!”

Khi Haruhiro lên tiếng, câu trả lời của Ranta là “Chết đi!” *Chết đi là sao hả?*

Dù vậy, Ranta vẫn bắt đầu so kiếm với gã tori. Nếu là hai thanh Lôi kiếm Dolphin với nhau thì sẽ không có hiện tượng co giật. Do gã tori trang bị cả khiên gương nên không thể dễ dàng trấn áp được hắn, dù vậy, tên khốn ngu ngốc Ranta (rác rưởi) ít ra vẫn có thể câu giờ. Không cần Haruhiro phải chỉ đạo, Kuzaku đã sang chi viện cho Merry và Shihoru.

Haruhiro liên tục đánh những cú Swat [Đập ru ồi] lên ngọn giáo của hai tên pansuke trước mặt.

Tên khổng lồ trắng loại sáu mét đang chạy vòng vòng, đuổi theo Tada, lúc thì động nắm đấm xuống, lúc lại giẫm thùm thụp nhưng đều không xử được anh ta. Tada vẫn vác chiến chuỳ trên vai, thản nhiên né đòn tấn công của tên khổng lồ trắng với những động tác ở mức tối thiểu. Dù chuyển động không phải là đặc biệt nhẹ nhàng, nhưng độ gan lì của anh ta phải ở mức thượng thừa. Tada tưởng mình bất tử à? Đúng là kẻ tràn đầy tự tin vào bản thân. Dẫu bị giết thì có vẻ cũng sẽ không chết được.

“Các cậu vẫn còn sống nhỉ...!”

Chẳng bao lâu sau, Tokimune tới, không quên khoe ra hàm răng trắng loá. Còn có cả Kikkawa, Inui, Mimorin và chị Anna nữa.

Tada cùng Tokimune vây hãm tên khổng lồ trắng, lúc thì ở đằng trước đằng sau, lúc thì ở hai bên trái phải, thay phiên nhau khiêu khích, thu hút hẳn một cách thu ần thực.

“*Yahoi*, Ranchicchi! Xem tôi lên sàn với phong cách cực kì hào nhoáng này...!” Kikkawa chém gã tori.

“Đồ ngốc! Ai là Ranchicchi hả...!” Ranta ngay lập tức chuyển sang tấn công. “Tôi không có biết ơn đâu đấy...!”

“Đúng là không thành thật gì cả, Ranchicchi! Trong nóng ngoài lạnh như thế đúng là dễ thương...!”

“Im đi! Kikkawa, tôi giết ông đấy...!”

“Đừng có nói mà hãy *kill them all*! Đúng không!?” Chị Anna quả nhiên vẫn giữ chân cổ vũ.

Không hiểu sao con mắt không bị che bởi miếng bịt mắt của Inui lại sáng lên lấp lánh. Anh ta vừa cười hứ hứ vừa đi lòng vòng quanh khu vực ấy. *Anh đang làm cái quái gì thế?*

Sự ngỡ ngàng suýt làm Haruhiro thi triển Swat [Đập ru ồi] thất bại.

“... Ừ...”

“Ha!”

Nếu cô ấy không dùng gậy đánh vào đầu tên pansuke từ phía sau bằng tất cả sức lực thì chắc chắn Haruhiro đã bị thương rồi.

Sau đòn tấn công bằng gậy, Mimorin dùng kiếm đập mạnh lên đỉnh đầu tên pansuke.

Nói đến kiếm thuật của Mimorin, người có vóc dáng phi phàm, dù vũ khí cô ấy dùng không chỉ có kiếm, nó trông cực kì ấn tượng. Không có kĩ xảo, chỉ là những cú vung lớn, nhiều sơ hở, nhưng lại ẩn chứa uy lực mà chỉ cần lãnh một cú cũng đủ đi đời.

Nhân tiện, thông thường thì quá nửa các nguyên tố, những sinh vật ma thuật mà mắt thường không thể nhìn thấy, đều ghét kim loại. Vì vậy, các pháp sư phải tránh xa khỏi sắt hay đồng. Tuy nhiên, nếu thực hiện một kĩ thuật gia công đặc biệt gọi là element coating (phủ nguyên tố) thì có vẻ sẽ giải quyết được vấn đề này. Kiếm của Mimorin đã được phủ nguyên tố nên chắc khá có giá trị. Trái ngược với điều đó, cách sử dụng của cô ấy lại thô thiển cực kì.

Sau khi đập ngã tên pansuke vừa lĩnh hai đòn liên hoàn, Mimorin lại tiếp tục dùng gậy và kiếm đánh một tên pansuke khác.

“Mi đã bắt nạt Haruhiro...! Không được...! Tuyệt đối...!”

Chẳng lẽ Mimorin đang... tức giận?

Trông giống thế.

Mặt cô ấy đỏ lên, dù không lộ cảm xúc gì. Tên pansuke cố gắng vung hoặc đâm giáo nhưng Mimorin chẳng buồn để tâm, chỉ lo đánh hấn bằng gậy và kiếm. Cô ấy đánh bồm bộp, đánh với khí thế như đang nổi giận đùng đùng.

Chẳng mấy chốc, tên pansuke chẳng thể đứng nổi và gục xuống ngay tại chỗ, dù vậy hắn vẫn tiếp tục ăn đòn. Cuối cùng, hắn ngã vật ra, gầy như bị nghiền nát. Hắn đã cận kề cái chết, hoặc nói đúng hơn, có lẽ chẳng còn sống nữa rồi.

Mimorin quay lại phía Haruhiro.

“Tôi đã rất lo lắng.”

“... Chuyện đó thì, à, ừm... tôi, tôi xin lỗi...?”

“Không sao.” Mimorin lắc đầu quây quây. “Thật tốt, vì có thể bình an, gặp lại cậu.”

“... Đúng thật.”

“Ừm. Thật tốt.”

“A, a a a, mà này, vẫn, vẫn còn kẻ địch đấy...!”

“Vẫn còn.”

“Phải xử lí chúng.”

“Tôi sẽ xử.”

“Cùng, cùng hạ gục chúng nào!”

“Tôi sẽ hạ.”

“Nhưng, nhưng mà...”

Haruhiro nhìn quanh. Ba người gồm Kuzaku, Merry và Yume có vẻ đã hạ gục được hai tên pansuke. Ranta cùng Kikkawa cũng đang áp đảo gã tori. Cứ đà này, không sớm thì muộn bọn cậu cũng dọn dẹp xong kẻ địch.

Inui vẫn đang đi lòng vòng. *Em bảo này, anh đang làm cái quái gì thế hả?*

Bỏ qua tên biến thái không thể hiểu được kia, vấn đề không cần phải bàn cãi chính là tên khổng lồ trắng.

“*Come on...!*” Tokimune đập kiếm lên tấm khiên.

“Gồ gồ...!” Tên khổng lồ trắng hạ thấp người, vung cánh tay phải.

“... Su...!” Tokimune luồn qua bên dưới cánh tay đang vung tới của hắn, thực hiện một cú né tránh hoàn hảo.

“Bên này này...!” Lần này đến lượt Tada vẫy tay gọi tên khổng lồ trắng.

Tên khổng lồ trắng dò tìm và trông thấy Tada. Không phải tay mà là chân. Hắn định giẫm lên Tada. Anh ta lặn sang trái, tránh khỏi chân phải của tên khổng lồ trắng trong đường tơ kẽ tóc.

Từ đầu, Tada đã dùng chiến thuật đập vào mắt cá chân phải của tên khổng lồ trắng. Chỗ đó rõ ràng đã lõm vào nhưng dựa trên cử động của hắn thì dường như hắn chẳng hề bị tổn thương.

“Xử hắn đi! Tiến lên, hạ hắn đi, đừng không nhỉ...!?” Dù chị Anna có khích lệ đến lạc cả giọng thì chuyện đó chẳng phải là hơi bị khó hay sao?

Shihoru nắm chặt gậy, vừa bồn chồn nhìn ngó xung quanh vừa cố gắng ra tay, chính xác là bắn ra ma thuật.

Loại bốn mét còn đỡ, chứ khổng lồ trắng loại sáu mét đúng là khó xơi. Nếu có chướng ngại vật hay thứ gì đó để đứng lên thì có lẽ... sẽ làm được chút gì đấy? Dù sao thì với tình hình hiện tại, bọn cậu thậm chí còn chưa nắm được cách thức tấn công.

“Haru...!?”

Merry gọi tên cậu. Cô ấy đang hỏi cậu là phải làm thế nào. Có bị hỏi thì cũng chịu. Cậu vô tình thấy bức mình. *Bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh lại nào. Nhìn đi, suy nghĩ đi. Đúng vậy... **Mình phải nhìn.***

Cơ thể cậu bỗng nhiên bay lên.

Không phải.

Thực tế làm gì có chuyện Haruhiro bay lên. Dĩ nhiên rồi. Không thể xảy ra chuyện đó. Nếu phải nói thì đó là ý thức. Chỉ riêng ý thức của Haruhiro rời khỏi cơ thể... giống như hồn lìa khỏi xác? Do chưa từng trải qua chuyện đó nên Haruhiro không dám chắc đây có đúng là cảm giác khi hồn lìa khỏi xác hay không, nhưng cậu đã trông thấy khung cảnh mà nếu đứng dưới đất hiển nhiên không thể nào nhìn được.

Chỉ trong một khoảnh khắc.

Vì thế, đó có thể là ảo giác. Mà đúng là ảo giác chứ còn gì...?

Nhưng mình đã nhìn thấy. Ít nhất là mình có cảm giác mình đã nhìn thấy.

Trong khoảnh khắc đó, Haruhiro đã nhìn tên khổng lồ trắng loại sáu mét chéo từ trên xuống.

Cậu cũng nhìn thấy rất nhiều thành viên giáo đoàn, những tên khổng lồ trắng khác và cả những người lính tình nguyện, cùng dải địa hình xung quanh.

Một cách quan sát vô cùng kì lạ. Tuy không có cảm giác như nhìn trực diện một cách rõ ràng nhưng cũng không hề mờ lung mờ ảo. Nói sao nhỉ, nó giống như một bức tranh, hoặc một tấm bản đồ chi tiết.

Dù sao thì cũng nhờ vậy mà cậu loé lên một ý tưởng. Là một phương án khiến cậu không khỏi thắc mắc tại sao mình không nghĩ ra nó sớm hơn. *Vụ đó thì thôi cũng đành chịu vậy.*

“... Ờ thì, mình là người bình thường mà.”

“Haruhiro đặc biệt.” Mimorin nói với vẻ dẫn dắt. “Đối với tôi.”

“... Cảm ơn nhé.”

Cậu vô tình đáp lại bằng một câu cảm ơn. *Chuyện này đúng là không hay lắm. Mình phải thẳng thừng bác bỏ mới được. Trong tương lai, mình phải cẩn thận. Trước tiên phải làm chuyện cần làm đã. Làm vậy đi.*

“Ta sẽ khiến hấn rơi xuống thung lũng.”

Nghe Haruhiro nói xong, sau khi gạt đầu cái rụp, Mimorin liền ngoẹo cổ.

“Làm thế nào?”

“Ừm. Đây mới là vấn đề..”

“Cứ làm r ồi sẽ được.”

Cậu được động viên. Tâm trạng của Mimorin không lúc nào thay đổi, luôn bình tĩnh một cách kì lạ.

Khi Haruhiro và Mimorin bắt đầu di chuyển, Kuzaku, Merry và Yume cũng theo sau. Ranta cùng Kikkawa có lẽ còn c ần một lúc nữa mới hạ được gã tori. Chị Anna không biết từ lúc nào đã ở bên cạnh Shihoru. Thêm cả Inui nữa.

Haruhiro bắt gặp ánh mắt của Tokimune.

“Thung lũng...!”

Haruhiro thử truy ền đạt bằng một từ ngắn kết hợp với cử chỉ. Vì Tokimune nở nụ cười để lộ hàm răng trắng sáng loá nên anh ấy hẳn đã hiểu r ồi... nhỉ...?

Có lẽ sẽ ổn thôi.

“Come on, come on, come on...!”

Tokimune vẫn cố gắng thu hút tên khổng lồ trắng bằng cách đập kiếm vào khiên như vừa nãy, nhưng rõ ràng, anh ấy chọn tuyến đường hướng về phía thung lũng chỗ Khu định cư.

Tada mặc dù kì quặc nhưng tuyệt nhiên không phải là kẻ ngu ngốc, vì vậy, chắc anh ta cũng đoán ra được r ồi.

“Mimorin bảo vệ chị Anna...!”

Haruhiro bỏ lại câu đó r ồi tăng tốc đôi chân. Cậu phải lên trước và cố định sẵn địa điểm phù hợp. Tìm thấy r ồi. Trong thung lũng nơi dòng suối chảy qua, bên cạnh những mặt nghiêng thoải thoải có thể trèo lên trèo xuống mà không quá tốn sức thì cũng có những đoạn dốc đến mức có thể gọi là vách núi. Trước tiên phải d ần hấn đến mép vách núi. Không biết có làm được không đây...? Theo lời Mimorin thì cứ làm r ồi sẽ được. Cậu phải làm.

Haruhiro kiểm tra địa điểm vách núi dự kiến bằng chính mắt mình. Độ sâu chắc khoảng mười mét. Không có chuyện không đủ, mà là quá đủ.

Tên khổng lồ trắng đang tiến lại gần nơi này theo ý đồ dẫn dắt của Tokimune và Tada.

Hình như Ranta với Kikkawa đã hạ được gã tori.

Có bảy, tám tên thành viên giáo đoàn cùng một tên khổng lồ trắng loại bốn mét khác đang hướng tới chỗ cậu. Dù thâm nghĩ rằng, *không đến cũng được, đừng có đến*, nhưng cậu chẳng hề dao động. *Sự tồn tại của nhóm Tokkies đúng là quá sức vĩ đại.*

Một lần nữa, Haruhiro lại cảm nhận sâu sắc sự thiếu hụt sức mạnh nếu bạn cậu chỉ có một mình. Không chỉ là một ít, một chút, mà là cực kì thiếu.

Tất nhiên cậu nhận thức được điều đó. Nhưng cậu đã suýt nhăm lẩn, đúng không? Không có gì đảm bảo là nhóm Tokkies sẽ luôn có mặt mỗi lần cả bọn xảy ra chuyện. Thực tế, ngay lúc này, cả bọn đã rơi vào tình thế không còn lối thoát, rồi nhóm Tokkies tình cờ xuất hiện, nhờ vậy mà bạn cậu được cứu. Đúng là vận may. Nói ngược lại, nếu đen đủi một chút thì chắc đã có người hi sinh rồi.

Sinh và tử chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng.

Chỉ một sự nhăm lẩn, hoặc kể cả khi không sai sót gì mà chỉ là gặp xui xẻo, cả bọn sẽ rơi sang *phía bên kia*.

Vậy nên, Manato và Moguzou đã đi xa mãi mãi, đến một nơi vượt quá tầm tay của bạn Haruhiro.

Giờ có ai đi theo hai người họ cũng chẳng có gì là lạ. Cho đến lúc này, bạn cậu đã gặp rất nhiều ngã rẽ. Bạn Haruhiro còn đứng được ở đây là bởi bạn cậu đã chọn trúng đường “Sinh” ở tất cả những ngã rẽ ấy bằng cách nào đó. Từ nay về sau cũng vậy. Chỉ cần thất bại và bước chân vào cửa “Tử” thì bạn cậu sẽ chẳng thể quay về.

Tâm trí Haruhiro trở nên mờ mịt. Cậu muốn bỏ cuộc. Cậu muốn sống một cuộc đời bình yên. Có lẽ đó không phải là điều cậu không thể làm được. Cậu sẽ tìm một công việc nào đó ở Alterna để kiếm sống. Haruhiro đã không còn giống như khi mới trở thành lính tình nguyện tập sự. Nếu là hiện tại thì chắc chắn không phải là không có khả năng.

Hãy suy nghĩ thật nghiêm túc.

Nhưng mà để sau đi.

Nếu mình còn có thể bình an sống sót trở về.

“Haruhiro...!” Tokimune chạy về phía cậu. “Tránh ra khỏi đó đi...! Cứ giao cho anh...!”

“Vâng...!”

Haruhiro chạy sang phải. Trong lúc vượt qua khoảng hẹp giữa các căn lầu bị những người thương nhân bỏ lại, cậu tiếp tục nhìn theo bóng dáng Tokimune khi anh sắp đến được mép vách núi.

“Gồ gồ...!”

Tên khổng lồ trắng đuổi theo Tokimune.

Tokimune bất ngờ dừng bước rồi quay lại phía tên khổng lồ trắng. Vách núi đã ở ngay sau lưng anh.

“Này! Giỏi thì đến đây bắt tao này...!”

“Gồ..”

Nhưng tên khổng lồ trắng lại dừng lại.

A...

Chẳng lẽ bị lộ rồi?

“Đồ ngốc, rõ ràng rành thế kia cơ mà...!” Ranta dúi cho Haruhiro một tràng chế nhạo.

Người khác thì không bàn, nhưng bị tên rác rưởi đó chỉ trích khiến cậu bị tổn thương. Nói đúng hơn là khá sốc.

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc.

“Kế hoạch B...!”

Anh ta hét lên. Đúng vậy, bọn mình còn có anh ta cơ mà. Anh chàng tu sĩ từng là chiến binh. Gần giống một chiến binh. Sử dụng chiến chùy hạng nặng. Hoàn toàn không biết sợ là gì. Quý ngài Sức Công Phá của nhóm Tokkies. Tada.

Tada lao thẳng vào tên khổng lồ trắng từ đằng sau rồi nhảy lộn người trên không về phía trước.

“Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Cây chiến chùy đập vỡ gót chân Achilles bên phải của tên khổng lồ trắng... đấy là nếu tên khổng lồ trắng có gót chân Achilles... khiến những thứ không biết là mảnh thịt hay mảnh vỡ bắn ra tung toé.

Kế hoạch B.

... Là cái gì vậy...?

Theo suy đoán của Haruhiro, có lẽ dự hấn rơi xuống vách núi là kế hoạch A, còn d ãn hấn đến vách núi rồi gắng sức đẩy xuống là kế hoạch B. Nói thật, Haruhiro chỉ nghĩ đến kế hoạch A. Nhưng, nếu tận dụng sức mạnh của Tada...

“Gồ gồ...!”

Tên khổng lồ trắng dù mất thăng bằng nhưng vẫn cố gắng quay người lại phía sau. Giữa lúc ấy...

“Delm Hel En Balk Zel Arve!”

“Jess Inn Sarc Kart Fram Dart!”

Chớp sáng và khói bắn ra ở vùng ngực tên khổng lồ trắng, vô số tia sét trút xuống mặt với vai hấn. Đó là phép Blast [Phát nổ] và Thunderstorm [Giông sét hung bạo]. Không biết việc này có sự chuẩn bị trước hay chỉ là ngẫu nhiên? Đòn tấn công bằng phép thuật được Mimorin và Shihoru thi triển đồng thời. Đến cả tên khổng lồ trắng loại sáu mét cũng chùn bước trước đòn này. Vậy sao? Hoá ra là thế. Nếu từng phép thuật đơn lẻ không đủ uy lực thì chỉ cần kết hợp lại là được. Vậy ra có cả cách đánh kiểu này.

“Chú...!”

Thêm vào đó, Yume sử dụng chiêu Liên xạ, bắn tên liên tục, nhắm vào con mắt duy nhất của tên khổng lồ trắng. Có một chuyện vô cùng hiếm thấy đã xảy ra, đó là Inui cũng bắn tên yểm trợ.

“Aaaaaaaaaaaaaa...!” Chị Anna nhảy lên. “*F*ck off...!*”

“Anh Tokimune...!”

Không đợi Haruhiro nhắc, Tokimune đã rời khỏi mép vách núi.

“Delm Hel En Balk Zel Arve...!”

“... Jess Inn Sarc Kart Fram Dart!”

Thêm một, không, hai đòn nữa. Bị b ãi thêm một đòn Blast [Phát nổ] của Mimorin cùng một đòn Thunderstorm [Giông sét hung bạo] của Shihoru, tên khổng lồ trắng càng ngã người về phía sau hơn. Đến nước này, hấn không còn trụ được nữa. Hấn không thể đứng vững. Tên khổng lồ trắng có vẻ đã phát hiện thấy vách núi, nhưng để chống đỡ cơ thể, chân trái

hắn buộc phải bước về phía đó. Nhưng chỗ đó không còn mặt đất nữa. Dù sao thì đó cũng là vách núi mà.

Hắn rơi xuống. Tên khổng lồ trắng rơi xuống vách núi.

“Được rồi...!” Kuzaku làm tư thế ăn mừng chiến thắng.

Merry đặt tay lên ngực, ngược nhìn trời rồi thở phào.

“Làm được rồi...!” Yume cười toe toét.

“Nhìn thấy chưa, đúng như lời tao nói, đúng không...!” Chẳng hiểu có phải do quá hưng phấn không mà Ranta lại lầm bầm những lời vô nghĩa.

“A, *Happy New Year!* Oa...!” Kikkawa còn khó hiểu hơn. *Tại sao cậu ta lại đi chúc mừng năm mới vậy?*

Thật có lỗi khi phá hỏng khoảnh khắc vui mừng này, nhưng mọi chuyện chưa phải là đã được giải quyết. Haruhiro hít một hơi ngắn.

“Tiếp theo...! Sáu pansuke, hai gã tori, một tên loại bốn mét...! Đến rồi...!”

“Ha ha ha ha ha.” Tada vừa cười vừa đẩy kính lên bằng ngón trỏ tay trái. “Thật tốt vì không thiếu kẻ địch để tiêu diệt!”

“Đúng là vui vẻ và thú vị nhỉ!” Tokimune có vẻ vui thích thực sự. “Lên nào, mọi người! Chị Anna, nhờ chị cố vũ...!”

“Hãy tiến lên với tâm thế như đang cười trên những con tàu khổng lồ nào...!” Chị Anna ưỡn ngực, giờ nắm đấm ra. “Miễn trên trời còn mặt trời! Dưới đất còn chị Anna đây!? Thì *victory* là điều đã được định trước...! *Everyone*, hãy chiến đấu vì chị Anna nào...!?”

Vì chị Anna à? Dù vô cùng khó hiểu nhưng có vẻ tinh thần của mọi người đang lên cao cùng với những tiếng “Ô”, “Yeah”, “Rõ”, “Oa” nên cứ kệ đi vậy.

“Ranta, mày xử một gã tori...! Kuzaku cố hạ lũ pansuke nhiều nhất nhé...!”

“Làm thì làm, nhớ sùng bái tao đấy, Parupiro...!”

“Rõ...!” Kuzaku đáp.

“Merry, Yume, Shihoru, tạm thời bám sát nhau!”

“Đã hiểu!”

“Nya!”

“... Được!”

“Tada!” Tokimune chạy đi. “Chúng ta sẽ xử tên khổng lồ trắng...!”

“Mình tôi là đủ rồi.”

“Em cũng giúp một tay! *Peace peace! Yeah yeah yeah...!*” Tada và Kikkawa theo sau Tokimune.

Mimorin chắc sẽ bảo vệ chị Anna. Inui đang quanh quẩn bên cạnh Shihoru. Thật không thể hiểu được cái người đó đang làm gì nữa.

Kuzaku có thể xoay sở thu hút được ba tên pansuke. Haruhiro, Merry, Yume và Shihoru sẽ nhanh chóng dọn dẹp ba tên còn lại. Một gã tori giao cho Ranta, còn một gã nữa thì chưa biết phải làm thế nào.

Tên khổng lồ trắng giao cho Tokimune, Tada cùng Kikkawa chắc sẽ ổn.

Haruhiro quay người, nhìn nhanh về phía thung lũng. Bọn cậu vẫn chưa kết liễu được tên khổng lồ trắng loại sáu mét, nên chẳng chóng thì chầy, chắc chắn hẳn sẽ leo lên. Tạm thời cho đến lúc đó, bọn cậu phải xử lí mấy tên mới đến rồi rời khỏi chỗ này.

Phải nhanh lên. Nhưng không được nóng vội.

Tada lao vào tên khổng lồ trắng. Anh ta đúng là không biết sợ.

Kuzaku kiên cường tung chiêu Bash [Đập bằng khiên] lên những ngọn giáo của lũ pansuke rồi gạt chúng ra bằng thanh trường kiếm. *Thánh kỵ sĩ của tổ đội bọn mình không phải kẻ lập dị như Tada.* Chỉ thế thôi là đủ khiến Haruhiro có những suy nghĩ dư thừa như là: “Kuzaku thật tuyệt. Thật ngầu quá đi. Có lẽ một phần là nhờ vào Merry. Cậu ấy hẳn nghĩ rằng, trước mặt người mình thích thì không thể bày ra bộ dạng khó coi được.”

Dẫu sao thì cậu cũng sẽ không làm sự cố gắng của Kuzaku trở nên uổng phí.

Cậu đã nhìn thấy đường kẻ đó.

Một đường kẻ phát sáng mờ ảo. Nó không thẳng mà có nhiều đoạn gấp khúc. Đó là một phương án bắt nguồn từ dự đoán dựa trên kinh nghiệm cùng khả năng nắm bắt tình hình hiện tại nhờ vào việc quan sát. *Giờ mà hành động thế này thì chẳng phải mọi chuyện sẽ thuận lợi sao?* Chỉ bỏ lỡ một phần mười giây cũng khiến nó trở thành vô dụng. Trong trường hợp của Haruhiro, thật may mắn, không biết là do thói quen hay gì, nhưng mỗi

khi nhìn thấy đường kẻ này, cậu sẽ ngay lập tức... hoặc nói đúng hơn, khi nhìn thấy đường kẻ này, cơ thể cậu đã tự mình chuyển động.

Cậu khẩn trương tiến lên, đâm dao găm vào con mắt duy nhất của một tên pansuke ngay khi vừa lướt qua hắn.

Trong lúc lùi ra, cậu tranh thủ tung một cú Shatter [Phá gổ] vào tên pansuke bên cạnh, ngoài ra còn dùng dùi cui bên tay trái tặng tên khác một cú Hitter [Tháo hàm].

Tiếp theo, cậu tung thêm đòn Shatter [Phá gổ] vào một tên pansuke khác.

Sau đó, cậu rời đi.

“Ô ô ô ô ô...!”

Kuzaku đánh tan lũ pansuke bằng khiên và trường kiếm. Một tên pansuke đã chết, ba tên bị Haruhiro tấn công bất ngờ, mất thăng bằng, vậy nên không thể cản được Kuzaku. *Trong một lần là hạ hết được bọn chúng? Không.*

“... Hừ...!”

Kuzaku lùi lại. Lôi kiếm Dolphin chém tới khiến cậu ấy buộc phải né tránh.

Là gã tori. Lại còn đến tận hai tên. Ranta đang làm cái gì vậy?

“Leap Out [Phóng ra]...!”

Giờ mới tới hả trời? Ranta tấn công một gã tori từ bên hông. Hai thanh Lôi kiếm Dolphin va chạm với nhau kêu keng một tiếng. Ranta chiếm ưu thế, khiến gã tori lảo đảo. Nhưng có hai gã tori. Một tên khác đâm về phía Ranta.

“... Exhaust [Bại xích hệ]...!”

Ranta nhảy lui thật mạnh thẳng về phía sau. Nếu gã tori bị thu hút bởi động tác đó thì đúng như mong đợi của Ranta. Nhưng đáng tiếc chuyện đó đã không xảy ra. Cả hai gã tori đều lao vào tấn công Kuzaku.

“Hông r ồi... Nếu là hai tên thì...!”

Kuzaku sẽ không thể né tránh được.

Trong lúc đó, mấy tên pansuke đang cố lấy lại thăng bằng.

“Ranta...!” Haruhiro lỡ hét lên giận d.

“Giờ mới là lúc bắt đầu...!” Ranta vặn người, xoay ngang thanh Lôi kiếm Dolphin, tạo ra tư thế cực kì quái đản. “Hối hắc ám! Hối chủ nhân của Vice [Ác đức]! Dread Wave [Làn sóng hắc ám]...!”

Không biết có phải bị hấp dẫn bởi tư thế ngu ngốc đó không mà không riêng gì bọn Haruhiro, đến cả lũ pansuke và hai gã tori cũng dán mắt vào Ranta.

Nhưng chẳng có gì xảy ra cả.

Đương nhiên rồi. Không chỉ Thần ánh sáng Lumiaris, cội nguồn của Ma thuật ánh sáng, sức mạnh của Thần bóng tối Skullhell cũng không thể vươn tới được Dusk Realm.

“... Ế...” Haruhiro cũng ngạc nhiên vì chuyện này nên ngệt mặt ra. “Cái gì? Hả? Tại sao...?”

“Phư...” Ranta cúi đầu. “... Tao quên bég vụ không dùng được ma thuật.”

“Ranta ngu ngốc...!” Yume hét lên.

Ranta đúng là một tên ngốc rác rưởi không thể chấp nhận được, tuy vậy, chuyển động của kẻ địch đã ngừng. Dù chỉ là tác dụng phụ không lường trước của sự ngu ngốc nhưng thân đã là lính tình nguyện thì phải tranh thủ tận dụng nó một cách hữu hiệu.

“Ohm Rel Ekt El Nemun Darsh...!”

Đó là phép Shadow Pond [Đầm lầy bóng tối]. Shihoru đã gắn cố định nguyên tố bóng tối dưới chân hai gã tori. Bọn chúng chắc sẽ mất một lúc không thể di chuyển ra khỏi vị trí đó.

“Xử lũ pansuke...!”

Haruhiro đưa ra chỉ thị không chậm trễ. Kuzaku nhảy xổ đến chỗ lũ pansuke.

“Sê ya...! Đê ya...! Hô ya...!”

Haruhiro vòng ra sau lưng lũ pansuke. Yume cũng rút dao sẵn ra để chém. Merry ở bên Shihoru không rời.

Bỗng dưng, dù không nhìn thấy đường kẻ, Haruhiro có cảm giác sẽ một mình xử được kẻ địch. *Lúc giết được là phải giết. Được rồi, là bây giờ...* Đang định thực hiện đòn Backstab [Đâm sau lưng], cậu đột nhiên bị xen ngang.

“Hứ?...!”

Là trò của Inui.

Inui biến thái tung một cú song phi vào lưng kẻ địch khiến hắn ngã nhào rồi giẫm thật lực lên cằm hắn. Rộp. Một âm thanh kinh khủng vang lên, cổ của tên pansuke gập theo góc độ mà một cái cổ đúng ra không thể.

“Ta chính là Inui...! Người đem đến sự huỷ diệt đen tối từ trời cao...!”

À thì cũng lợi hại ghê, nhưng đường đột quá. Làm em giật cả mình đây này.

Inui quay mặt về phía Shihoru, con mắt không bị bịt của anh ta sáng lên một cách đáng ngờ.

“Hỡi cô dâu định mệnh, hãy cùng ta bước đi trên con đường cai trị bằng vũ lực đầy máu...!”

“Không.”

Shihoru trả lời ngay lập tức, giọng điệu thật mạnh mẽ so với cô ấy lúc bình thường. *Rõ ràng là thế rồi.*

“Hứ...” Inui quay gót. “Bây giờ ta chia tay thôi...!”

... Ở này...?

Anh đi đấy hả?

Đi đâu mới được?

Cậu không rõ nữa, chỉ biết Inui đã chạy đi.

Thôi... Để anh ta thích làm gì thì làm cũng tốt? Không quay về luôn cũng được. Đằng này còn bận bao nhiêu việc.

Tokimune, Tada, Kikkawa vừa chạy vòng quanh vừa tấn công tên khổng lồ trắng. Cảm giác là Tokimune với Kikkawa làm mãi như để quấy nhiễu, còn Tada sẽ ra *đòn khùng*. Hai chân tên khổng lồ đầu đã chịu thương tổn. Uy lực của ba người họ dường như đủ để hạ gục kẻ địch, nhưng ngay lập tức thì không.

Vẫn còn thời gian cho đến lúc hai gã tori thoát khỏi phép Shadow Pond [Đầm lầy bóng tối] hoặc Shadow Pond [Đầm lầy bóng tối] hết hiệu lực. Khi cậu vừa mới nghĩ rằng trong khoảng thời gian đó phải xử bốn tên pansuke thì...

“Delm Hel En Balk Zel Arve!”

Bùm một tiếng, hai gã tori bị thổi bay. Đó là phép Blast [Phát nổ].

Hai gã tori đập người xuống đất và lăn lông lốc... nhưng chúng vẫn cố đứng dậy. Dù đòn đó không phải hoàn toàn vô tác dụng và đã khiến bọn chúng bị thương, nhưng tối thiểu có thể thấy rằng vết thương của chúng không nặng.

Mimorin.

Cái áo khoác poncho của bọn chúng khá là bền đấy.

“...Đành vậy.”

Haruhiro khẽ lẩm bẩm và quyết định đổi mục tiêu. Việc đã rồi thì cho qua vậy. Kuzaku, Haruhiro, Ranta, Yume, Merry, Shihoru, thêm cả Mimorin, sẽ xử lí hai gã tori cùng bốn tên pansuke. Bọn cậu còn có chị Anna cố vũ, về mặt số lượng vẫn nhiều hơn. *Có thể làm được. Đảm bảo. Chắc chắn. Có lẽ vậy.*

Kuzaku đang ghìm ba tên pansuke, Yume đấu với một tên. Ranta có vẻ đang nhắm đến hai gã tori. Cậu ta mà không làm thế thì sẽ mệt lắm. Haruhiro phải để mắt đến hai gã tori, đồng thời làm giảm số lượng lũ pansuke càng nhanh càng...

Haruhiro liếc mắt về phía thung lũng. Chỉ để cho chắc mà thôi.

Cậu nhìn lại lần nữa.

“...Đã lên rồi à?”

Chuyện quái gì vậy?

Chẳng phải tên khổng lồ trắng loại sáu mét sắp bò lên khỏi thung lũng rồi sao?

Dù kinh ngạc nhưng Haruhiro không mấy hoảng loạn. Chắc chắn không phải do chuyện này nằm trong dự đoán mà bởi vì cậu bị thu hút bởi một việc khác.

Lính tình nguyện đang rút lui.

Lui quân sao?

Chạy đi đâu chứ?

Vấn đề là tại sao?

“Là thứ đó ư...?”

Lần này, cậu không thể không lúng túng.

Từ phía Nam.

Có thứ gì đó đang tới.

Thứ đó rất lớn, có màu trắng và đang uốn éo.

Cái đó. Phải bỏ chạy chứ còn sao nữa. Nhìn là muốn chạy mà. Cách duy nhất là bỏ chạy phải không?

Nó không quá cao. Nói vậy chứ nó vẫn lớn hơn tên khổng lồ trắng loại sáu mét. Nhưng vấn đề là chiều dài cơ thể của nó phải tầm hai mươi, hai mươi lăm mét, có khi phải đến ba mươi mét hoặc hơn.

Hydra.

Nó trông như chín con rắn trắng tập hợp lại, mỗi con có đường kính hai, ba mét, đem lại cảm giác kì quặc về kích thước. Khi con quái vật khổng lồ kinh tởm đó tiến lại gần thì phải làm sao đây?

Nếu là Haruhiro, tất nhiên cậu sẽ chạy trốn đến cùng trời cuối đất. Đó chắc hẳn là cảm giác thông thường.

Có vẻ cả Iron Knuckle [Đội Thiết quyên], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] lẫn Orion đều đồng ý với Haruhiro. *Bọn họ cũng chỉ là con người thôi. Thật tốt. Có đúng là tốt không? Không...?*

Hoàn toàn không ổn.

Cậu còn không buồn nghĩ xem giờ phải làm gì.

“Anh Tokimune, là con hydra...! Bọn mình phải chạy trốn thôi...!”

“... Ái chà...!” Tokimune nhanh chóng quyết định. “Được rồi, chạy thôi mọi người...! Bảo vệ chị Anna...!”

“Còn có một xú nữa thôi. Khốn nạn thật.” Dù cầu nhàu không ngót thì Tada vẫn vác cây chiến chùy lên vai và bắt đầu chạy.

“*Run run run!* Đúng thế! Ta ran...!” Kể cả lúc này, Kikkawa vẫn lạc quan.

“Ư na na na na...!” Chị Anna dù là chân cô vũ nhưng cũng nghiêng rằng tỏ vẻ tiếc nuối. “Rút lui chiến thuật thôi, thánh thần ơi! Không còn cách nào nữa nhỉ...!?”

“Đi thôi.” Mimorin túm lấy gáy chị Anna kéo đi.

“Nya phư...!” Yume xoay người.

“Từ giờ mới là lúc ta đây thể hiện bản lĩnh...!” Cả Ranta cũng thế.

“... Ư...” Merry chần chừ.

“Tó! Vẫn ổn...!” Kuzaku không lùi lại, chính xác hơn là không thể lùi lại. Nếu lùi lại, Kuzaku sẽ bị lũ pansuke đánh hội đồng.

“Haruhiro...!” Shihoru nhìn về phía Haruhiro.

“Shihoru, cậu đi đi...! Cả Merry nữa...!” Haruhiro vừa chạy hết tốc lực vừa cầu khẩn, *hãy nhìn thấy đi, hãy nhìn thấy đi... Đường kẻ đó. Chính vào những lúc như thế này, mình phải nhìn thấy nó.*

Nhưng đương nhiên, làm gì có chuyện thuận tiện như vậy.

Haruhiro không phải người hùng mà chỉ là một thủ lĩnh. Chính vì vậy, cậu chỉ làm được những gì một người thủ lĩnh phải làm và có thể làm.

“Kuzaku, thô bạo lên nào...!”

“Đã rõ...! Rư a a a a a a...!”

Kuzaku dùng thanh trường kiếm chém ngang vài ngọn giáo và tung một cú Bash [Đập bằng khiên] vào tên pansuke ở trước mặt.

“Đa a a a! Ga sê a a a...! Nư a a a a...!”

Không dừng lại ở đó, Kuzaku vừa dùng khiên bảo vệ cơ thể vừa vun vút vung thanh trường kiếm để tiến lên. Kể cả khi giáo của lũ pansuke đâm trúng áo giáp, cậu ấy vẫn tiến tới, không thềm để ý. Kuzaku đang mặc trên người một bộ giáp bên chắc làm từ tấm kim loại. Vậy nhưng, nếu bị đánh toàn lực, kể cả mặc giáp chắc hẳn vẫn thấy đau. Có khi còn để lại vết bầm tím nữa. *Hãy cố chịu đựng. Hãy cố chịu đựng đi, Kuzaku.*

“Hây...!” Haruhiro tóm lấy một tên pansuke, không phải từ phía sau mà là từ bên cạnh, dùng cánh tay trái siết cổ hắn trong lúc đâm con mắt duy nhất bằng dao găm.

Hiện tại, mình giống như đang... cố ép buộc bản thân? Chỉ lệch thời điểm chút xíu cũng sẽ nguy hiểm. Sợ quá...!

Nỗi sợ hãi giống như một thứ chất nhầy lạnh lẽo dính chặt trong bụng cậu. Vậy thì đã làm sao? Chuyện đó là gì hả? Haruhiro nhảy xổ vào người một tên pansuke khác và giải quyết hắn bằng một combo Shatter [Phá vỡ] cùng Hitter [Tháo hàm]. Có một tên pansuke nữa đang giơ giáo ra nên cậu nhảy tránh đi, vừa gào lên trong lòng, “Tiêu rồi tiêu rồi thật là đáng sợ...” vừa đánh hai cú Swat [Đập ruồi] lên ngọn giáo. Trong đầu thì gào thét, “Đừng, tha cho tôi đi, á á...” nhưng cậu vẫn bước lên, tung chiêu Arrest [Bắt giữ] rồi ngáng chân khiến kẻ địch ngã lộn nhào.

“A...!” Kuzaku bộc lộ khí thế theo phong cách bí ẩn, đẩy bay một tên pansuke bằng chiêu Bash [Đập bằng khiên].

Chính là lúc này, chạy thôi.

Không cần phải nói thì cả hai đều hiểu. Haruhiro và Kuzaku đồng thời bỏ chạy.

“Ha ha!” Kuzaku vừa chạy vừa cười. “Tuyệt thật! Ha ha ha! Tuyệt quá...!”

Ê, tớ bảo này, giờ không phải lúc để cười đâu. Cũng không phải Haruhiro không hiểu cảm xúc của cậu ấy. Kuzaku chắc chắn đã khá sợ hãi. Khi được giải thoát, tinh thần sẽ hưng phấn. Nhưng chỉ có vậy thôi sao? Cái tình huống hết sức hiểm nghèo như thế này đúng là thú vị không chịu được. Ít nhiều cũng sẽ có một phần như thế nhỉ? Cảm giác mạnh chính là một thứ thuốc gây nghiện. Mình muốn sống bình yên. Dù đó là suy nghĩ thật lòng, nhưng còn phải xem có làm được không đã. Cuộc sống không dính dáng chút gì đến những chuyện như thế này thì sẽ thế nào? Nó sẽ đơn điệu hay ngược lại, sẽ không đơn điệu...?

Lũ pansuke, mấy gã tori cùng một tên khổng lồ trắng loại bốn mét đang đuổi theo bọn cậu. Phía sau là những người lính tình nguyện, cộng thêm một đám thành viên giáo đoàn, mấy tên khổng lồ trắng và cả hydra.

Hướng bọn cậu xông đến có thung lũng cùng với tên khổng lồ loại sáu mét chẳng mấy chốc nữa sẽ bò lên khỏi đó.

Tôi tệ thật. Cảm giác tệ hại. Giá như đây chỉ là một giấc mơ. Có ai đó thay tôi được không? À mà tôi mong có ai đó cứu tôi? Cậu không nói đùa, nếu cứu cậu, nếu đảm bảo sự an toàn cho cậu cùng đồng đội thì cậu sẽ làm bất cứ đi đâu gì, không hề dối trá. Bất cứ đi đâu gì.

Mình không muốn gặp chuyện thế này. Thế này chẳng phải là căng thẳng đến mức cực đoan rồi à, ghét thật đấy... Mình thấy đáng ghét từ tận đáy lòng luôn... Chẳng có gì là thú vị cả?

Lại còn phải nghĩ đến chuyện hay là mình sẽ chết? Lần này vô vọng rồi. Nếu mình chết đi thì không biết sẽ thế nào nhỉ? Mình sẽ lên thiên đàng? Hay là xuống địa ngục? Biết đâu sẽ chẳng còn gì và trở về với hư không?

Mình không muốn chết. Mình sợ chết. Mình không muốn. Tuyệt đôi, tuyệt đôi, tuyệt đôi không muốn.

Ừm. Đúng vậy. Mình không cần cái kiểu này. Cảm giác mạnh một cách phù hợp thì còn được, chứ cái thứ cực đoan một sống hai chết thì dẹp đi. Haruhiro cảm nhận rõ rệt đi ầu đó. Mình muốn một cuộc sống yên bình!

Nhóm Tokimune đi phía trước vòng qua thung lũng và có vẻ như đang hướng về phía ngọn đồi khởi đầu. Với tuyến đường như thế thì liệu có thể đi tiếp mà không phải chạm mặt với tên khổng lồ loại sáu mét không? Không thể nhỉ? Chẳng biết là bên nào nữa, thật mơ hồ..?

Hiện tại cậu không cảm thấy có kẻ địch đuổi phía sau.

Dẫu mơ hồ thì cũng chỉ còn cách đi tiếp.

Tên khổng lồ trắng loại sáu mét đã nâng người lên khỏi thung lũng. Hẳn chống cơ thể khổng lồ bằng tay trái còn tay phải thì vung lên.

“G ồ g ồ g ồ g ồ..!”

Hắn định đập Tokimune và Tada bằng tay phải.

“... Tránh đi...!”

Chẳng đợi Haruhiro nhắc, Tokimune, Tada, thêm cả Kikkawa, đã quăng người trên mặt đất, tránh khỏi tay phải của tên khổng lồ trắng.

Tên khổng lồ trắng dùng hai tay để chống và nâng cơ thể lên. Trong lúc đó, Mimorin, chị Anna, Ranta, Yume, Shihoru, Merry đã vượt qua phía trước tên khổng lồ trắng.

Inui thì mất tăm mất tích. *Mặc kệ cái tên biến thái đó đi.*

Haruhiro cùng Kuzaku đứng như trời tr ờng.

“Ư oa oa oa oa...!?”

“Làm, làm làm làm...!?”

Tên khổng lồ trắng loại sáu mét đang đứng sừng sững trước mặt bọn cậu. Nói chính xác thì hắn chỉ vừa mới lên khỏi thung lũng nên vẫn đang trong tư thế quỳ một chân, dù vậy, hắn vẫn to lớn vô cùng. To khủng khiếp. Nhưng nếu bọn cậu dừng lại ở đây thì sẽ bị kẻ địch phía sau tóm được. Kể cả đối với tên khổng lồ trắng thì bọn cậu cũng như đang mời hắn xơi. Haruhiro vỗ vào lưng Kuzaku. Được ăn cả ngã về không vậy.

“Tiến, tiến lên! Tiến lên! Chỉ được tiến lên...!”

“Ga su...!”

Ga su là cái gì vậy? Dù cậu không hiểu nhưng Kuzaku đã bắt đầu chạy hùng hục rồi. Dáng chạy của cậu ấy nhìn vụng quá. Haruhiro cũng vậy. Ai

mà chạy thoải mái cho được!

“Gồgồ...!”

Tên khổng lồ trắng vẫn quỳ một chân, định bụng đánh hoặc bóp nát Kuzaku với Haruhiro bằng tay phải.

“Bư...!” Kuzaku trượt cả người trên mặt đất, tránh khỏi bàn tay của tên khổng lồ trắng.

“... Ừ...!” Haruhiro lộn người né tránh.

“Gồgồgồ...!”

Lần này đến tay trái của hắn hạ xuống.

“Ừ oa oa oa oa...!?” Kuzaku vút khiên đi để bờ, một cách tuyệt vọng.

Tất nhiên, Haruhiro cũng mãi miết chạy như bị lửa đốt mông. “Ừ...!”

Trúng rồi? Bị đánh trúng rồi? Bị đập bẹp dí sao?

Trong khoảnh khắc mặt đất rung lên dữ dội, cậu bật ra một tiếng “hya” kì quặc. Có vẻ cả Haruhiro và Kuzaku đều đã thoát nạn trong gang tấc.

“Khiên, khiên của tớ...!”

“Được rồi, được rồi, còn người là còn của, oa oa oa oa...!?”

Hắn đã đứng lên!

Tên khổng lồ trắng đã đứng lên!

“Gồ...! Gồgồ...! Gồ...! Gồgồ...! Gồ...! Gồgồgồ...!”

Vừa đứng lên một cái, tên khổng lồ trắng loại sáu mét đã lập tức nhảy múa. Mà không, có lẽ đó chẳng phải nhảy múa, mà là hắn đang tấn công Haruhiro cùng Kuzaku bằng những cái giậm chân. *Chuyện quái gì đây? Bọn mình đang chạy loạn. Trước tiên phải tránh khỏi hai chân tên khổng lồ trắng đã. Không có thời gian để thở. Phải đuổi theo đông đội. Mình muốn làm thế lắm chứ, mình đã cách xa thung lũng hơn ba nãy rồi, còn mọi người thì tiến lên theo hướng nào vậy? Không, tiến cái khỉ khô gì...*

“... Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt]...!”

Hở...?

Chuyển động của tên khổng lồ trắng ngừng lại. Hay nói đúng hơn, hắn loạn choạng mất thăng bằng. Bởi vì, cây chiến chùy đã bổ vào gót chân trái, chân trụ của hắn lúc đó... Tada.

Tại sao Tada lại...?

Không chỉ có Tada.

“Ư ô...!”

Vị trí mà Tada vừa tấn công bằng chiêu Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt] lại bị Tokimune b ẫ thêm một cú Bash [Đập bằng khiên]. Thay vì nói là Bash [Đập bằng khiên], đòn đó giống như anh ấy lao cả người vào kẻ địch. Nhưng đối thủ là một tên khổng lồ loại sáu mét đấy? Hắn còn chẳng thèm lắc lư ấy chứ, nếu như không bị loạn choạng bởi cú Somersault Bomb [Chém xoay huỷ diệt] của Tada. Chính vì đây là một đòn tấn công liên hoàn không có quãng nghỉ nên nó có hiệu quả. Và còn hơn thế nữa.

“Dehn Hel En Balk Zel Arve...!”

Không hiểu sao, ánh chớp và lửa bùng lên ở giữa hai chân tên khổng lồ trắng.

Đó là phép Blast [Phát nổ] của Mimorin.

Với đòn đó, tên khổng lồ trắng đã hoàn toàn mất thăng bằng và lùì lại một, hai bước.

“Haruhiro...!” Tokimune quay lại, khoe hàm răng trắng loá. “Bọn này còn nợ cậu! Cho nên sẽ không bỏ mặc cậu đâu!”

“Nói nhảm ít thôi...!” Tada xoay vù vù cây chiến chùy r ẫ đập mạnh nó vào cẳng chân trái của tên khổng lồ trắng. “... Tấn công đi! Tornado Slam [Cú đập lốc xoáy]...!”

“G ô...!”

Tên khổng lồ trắng lại nghiêng ngả. Uy lực thật kinh người.

“... Ng ầu ghê.” Kuzaku lẩm bẩm.

Haruhiro cũng đ ồng cảm nhưng cậu mong cậu ấy đừng có ngưỡng mộ anh ta. Nếu đ ồng đội trong tổ đội làm mấy chuyện như thế thì cậu có mấy quả tim cũng không đủ. Vì cậu chỉ có một quả tim, nên cậu sẽ lên cơn đau tim và toi đời trong nháy mắt. Hơn nữa, đối với Haruhiro và Kuzaku, hành động của anh ta giúp bọn cậu giữ được cái mạng, nhưng việc đó có thực sự ổn không?

Không chỉ có Tokimune và Tada. Mimorin vừa dùng phép thuật lúc nãy và chị Anna. Kikkawa cũng quay lại. Cả Ranta, Yume, Shihoru và Merry nữa. Còn Inui? Anh ta thì sao cũng được, nhưng như thế này tức là cả bọn

đã mất đi cơ hội chạy trốn. Chẳng bao lâu nữa, lũ thành viên giáo đoàn và tên khổng lồ trắng loại bốn mét sẽ tới đây. Cả những người lính tình nguyện và con hydra nữa. Nơi này sẽ xảy ra một trận hỗn chiến. Cả bọn sẽ bị giày xéo không thương tiếc.

Cứ coi như cả bọn chạy trốn được thì cũng chẳng có gì đảm bảo chuyện tương lai. Dù vậy, giữa việc kết thúc ở đây và việc có tương lai vẫn khác nhau một trời một vực. Nếu bị nuốt chửng trong làn sóng d'ôn tới lẫn lộn cả địch lẫn ta, thì đến tám, chín mươi phần trăm là bọn cậu sẽ tiêu đời. *Không thể không nghĩ như vậy. Có vẻ đã đến hồi kết rồi. Buông xuôi thôi. Chuyện đó ầy mà. Cái việc đứng lên làm lại từ đây, thật là khổ sở. Dẫu có làm lại thì đằng nào cũng chẳng ăn thua.*

Mình muốn vứt bỏ mọi thứ.

GAME OVER

Những từ đó hiện lên trong tâm trí. Là sao nhỉ? Hình như mình đã thấy chúng ở đâu rồi...?

GAME OVER

G A M E O V E R

-GAME OVER-

Game Over Continue? Yes / No

Có tiếp tục không? Có • Không

GAME OVER RETRY?

game over

GAMEOVER

G A M E O V E R

Game.

...Là game sao?

Nhưng đây không phải game hay trò chơi gì cả.

“Phải không? Manato, Moguzou.”

Vì vậy, cậu không thể buông xuôi được. Cho đến cuối cùng của cuối cùng. Từ bỏ là một lựa chọn không đáng để bàn tới.

Trước tiên phải quan sát. Đúng vậy. Quan sát đi. Quan sát, quan sát cho kĩ, quan sát nhiều hơn nữa.

Ở một mức độ nào đó, Iron Knuckle [Đội Thiết quyên] cùng Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] đang quây lại với nhau để di chuyển. Orion thì khá phân tán, nhưng cũng không có bóng áo choàng trắng nào đơn độc. Có vẻ họ đang hành động theo từng tổ đội.

Kẻ địch là vài chục, không, ít nhất cũng phải hơn một trăm tên thành viên giáo đoàn. Thậm chí là mấy trăm tên. Nhìn qua lỗ khổng lồ trắng thì thấy có khoảng mười tên loại bốn mét, hai tên loại sáu mét, cùng với một tên cực kì to lớn, chắc là loại tám mét. Lại thêm cả hydra. *Đúng là tiêu thật rồi.*

“Kuzaku, cậu không có khiên nên đừng cố quá sức.”

“Rõ. Đàng nào cũng không cố được mà.”

“Đến đây!”

Trước tiên, Haruhiro dẫn Kuzaku hội quân với Ranta, Yume, Shihoru và Merry. Kikkawa, chị Anna và Mimorin cũng đi cùng. Lũ thành viên giáo đoàn đã đuổi tới ngay sau đó.

“Kikkawa, nhờ cậu làm Tank chính nhé...!”

“Được thôi! Cứ giao cho tôi...!”

“Mọi người, đừng tản ra...!”

Từng người lần lượt trả lời, nhưng thay vì nghe, phải quan sát. Cậu không thể không quan sát tình hình.

Kikkawa vung kiếm, thu hút kẻ địch. Kuzaku cùng Ranta vây ở hai bên và tấn công. Kẻ địch mà ba người họ không ngăn được sẽ bị cấn chân bởi Yume, Merry, Mimorin cùng Haruhiro. Đến cả chị Anna cũng thủ sẵn một thứ vũ khí trông như cái que trong lúc cổ vũ cho đồng đội. Nhịp thở của Shihoru khá là gấp gáp. Vừa đi đầu chỉnh hô hấp, cô ấy vừa tính toán thời điểm thi triển phép thuật. Những người lính tình nguyện khác cũng thôi không chạy đến khu vực gần chỗ bọn Haruhiro. Bởi vì con hydra cuối cùng đã bắt kịp phần đuôi của đám lính tình nguyện. Dakki với mái tóc đỏ rồi bời đang hò hét gì đó. Một người lính tình nguyện của Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] bị tên khổng lồ trắng đánh bay lên không trung... *Ôi. Chắc người đó chết rồi. Nhưng giờ không phải lúc để ý đến chuyện của người khác.*

“Ha...!”

Cơ thể Yume run lẩy bẩy. Là do gã tori. Cô ấy vừa dùng dao sắc chặn thanh Lôi kiếm Dolphin của gã tori.

Gã tori bước tới, định bỏ cho Yume một kiếm. *Yume sẽ bị giết mất. Không, mình sẽ không để cô ấy bị giết.* Haruhiro lao đến, thay vì chen vào giữa cả hai, cậu có cảm giác như mình húc vào hông gã tori. Sau đó, cậu dùng đùi cùi tung một đòn Slap [Đập tay] lên tay phải đang cầm Lôi kiếm Dolphin của hắn.

Trúng rồi. Sao hả? Gã tori... Nhưng đòn đó không thể khiến hắn đánh rơi Lôi kiếm Dolphin. Nó chỉ làm hắn rút tay về. Hơn nữa hắn còn gio khiên gương ra. Ừ oa. Hổng rồi. Mình không tránh được.

“... Ừ hự...!”

Haruhiro lãnh trọn cú Bash [Đập bằng khiên] và ngã lộn nhào. Cậu thoáng nghĩ, “Mình sẽ chết sao?”

“Hây!”

“Ya...!”

Nhờ có đồng đội mà cậu thoát chết. Chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Mimorin cùng Merry tấn công gã tori dữ dội, buộc hắn phải thoái lui. Trong lúc đó, Yume đỡ Haruhiro dậy.

“Haru, xin lỗi nhé...!”

“Không sao đâu...!”

Sẽ có sai lầm. Chẳng có cách nào đảm bảo được sẽ không có thất bại.

Điều quan trọng là, khi ai đó phạm sai lầm thì những người khác phải hỗ trợ, cố gắng tối đa để tránh bị thương và tìm cách sống sót. Phải lấp những lỗ hổng đã sinh ra, che giấu sao cho chúng không trở nên lộ liễu. Lấp đi lấp lại công việc đơn thuần ấy để bằng cách nào đó, cả bọn có thể sống sót. Đó là một mục tiêu Haruhiro có thể đương đầu, dù đây không hẳn là lĩnh vực sở trường của cậu.

Tất nhiên, nó cũng chỉ có giới hạn thôi.

Tokimune cùng Tada vẫn đang chiến đấu với tên khổng lồ trắng loại sáu mét. Đội tiên phong gồm Kikkawa, Kuzaku và Ranta đang làm rất tốt, tuyến dưới gồm Haruhiro, Yume, Merry và Mimorin cũng khá ổn định. Nhờ thế, hiện tại, chị Anna với Shihoru vẫn chưa phải ra trận. Với tình

hình này thì trong trường hợp khẩn cấp có thể cậy nhờ vào ma thuật của Shihoru. Bằng đội hình ấy, bọn cậu tạm thời vẫn đang chống đỡ được.

Theo những gì cậu quan sát thấy, Iron Knuckle [Đội Thiết quyền], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo], Orion hay những lính tình nguyện khác đã thiết lập đội hình và mỗi nhóm đều có khả năng đẩy lui kẻ địch.

Nếu quân địch chỉ có đến lũ khổng lồ trắng loại sáu mét thì có lẽ việc tấn công từng tên và tiêu diệt sạch tất cả bọn chúng không đến nỗi là bất khả thi.

Vấn đề là tên khổng lồ trắng loại tám mét và con hydra.

So với những tên khổng lồ khác, tên khổng lồ trắng loại tám mét di chuyển trông có vẻ chậm rãi, nhưng chỉ cần hấn đi loanh quanh là đã vương vãi khắp rẫy. Hấn đương nhiên cũng là một mối đe dọa.

Con hydra vừa vung vù vù năm cái xúc tu để tấn công những người lính tình nguyện vừa uốn éo bốn cái xúc tu còn lại và từ từ tiến tới.

Với những người lính tình nguyện, thời điểm bị tên khổng lồ trắng loại tám mét hay xúc tu của con hydra áp sát đều không phải lúc thích hợp để chiến đấu. Điều đó tạo ra sơ hở cho lũ thành viên giáo đoàn và mấy tên khổng lồ trắng khác lợi dụng để tấn công. Bọn chúng đang làm xáo trộn chiến trường này.

Vấn đề tổng thể rất đơn giản. Nếu có thể làm gì đó với tên khổng lồ trắng loại tám mét và hydra thì nhóm lính tình nguyện sẽ thắng. Nếu có thể làm gì đó.

Ít nhất là bọn Haruhiro không thể. Nhóm Tokkies có lẽ cũng sẽ gặp khó khăn, hay nói đúng hơn là ngoài khả năng của họ. Kể cả Iron Knuckle [Đội Thiết quyền], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] và Orion, nếu làm được thì họ đã làm rồi. Do họ cũng bất lực nên tình hình mới thành ra như vậy.

Tuy nhiên, hiện giờ bọn họ vẫn chưa tan vỡ. Thỉnh thoảng, mỗi khi có lính tình nguyện bị xúc tu của con hydra tóm được hoặc bị tên khổng lồ trắng loại tám mét đá bay và xuất hiện những tổ đội có nguy cơ tan tác, kiểu gì cũng sẽ có ai đó hỗ trợ ngay lập tức. “Giác đấu” Max, “Red devil” Dakki và Shinohara đều tả xung hữu đột, chạy xung quanh trợ giúp cho các đồng đội.

Những người lính tình nguyện từ từ lùi lại trong lúc vật lộn gian khổ để giữ vững trận tuyến. Bọn Haruhiro cũng thế, đang liên tục lùi lại từng chút một.

Dù bị chèn ép thì bọn cậu vẫn phải chịu đựng.

Thứ gì đó đã *cạn kiệt* rồi.

Một lúc nào đó, bọn cậu sẽ không thể chịu được nữa rồi bị tiêu diệt.

Nhưng thật kì lạ. Rõ ràng cả bọn đang bị dồn đến chân tường, vậy mà những người lính tình nguyện đàn anh trông vẫn thật bình thản và tung hết sức. Không phải bộ dạng liêu minh trong tuyệt vọng, cũng không toả ra cảm xúc bi tráng đau thương.

Phải chăng mọi người đều tập trung và không suy nghĩ đến những điều thừa thãi?

Rốt cuộc, con người chỉ làm được những gì có thể. Làm những điều mình có thể bằng tất cả sức lực của bản thân. Họ không thể tự kiểm soát thứ gì hơn thế. Dù có mong mỏi, ước ao, cầu nguyện muốn mọi chuyện như ý đi chăng nữa, lúc nào được thì sẽ được, còn đã không thành thì mãi mãi sẽ không thành.

“Tập trung, Tập trung. Tập trung...”

Vừa lẩm bẩm, Haruhiro vừa quan sát. Quan sát và nắm bắt tình hình. Cậu tung chiêu Swat [Đập ruồi] lên ngọn giáo của tên pansuke. Do hơi có khoảng trống giữa ba người ở đội tiên phong nên cậu đẩy tuyến dưới lên. Thấy một tên pansuke tiến đến từ phía sau, cậu phân công Yume và Merry lùi về sau lưng chị Anna với Shihoru. Kuzaku đã khá mệt rồi. Haruhiro muốn cho cậu ấy nghỉ ngơi, nhưng giờ không làm như vậy được. Cậu động viên đúng một câu, “Cố lên!” Thế rồi, Haruhiro tung Swat [Đập ruồi] vào ngọn giáo của tên pansuke. Tuy cậu muốn bẫy thêm một đòn Shatter [Phá gổ], nhưng đó chỉ là mong muốn của cậu. Đánh giá rằng lúc này có thể làm được việc đó là một sai lầm. *Phải thận trọng.*

Tên khổng lồ trắng loại tám mét vẫn còn ở khá xa nhưng con hydra đang tới rất gần. Tokimune cùng Tada đang bay nhảy xung quanh tên khổng lồ trắng loại sáu mét thì vẫn không sao chứ?

“Con hydra sắp đến...!”

Cậu lên tiếng cảnh báo rồi đánh một cú Swat [Đập ruồi] lên ngọn giáo của tên pansuke. Sau khi đưa ra chỉ thị yêu cầu Kikkawa, Ranta, Kuzaku

đổi vị trí đứng dịch sang bên trái, Haruhiro tung ba cú Swat [Đập ru ồi]. Lia mắt nhìn xung quanh, cậu thầm nghĩ, “Là hướng Tây nhỉ?” Bọn cậu đang tiến về hướng Tây. Hướng có ngọn đ ồi khởi đầu. Nơi tên th ần khổng lồ đang trấn giữ.

Tóm lại, cứ theo đà này, không sớm thì muộn bọn cậu sẽ bị hydra và tên th ần khổng lồ d ẫm vào thế gọng kìm. Đây là nếu bọn cậu trụ được đến lúc đó. *Không, không. Không được nghĩ nữa. Tâm không được loạn, phải tập trung, tập trung, tập trung, tập trung, tập trung.*

“... Ừ ga...!” Kiếm của Kikkawa chạm vào Lôi kiếm Dolphin của gã tori khiến cậu ta run lên b ần bật.

“Đồ ngốc...!” Để bảo vệ Kikkawa, Ranta dùng Lôi kiếm Dolphin đánh bật thanh kiếm của tên kia.

Đội hình của đội tiên phong sụp đổ, nguy cơ sắp bị chọc thủng bởi lũ thành viên giáo đoàn. Cậu sợ hãi trong giây lát, nhưng cỡ này thì bọn cậu vẫn trụ được.

“Kikkawa, cứ đổi chỗ với Ranta luôn đi...! Mimorin, lo cho Kikkawa...!”

“Được...!” Kikkawa gật đầu, bước sang bên cạnh Ranta.

“Hây!” Mimorin đứng ở vị trí chéo phía sau Kikkawa, dùng gậy đẩy bật ngọn giáo của tên pansuke.

Chắc chắn vẫn còn một gã tori khác... Thấy rồi. Hắn đang vòng ra phía sau.

“Merry...!”

“Ừ...!” Merry vịn người, né thanh Lôi kiếm Dolphin.

“Ohm Rel Ekt El Vel Darsh...!”

Đó là phép Shadow Echo [Âm hưởng bóng tối] của Shihoru. Ba nguyên tố bóng tối nhằm gã tori bay tới. Khoảng cách khá gần. Sẽ trúng. Không. Gã tori đã giơ khiên gương đỡ được hai phát. Tuy nhiên, phát cuối trúng ngay mặt hắn.

Gã tori bật ngửa người như vừa lĩnh một cú đập mạnh. Merry dùng cây đoản trượng đâm vào tấm khiên gương khiến hắn tiếp tục lùi lại. Nhưng bọn cậu không chỉ dính phải mỗi gã tori. Merry cùng Yume vốn đang áp đảo hai tên pansuke. Nếu thêm một gã tori nữa thì sẽ khó bề xử lí. Kể cả

chị Anna có tham chiến thì cũng chỉ như muối bỏ bể, Shihoru lại không thể đánh cận chiến. Haruhiro đang phải dùng Swat [Đập ru ồi] liên tục để khống chế hai tên pansuke. *Có nên cho Mimorin lùi về không? Hay là nên kéo bớt một người ở đội tiên phong còn mình thì lên đó. Quyết định đi. Phải quyết định thật nhanh.*

“Kuzaku, lui về sau...!”

“... Rõ...!” Kuzaku ngay lập tức bắt đầu lùi lại.

Chắc hẳn Kuzaku cũng lo lắng cho Merry lắm. Để họ ở cạnh nhau có lẽ sẽ dễ chiến đấu hơn. Phải lấp chỗ trống của Kuzaku thế nào đây? Ranta dồn hết sự tập trung vào gã tori ở phía trước, Kikkawa cũng đang chống đỡ vài kẻ địch. Tại thời điểm hiện tại, Mimorin chỉ đang đấu với một tên pansuke thôi sao? Nếu Haruhiro chịu trách nhiệm tên đó để Mimorin được rảnh tay thì...

Tập trung, phải tập trung, tập trung, tập trung nào.

Con hydra.

Gần quá.

Nó đã tiến đến khá gần. Hay vẫn chưa đến mức đấy nhỉ? Mình không biết nữa. Nhưng có vẻ... gần.

“Ô oa...!”

Tokimune đâm kiếm vào hông tên khổng lồ trắng loại sáu mét và treo lủng lẳng ở đấy, trông như sắp sửa bị hất rơi... *Anh đang làm cái gì vậy? Mà cơ thể của tên khổng lồ trắng hơi bị cứng nhé, sao anh đâm được vào sâu vậy...?*

Không được. Bình tĩnh, bình tĩnh. Swat, Swat.

“... Haze [Hơi nóng]...!”

Tada vùng chéo cây chiến chùy từ dưới lên, đập mạnh vào cẳng chân trái của tên khổng lồ trắng. Cơ thể của hắn lắc lư. Cẳng chân trái. Nói mới thấy, Tada đang kiên trì nhắm vào một mình vị trí đó. Anh ta nghiêm túc. Tada quyết chí hạ cho được tên khổng lồ trắng loại sáu mét. Cùng Tokimune, chỉ với hai người. Nếu là mấy người đó thì có khả năng. Có lẽ hai người họ sẽ thực sự giải quyết được tên khổng lồ trắng loại sáu mét, nếu thời gian cho phép.

Vào giây phút ấy, Haruhiro không chắc chuyện gì đã xảy ra.

Đúng hơn à, sao chuyện như thế lại xảy ra? Nó có khả năng xảy ra sao?

Cậu không tin vào mắt mình nữa.

Bởi lẽ, đầu tên khổng lồ trắng loại sáu mét đột nhiên nổ tung. Cứ như quả dưa hấu bị một cây gậy đập mạnh vào. Nếu là dưa hấu thì bị vỡ cũng chẳng có gì lạ cả, nhưng đây là phần đầu của tên khổng lồ trắng. Cách nó vỡ tung rồi các thứ bên trong văng tã lả khắp nơi như thế không phải là rất kì lạ sao? Kì lạ đúng không? Hay Haruhiro mới kì lạ vì có suy nghĩ đó?

“... Hả ả ả ả ả ả ả ả!” Tada hét lên. “Con mồi của ta...! Tên nào làm trò vậy...!?”

Đúng thế.

Rõ ràng đó không thể là hiện tượng tự nhiên, vậy nên, chắc chắn phải có ai đấy thực hiện. Là ma thuật chăng? Là hành động của ai mới được?

Mọi thứ rõ ràng ngay lập tức.

“Ồ...!” Ranta nhảy lùi lại.

Thấy cảnh đó thì ngạc nhiên cũng phải thôi.

Gã tori đã mất đầu.

Rìu. Là một chiếc rìu. Ông ta không cao nhưng *chắc nịch*. Một tay dwarf râu ria rậm rạp đã tiếp cận gã tori từ sau lưng và chặt đầu hắn. Không thể nào. Tấm áo choàng poncho rõ ràng không thể bị chém đứt. Quy luật đó không liên quan gì tới tay dwarf có tên Branken ư?

“Gô ha ha ha...!”

Branken cất giọng cười khàn khàn rợn người trong lúc dùng cây rìu đáng sợ trên tay chặt đôi lũ thành viên giáo đoàn hết tên này đến tên khác. Bất kể là tên thành viên giáo đoàn nào cũng đều bị chém rất ngọt. *Chỉ là một thắc mắc giản đơn thôi, nhưng cây rìu đó nhẹ lắm hả? Trông có vẻ nặng mà? Branken làm sao có thể nhẹ nhàng sử dụng một cây rìu còn to hơn cả cơ thể ông ta? Vì ông ta rất mạnh? Vấn đề là ở đó?*

Do dán mắt vào Branken nên Haruhiro nhận ra muộn, rằng ông ta không chỉ có một mình. Ở vị trí cách hơi xa, một người phụ nữ với cơ thể to lớn đang vung thanh đại kiếm chặt lũ thành viên giáo đoàn thành từng khúc, rõ ràng là hoàn toàn bỏ qua tính kháng chém của tấm áo choàng poncho. Đó là Kayo.

Nổi tiếp là một sự việc vô cùng bí ẩn. Dù không bị chém nhưng lũ thành viên giáo đoàn đang thi nhau đổ gục. Haruhiro nhận ra đó là những mũi tên. Kẻ địch bị tên đâm xuyên qua con mắt độc nhất. Những mũi tên từ đâu? Hướng Tây chăng? Có lẽ là từ hướng Tây. Nhìn sang, Haruhiro trông thấy chàng thiếu niên elf xinh trai đang giương cung. Đó là Tarou.

Gogh, người từng là một pháp sư với thể hình nhỏ nhắn, cùng Miho, một pháp sư vô cùng xinh đẹp, bình thần đứng ngay phía sau Tarou. Có lẽ phép thuật lúc này là của Gogh hoặc Miho.

“Xin lỗi. Bọn ta đến muộn.”

Người đàn ông đó đang đi tới.

Ông vừa đi vừa rút kiếm ra. Đó là người đàn ông trong truyền thuyết, nhân vật đã từng là người mạnh nhất, không thể nhàn lẩn được.

“Khí chất khủng quá...” Ranta nói như rên rỉ.

Chuẩn xác.

Người ta rất hay dùng cụm từ “có khí chất” như một cách cảm thán thôi, nhưng thứ kia có lẽ chính là khí chất thực sự.

“Chú Akira...!” Ai đó gọi tên ông ấy.

“Là chú Akira...!”

“Chú Akira đến rồi...!”

“Chú Akira...!”

“Ừ ô! Chú Akira...!”

“Chú Akira đã đến...!”

Bầu không khí hoàn toàn thay đổi. Chú Akira. Là chú Akira. Không khí khắp nơi như nhuộm thành màu của chú Akira. Bằng màu của khí chất tỏa ra từ chú!

Sau khi bị Branken, Kayo và Tarou tàn sát, lũ thành viên giáo đoàn đã dạt hết đi đâu mất. *Ô kìa? Tên khổng lồ trắng loại bốn mét kia bị làm sao vậy? Hẳn vẫn hướng thẳng đến chỗ chú Akira kìa?*

Chú Akira có thể hình vạm vỡ nhưng nếu so sánh với tên khổng lồ trắng thì độ chênh lệch còn hơn cả giữa người lớn với trẻ con. Thế mà chú Akira vẫn thật vĩ đại. Không hiểu sao cậu thấy chú còn to lớn hơn cả tên khổng lồ trắng.

Thật liêu lĩnh, Haruhiro nghĩ. Tên khổng lồ trắng quả là ngu ngốc khi dám tấn công chú Akira.

Tất nhiên là hắn không đánh trúng. Chú Akira né người như cánh bướm bay phấp phới, lướt qua nắm tay phải của tên khổng lồ trắng. Chỉ với cử động rất nhẹ nhàng, không hiểu bằng cách nào, chú Akira đã di chuyển ra tận sau lưng tên khổng lồ trắng.

“Hãy...”

Chú Akira leo lên cơ thể tên khổng lồ trắng. Không phải kiểu leo trèo. Bằng kĩ thuật tựa như đi bộ trên đường dốc, chẳng mấy chốc, chú Akira đã lên đến vai tên khổng lồ. Dù đã căng mắt ra nhìn, cậu vẫn không sao hiểu nổi. Tuy không đến mức thẳng đứng nhưng vẫn dốc lắm mà. Leo lên bằng cái kiểu kia không phải lạ lắm sao...?

“Yên nghỉ nhé.”

Chú Akira đâm kiếm rất sâu vào con mắt độc nhất của tên khổng lồ trắng. Cả động tác này cũng vô cùng dễ dàng. Cậu muốn bảo tên khổng lồ trắng chống cự lại chút xíu đi chứ. Mà nói gì thì cũng vô ích. Đã quá muộn rồi.

Tên khổng lồ trắng đổ vật ra sau.

Ngay trước khi lưng tên khổng lồ trắng chạm đất, chú Akira khẽ nhảy lên rồi ung dung tiếp đất.

“... Thật là...” Tokimune cười với vẻ ngỡ ngàng. “Đây là cái gọi là người thuộc về chiều không gian khác hả?”

Rõ ràng là khác chiều không gian rồi.

Dẫu vậy, có thể khác biệt đến mức này sao?

“Thế thì đã làm sao...!?” Tada dùng ngón trỏ tay trái đẩy kính lên rồi lao đến gã tori gần nhất, vung cây chiến chùy xuống. “Tôi đây sẽ tạo ra một chiều không gian khác nữa...!”

Tấm khiên gương mà gã tori định dùng để bảo vệ cơ thể cùng phần đầu của hắn bị đập nát trước khi hắn đổ vật xuống.

“Ghe thật!” Kikkawa nhảy cẫng lên. “Không phải là chiều không gian khác mà sẽ là một chiều không gian mới!?”

Việc mấy lời đó trở thành hiệu lệnh... thì tuyệt đối không xảy ra, nhưng những người lính tình nguyện đã bắt đầu phản công. Không chỉ phản công

đơn thuần mà là một cuộc đại phản công, một cuộc phản công mãnh liệt.

Vậy là, chỉ với đội huyền thoại chân chính, gồm chú Akira, Branken, Kayo, Tarou, Gogh, Miho, họ khiến lũ thành viên giáo đoàn đồ rap như thể cắt cổ đại. Lũ khổng lồ trắng thì không biết thế nào chứ bọn thành viên giáo đoàn vẫn được trang bị thứ tựa tựa cảm xúc, nên chúng có vẻ cũng biết ngạc nhiên hay dao động. Lũ thành viên giáo đoàn đang bỏ chạy. Hơn nữa, nhờ nhóm chú Akira xuất hiện mà những người lính tình nguyện được tiếp thêm dũng khí và tràn lên tấn công.

Những ngọn giáo của lũ pansuke bị chặt gãy hết cái này đến cái khác. Cả những thanh Lôi kiếm Dolphin cũng chẳng còn đáng sợ nếu mọi người cùng xông lên tấn công. Những thanh Lôi kiếm Dolphin bị đánh rơi, những tấm khiên gương bị giẫm nát. Những tên khổng lồ loại bốn mét và sáu mét đầu nhanh chóng bị hạ gục.

Bọn Haruhiro cũng giải quyết được vài tên thành viên giáo đoàn. Đặc biệt, Ranta và Kikkawa hưng phấn như muốn phát điên. Không hiểu trận chiến gian khổ này giờ là gì nữa? Haruhiro không khỏi nghĩ rằng, “Kẻ địch dường như đã không còn đáng sợ, nhưng cái xu hướng này mới đáng sợ làm sao.” Một khi gió đã đổi chiều thì mọi thứ sẽ thay đổi mãnh liệt như thế. Nếu là vậy, sẽ tồn tại khả năng tình thế biến đổi bất ngờ, khiến cả bọn từ ưu thế áp đảo này rơi thẳng xuống thế yếu khó có cách nào vãn hồi nổi.

Như thế này... liệu có ổn không? Haruhiro không biết phải làm gì với một bản thân không hoàn toàn xuôi theo cục diện. *Chuyện ấy, ừm, cũng ổn... nhỉ? Nếu là một xu hướng không tồi thì có lẽ mình nên tích cực xuôi theo.*

“Cậu có vẻ vẫn ổn nhỉ, Haruhiro.”

Thấy chú Akira đứng ngay cạnh mình, Haruhiro bật ngửa vì kinh ngạc.

Chú Akira thu kiếm vào vỏ, khoanh tay lại với vẻ mặt bình tĩnh.

“... A, ờ, vâng, cũng, cũng ổn ạ, tất cả mọi người. Ý cháu là bọn cháu...”

“Nhóm Souma đã khiêu chiến rất nhiều lần để xem có thể làm được gì đó với tên thần khổng lồ hay không.”

“... Vậy ạ? Kết quả là?”

Đáp lại câu hỏi, chú Akira khẽ lắc đầu.

“Hắn chỉ án binh bất động trước ngọn đũa khởi đầu. Gần như không cục cựa. Đúng là một đối thủ đáng gờm.”

“Kể cả với chú Akira và mọi người à...?”

“Bọn ta là lính tình nguyện giống với các cậu. Những kẻ như ta đã sống lâu hơn các cậu mà. Nếu sống lâu gấp đôi hiện giờ thì đại để là các cậu sẽ biết ứng phó với nhiều chuyện.”

“... Có thật là vấn đề nằm ở đây không ạ?”

“Tất nhiên rồi.”

Chú Akira mỉm cười và gật đầu.

Nhưng cái người này, ban nãy còn phát ra khí chất như đè nén cả một khu vực xung quanh, vậy mà hiện tại trông chỉ như một ông chú với cơ thể vạm vỡ.

Đương nhiên là không có chuyện ấy rồi.

“Ta chỉ là một ông già thôi. Do đã già rồi nên tự dừng ta lại muốn làm chuyện bao đồng... Kuzaku, nhìn đây một chút.”

Chú Akira gọi Kuzaku, giờ khiên và tuốt kiếm.

Chú ấy tiến lên, vừa dùng khiên che nửa người vừa vung chéo kiếm xuống tên pansuke gần trong tầm với. Đến Haruhiro cũng biết kỹ năng này. Là Punishment [Đòn trừng phạt] của thánh kỵ sĩ. Nhưng chú Akira dừng lại giữa chừng và thu kiếm về. Tên pansuke ngã người ra như bị đóng băng.

“Hiểu chưa? Trong lúc lặp đi lặp lại chiêu này nhiều lần thì sẽ được như thế.”

“Ồ...” Kuzaku đứng thẳng đơ, nhìn không chớp mắt.

Cũng phải thôi.

Chú Akira lại dùng chiêu Punishment [Đòn trừng phạt] với tên pansuke kia, lần này là một cú tấn công vững vàng từ chính diện. Cậu đoán đó chắc là một chiêu Punishment nhưng nó lại khác hoàn toàn.

Nói sao nhỉ, *tất cả như thành một thể*.

Dùng khiên để phòng thủ, tiến lên, vung kiếm chém xuống. Tất cả những động tác đó hoàn toàn hoà lẫn vào với nhau và trở thành một.

Kiếm của chú Akira chém tên pansuke ngọt một đường từ vai trái xuống đến hông phải. Branken hay Kayo cũng vậy, nghĩa là nếu đạt đến

đẳng cấp của nhóm chú Akira thì cái áo choàng poncho những tưởng không thể chém được kia cũng chẳng có gì ghê gớm.

Thật sự có thể đạt được đến trình độ đó nếu lặp đi lặp lại nhiều lần sao? Dù không thể dùng một cái tin ngay nhưng chú ấy chắc không phải kiểu nói năng vô trách nhiệm để đánh lừa những con người trẻ tuổi.

“Quan trọng là tích lũy.” Chú Akira lại tra kiếm vào vỏ. “Kinh nghiệm. Tự mình cảm nhận và tích lũy. Kỹ thuật là kỹ thuật chỉ khi biến được nó thành của mình. Sức mạnh sẽ đến sau. Và phương pháp để cảm nhận và nắm bắt được điều đó, không còn cách nào khác ngoài việc lặp đi lặp lại trong thực tế.”

“Hi hi. Lại ra về.”

Người vừa khịt mũi vừa nói điều đó là chú Gogh đấy à? Cả pháp sư siêu xinh đẹp Miho cũng có mặt. Dù tính thế có lợi đến đâu đi nữa thì vẫn ở trong một cuộc hỗn chiến, thế mà tại sao mấy người này lại thông dong với điệu bộ cứ như đang đi dạo trong vườn nhà mình vậy hả?

“Anh không hợp với mấy thứ như thuyết giáo đâu, Akira. Anh cũng chẳng phải là nhà lý luận. Ấy thế mà anh vẫn muốn nói chuyện với những người trẻ tuổi, đi đâu đó chứng tỏ anh đã già rồi.”

“Có lẽ.” Chú Akira nhún vai. “Tôi tự biết mà.”

“Anh vẫn còn trẻ lắm.” Miho cười khúc khích.

“... Phư hô!” Có lẽ Ranta đang tưởng tượng ra thứ gì đó kì quặc.

“Còn, còn ma thuật...!” Shihoru bám chặt lấy cây gậy và rướn người về đằng trước. “Ma, ma thuật, thì... phải làm thế nào ạ...!? Kiểu như, bí quyết ấy ạ...”

“Cháu muốn biết.” Mimorin gật đầu.

“... Nhưng mà này.” Chị Anna sốt ruột nhìn quanh. “None lè mề mất thời gian nữa, được chứ!? Vẫn còn đang loạn hết cả lên kia kìa!?”

“Vậy thì ta sẽ làm việc chút xíu nhỉ?” Gogh liếc nhìn Shihoru và Mimorin. “Tiện thể trả lời câu hỏi luôn. Với ma thuật, việc ghi nhớ kỹ lưỡng và luyện tập những văn tự nguyên tố có thể được dạy ở guild sau khi trả tiền mới chỉ là bước khởi đầu. Những bước tiếp theo thì phải phụ thuộc vào bản thân... Miho.”

“Ừ.”

“Làm việc thôi.”

Gogh và Miho rời đi. Không gây nên một tiếng động, chú Akira cũng theo sau bọn họ. Nếu có kẻ địch định tấn công họ, chú Akira chắc sẽ ngay lập tức chém bay.

Lát sau, ba người họ dừng bước.

Trước mắt họ là tên khổng lồ trắng loại tám mét.

Gogh và Miho đồng thời bắt đầu vẽ những thứ trông giống như văn tự nguyên tố bằng đầu gậy.

“De He Ru En Ba Zea Ruv Dag Na Mitu Ra Ue Sua Va.”

“Ne Ve Ru Sha Ras Fe Dee Ge Hi Mina She Kue Du Ill.”

“... Mình chưa từng, thấy qua.” Shihoru lầm bầm.

Quả thật, Haruhiro chưa bao giờ trông thấy các văn tự nguyên tố ấy, cũng chưa từng nghe được những câu thần chú này. Cảm giác về phát âm của chúng khác với những phép thuật mà Shihoru và Mimorin thường sử dụng...?

Tên khổng lồ trắng loại tám mét nhìn xuống, có vẻ đã nhận ra ba người nhóm Gogh. Ngay lúc đó, phần đầu của hắn phát ra một âm thanh kì quái, không biết nên tả là cao vút hay trầm thấp, sau đó liền bị thổi bay.

“... Chỉ bằng một đòn.” Merry ngáy người, há hốc miệng.

“Hô nya...” Yume chớp mắt lia lịa.

“À, mà điểm quan trọng là không bị giới hạn số lần...” Gogh quay người lại, vuốt ngược mái tóc đậm chất nghệ sĩ. “Ngay cả một người chuyển nghề thành tu sĩ như ta, nếu nghiên cứu kĩ lưỡng cũng có thể làm được cỡ này. Mặc dù *pha vừa rồi* nếu chỉ có mình ta thì không làm được. Giải phóng nguyên tố, khiến chúng phát huy ra sức mạnh khác. Phép thuật kiểu này không được dạy ở guild. Chỉ có thể tự mình theo đuổi, phát hiện và nâng cao... Mệt quá.”

Gogh đột nhiên cúi đầu, ấn tay lên trán, trông như sắp sửa sụp xuống đến nơi.

“Ôi trời.” Miho nheo mắt, đưa tay che miệng.

“Đầu có tuổi cả rồi.” Chú Akira đỡ lấy Gogh. “Mà trong trường hợp của anh thì cơ thể vốn đã yếu từ xưa nữa.”

“... Phiền quá. Kệ tôi.”

“Chờng yêu...” Kayo lao đến, trông như có một làn sương máu bay ngang. “Có chuyện gì vậy!? Chờng có ổn không!? Chờng yêu!? Em không chấp nhận việc chờng bỏ em lại rồi chết đâu đấy...”

“Cha...!? Cha bị làm sao vậy...!? Cha đừng chết...!” Tarou cũng chạy tới, mặt biến sắc.

“Ê này! Cỗ này làm sao mà chết được...!”

Tiếng hét của Gogh gần như bị lấn át bởi âm thanh âm ỉm gây ra bởi cú ngã của tên khổng lồ trắng loại tám mét vừa bị đánh vỡ đầu.

Tên khổng lồ trắng đã từng là cả một vấn đề, vậy mà lại bị chôn vùi một cách dễ dàng như thế.

Từ trong đám lính tình nguyện, tiếng hoan hô nổi lên.

“Ga ha ha ha ha...!” Branken cất giọng cười đáng sợ, chỉ chiếc rìu về phía một trong các vấn đề chính còn sót lại. “Tiếp theo sẽ đến lượt người...! Hãy xác định đi...!”

Haruhiro cố nuốt nước bọt nhưng miệng cậu khô rang, yết hầu chuyển động một cách vô nghĩa.

Dường như con hydra đã cảm nhận được gì đó, bởi nó không rời vị trí và đang uốn éo năm cái xúc tu. Nhưng không chỉ có vậy, dường như nó đang mở rộng những cái xúc tu, hông biến cơ thể vốn đã khổng lồ trông càng thêm to lớn.

“Bây giờ,” chú Akira rời khỏi Gogh và rút kiếm ra, “trước tiên phải xem năng lực của mày thế nào đã.”

Iron Knuckle [Đội Thiết quân], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo], Orion. Những người lính tình nguyện dù được gọi là gương mặt nổi bật cũng chẳng quá lời. Lúc này, chẳng biết là họ không cử động, hay là không thể cử động nữa.

Chỉ có chú Akira, Kayo cùng Branken tiến lại gần con hydra.

Năm cái xúc tu đồng thời tấn công nhóm chú Akira. Ba cái hướng về phía chú Akira, Kayo cùng Branken thì mỗi người một cái.

Nhanh quá. Những cái xúc tu đó, với kích thước đó, mà có thể nhanh như vậy sao?

Trong mắt Haruhiro, nó trông như tốc độ vùng kiếm của con người. Trong khoảnh khắc, cậu đã nghĩ họ không thể tránh được pha tấn công đó.

Nhưng chú Akira chỉ di chuyển nhẹ nhàng hai bước, Kayo tiến nhanh về phía trước, còn Branken thì lặn sang bên cạnh. Bọn họ tránh được hết đám xúc tu.

Chú Akira tiến về cánh trái con hydra. Branken tiến về cánh phải. Kayo thu hẹp khoảng cách từ chính diện.

Con hydra phóng xúc tu ra. Hình như nó có hai kiểu tấn công bằng xúc tu gồm vung ra và chọc xuống. Đòn chọc xuống nhìn còn có vẻ tránh được, chứ đòn vung ra thì khá khó nhằn. Nếu bị một thứ với đường kính hơn hai mét, cực kì dài, cực kì mạnh lao đến với tốc độ cực kì nhanh thì lấy đâu ra chỗ để mà chạy trốn? Nhóm chú Akira làm thế nào mà tránh được? Haruhiro không đoán ra. Cậu cảm giác mình đã quan sát hết rồi. Cậu có thể nhận định rằng những cái xúc tu sẽ không với tới tận đây. Chắc thế. Nhưng tại sao cậu lại chắc chắn như vậy? Thật bí ẩn. Quá mức bí ẩn. Chuyện đó chẳng phải là bất khả thi nếu không quan sát và phân tích trong một thời gian dài hay sao?

“Nếu không phải là số ít thiên tài trên đời này thì...” Gogh nói như thể nhìn thấu suy nghĩ của Haruhiro, “cuối cùng vẫn là nhờ kinh nghiệm tích lũy được. Bọn ta tất nhiên không biết gì về kẻ địch lần đầu tiên chạm trán. Tuy nhiên, chắc chắn chúng sẽ có điểm chung, điểm tương đồng với những kẻ địch bọn ta đã từng chiến đấu từ trước đến nay. Chúng giống nhau ở chỗ nào? Chúng tương tự ở đâu? Nếu bản khoăn suy nghĩ thì không thể ứng phó được. Những lúc thế này phải làm sao? Làm thế nào thì khả năng thành công mới cao? Trước khi nghĩ cái này cũng không phải, cái kia cũng không phải, cơ thể đã phải tự chuyển động rồi.”

“Cái, cái thứ đó...” Ranta ngập ngừng, “các chú trước giờ đã chiến đấu rất nhiều với lũ quái vật giống thế kia à? Bởi vì, các chú chiến đấu với vẻ mặt bình thản thế kia cơ mà...?”

“Theo ấn tượng của ta thì thứ kia cũng khá đấy.” Gogh xoa bóp vai mình. “Chắc chắn sẽ phải vất vả đây, phần vì không thể dùng Ma thuật ánh sáng, đánh kiểu gì cũng khó ăn thua.”

“Làm như chuyện của người khác vậy.” Miho nhún mày, nhưng Haruhiro không khỏi có cảm nghĩ rằng, “Dù nói thế thì chính cô cũng hoàn toàn đi ềm nhiên đấy còn gì.”

“... Không có chỗ để ngắm.” Tarou hạ cung tên xuống, khuôn mặt xinh đẹp nhăn lại. “Kẻ địch to lớn thật đáng ghét. Con muốn hỗ trợ cho mẹ mà...”

Dù bề ngoài trông còn trẻ hơn bọn Haruhiro nhưng ngay cả cậu ta có lẽ cũng đã tích lũy được khá nhiều kinh nghiệm. Phải chăng đi đầu đó là đương nhiên, vì cậu ta luôn hành động cùng với nhóm chú Akira nhỉ?

“Cháu hỏi một câu được không ạ?” Kuzaku rụt rè hỏi.

Gogh thoáng nhìn Kuzaku, vẻ mặt như giục cậu ấy tiếp tục.

“... Chú có nói rằng nếu không phải là thiên tài,” Kuzaku hỏi đúng đi đầu Haruhiro cũng quan tâm, “nhưng không thể nào có chuyện chú Akira không phải là thiên tài, đúng không ạ...?”

Branken và Kayo cũng vậy, nhưng chú Akira thực sự đang làm những việc vô cùng khó tin. Mới đầu, chú ấy tập trung né tránh những xúc tu đang tấn công mình, nhưng đến hiện tại thì không chỉ thế. Sau khi né tránh, chú ấy chém bằng kiếm. *Chưa kể, chẳng phải chú ấy đang từ từ tiếp cận con hydra sao? Có lẽ là vậy. Không, không phải là có lẽ mà chú ấy thực sự đang cố áp sát nó.*

“Akira không phải là thiên tài.”

Nhưng, Gogh đã nói chắc nịch rồi nhếch mép cười.

Nói dối.

Đây là kiểu bụt chùa nhà không thiêng hử...?

“Phải đấy.” Nhưng khi thấy Miho đồng ý ngay lập tức, Haruhiro đoán có khi chuyện không phải như vậy. “Lần đầu chúng ta gặp mặt, anh ấy thực sự là một kẻ *chết nhất* chẳng được tích sự gì.”

“Tên đó đến giờ vẫn còn khá nhất gan đúng không?”

“Có lẽ thế.”

“Ngay trong cùng thế hệ vẫn có đầy kẻ mạnh hơn tên đó.”

“Kayo còn dũng cảm hơn.”

“Đến giờ chuyện đó cũng chẳng thay đổi.”

“Mẹ là dũng sĩ số một thế giới, cha là hiền nhân số một thế giới.” Với đôi mắt nghiêm túc đến mức đáng sợ, Tarou nói một cách dứt khoát. “Và con là người hạnh phúc nhất thế giới.”

“Tarou đúng là yêu quý cha mẹ thật đấy...” Yume nghiêm túc nói.

“Đương nhiên rồi!” Tarou trợn mắt, hét lên. “Tình yêu của tôi dành cho cha và mẹ! Không thua kém! Bất cứ thứ gì...”

“Ta nghĩ đó không phải là vấn đề thắng thua đâu.” Gogh cười khở sở và xoa đầu Tarou. “... Dù sao thì, chỉ duy nhất việc Akira không phải thiên tài là không có gì phải nghi ngờ. Có đi đâu, cậu ta đã sống sót. Cả ta, Kayo, Miho, Branken hay Tarou cũng thế, có được ngày hôm nay là nhờ vào những đồng đội và bằng hữu đã mất. Không biết bao nhiêu chiến binh, thánh kỵ sĩ tài năng đã rơi rụng nhưng cậu ta vẫn ở lại. Không phải vì cậu ta mạnh mẽ nên mới sống sót. Cậu ta có vận may gì đó chăng? Tóm lại thì có lẽ cũng chỉ là số phận. Nhờ vào vận may mà cậu ta mới sống sót và trở nên mạnh mẽ.”

Việc tích lũy vận may có thể gọi là vô địch trong không chỉ một, hai năm mà trong hai mươi mấy năm đã tạo nên chú Akira.

Phải may mắn đến mức nào chứ? Chỉ một lần không may là có thể đã mất mạng giống như Manato hay Moguzou rồi.

Ngược lại, nếu Manato và Moguzou không chết vào lúc đó, họ đã có cơ hội trở thành những người lính tình nguyện giống như nhóm chú Akira. Thực tế, cả Manato và Moguzou đều có tố chất hơn hẳn Haruhiro. Nói vậy nhưng không phải lúc nào cũng có thể thành công. Nếu gặp phải vận rủi, dù chỉ là một chút xui thôi, ai cũng sẽ bị đào thải, cũng sẽ đi đời.

Dù thế nào thì chú Akira cũng là người được chọn.

“... Mình không giống thế.”

Chú Akira, Branken, Kayo có vẻ đã tiếp cận được con hydra. Năm cái xúc tu không thể bắt được bọn họ.

... Đột nhiên, bốn cái xúc tu dùng để di chuyển tấn công nhóm chú Akira.

Haruhiro bị bất ngờ, nhưng nhóm chú Akira dường như đã dự đoán được trước. Họ dễ dàng lách mình qua những cái xúc tu, Branken cùng Kayo lùi lại phía sau nhưng... chú Akira lại đâm kiếm vào phần gốc của một cái xúc tu.

Dùng đó làm điểm tựa, chú ấy leo lên.

Là cách leo giống như chạy lên dốc nọ.

Chú ấy chạy trên cái xúc tu.

“A.” Gogh búng tay. “Akira chỉ có một sở trường. Đó chính là cảm giác thăng bằng. Chỉ có thứ đó là cậu ta hơn người bình thường.”

“Anh ấy cũng thích mấy chỗ cao.” Miho cười khúc khích.

“Vì cậu ta là đ ông gốc mà.” Gogh nhếch một bên miệng. “... Sắp đến lúc r ấ.”

“Ừ. Đúng thế.”

Cái gì sắp đến lúc cơ?

Cái xúc tu có vẻ sắp đập xuống chú Akira. Chú Akira nhảy lên. Chú ấy đá một cái xúc tu rồi hướng đến một cái xúc tu khác. Bóng dáng của chú Akira biến mất giữa các xúc tu.

“Có có có có có có ổn không a...!?” Kikkawa hét lên.

[illegible]

Chú Akira lặn ra từ khe hở giữa những cái xúc tu.

Gogh và Miho vừa vẽ văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú.

“Ea Zu Fa Nue Meu Hoa Rabi Kue Ba Je Sai Re Kutu.”

“Ni Fau Shin Dua Uao Iki Re Vu Duma Gis Kuwa Zu.”

“... Nóng...!?”

Haruhiro bất giác dùng hai tay che mặt và khụy gối. Một làn gió nóng đang thổi tới, đúng hơn là quét qua.

Ở chính giữa là con hydra.

Con hydra đang bị đốt cháy... mà không phải. Không có ngọn lửa bốc lên nhưng vẫn nóng. Luồng khí nóng cuộn thành một cơn lốc, vờn qua mấy cái xúc tu của con hydra. Cơn lốc xoáy ấy có vẻ đang hướng đến chỗ con hydra ở trung tâm. Bọn Haruhiro cùng lắm chỉ bị dư âm của nó bao trùm. Dù vậy bọn cậu vẫn thấy nóng và sợ hãi. *Chuyện gì đang xảy ra? Chuyện gì đang xảy ra thế này?* Dòng chảy dư âm đột nhiên thay đổi. Nó không thổi đến, mà *bị hút vào?*

Bon câu đang bị kéo vào.

“Ư hi ê ê ê ê ê ê ê ê ê ê...!”

“Ya ha ha ha ha ha...!”

Ranta với Kikkawa âm ỉ quá.

Mặc dù mình cũng hiểu được cảm xúc của bọn họ.

“... Kya a a a a a a...!”

“Phư nyo o o o o...!”

“Ya a a a a a a...!”

Shihoru, Yume và Merry ôm chầm lấy nhau.

“... Gì vậy...!” Kuzaku nằm xuống tại chỗ.

“*What the he e e e e...ll...!*”

Mimorin ôm chặt lấy chị Anna đang làm ầm lên, không hiểu sao lại nín lấy cả Haruhiro nữa.

“A, tôi ổn mà...!”

“Đề cho chắc!”

Cậu thực sự ổn, hay nói đúng hơn là bị ôm chặt thế này ngược lại khiến Haruhiro thấy khó thở. Nói mới nhớ, Tokimune cùng Tada có vẻ vẫn bình thường. Ngoài ra thì Inui đang ở đâu?

“... Ồ...!”

Hướng gió lại thay đổi. Lần này cậu không bị đẩy ra hay kéo vào.

Mà là từ trên xuống dưới.

Cậu bị cả một khối khí nóng đè bẹp.

Bọn Haruhiro chỉ phải cảm thấy một thứ áp lực tưởng như đè lên đầu để bắt ép cả bọn quỳ xuống là xong, nhưng con hydra ở *trung tâm* thì không như thế.

Nghiêm túc đấy à?

Con hydra đang bị *ép xuống*.

Chín cái xúc tu, kể cả những cái dùng để di chuyển đầu dán chặt xuống mặt đất. *Phần trung tâm được che giấu bởi những cái xúc tu đó... là bản thể của nó? Hay chỉ là phần thân? Bộ phận trông như thực vật mọc nước không lộ màu trắng đã lộ ra, nhưng phần đỉnh của nó chẳng phải đang phát ra tiếng răng rắc và lún sụt từng giây từng phút đó à? Thứ phép thuật này là gì vậy? Là Arve Magic [Ma pháp hỏa diễm]? Không phải là Kanon*

Magic [Ma pháp băng kết] đâu nhỉ? Có vẻ cũng không phải Falz Magic [Ma pháp điện từ] hay Darsh Magic [Ma pháp bóng tối]. Vậy đó là gì? Quả thực, Gogh đã từng nói những thứ như là giải phóng nguyên tố, khiến chúng phát huy sức mạnh khác. Đó chính là bản chất của ma thuật gọi tới cơn gió lốc nóng khủng khiếp này sao...?

Cuối cùng cơn gió nóng cũng ngừng lại.

Có thể thấy được thứ trông như loài thực vật mọc nước khổng lồ màu trắng đã teo đi khoảng một nửa. Dù đứng từ đây thì không thể xác định được nhưng phần chính giữa có vẻ đã bị lỏm hằn vào.

Con hydra không còn động đậy.

“... Nó, chết... rồi à?” Ranta ngối bệt xuống đất, trông thật thất thốn.

“Mệt quá...” Gogh lão đảo.

“Cha! Lên đây đi!” Tarou xoay cung và bao tên về phía bụng rồi khom người, đưa lưng ra trước mặt Gogh.

“Cái thằng này... Ta là cha cơ mà...” Dù cần nhẫn nhưng Gogh vẫn leo lên lưng Tarou, có vẻ ông đã khá mệt.

“Hi hi.” Miho đang cười thì lại không đến mức ấy. *Đã siêu cấp xinh đẹp lại còn mạnh mẽ nữa sao? Hay là Gogh quá yếu ớt?*

“... Kết thúc... rồi à...?” Shihoru bám lấy Yume, run lên bần bật.

“Có lẽ thế?” Yume vượt lưng Shihoru.

“Nếu thế thì tốt, nhưng...” Cùng với Yume, Merry cũng ôm lấy Shihoru.

“... Phờ...” Kuzaku ngẩng khuôn mặt vừa sợ hãi vừa kinh ngạc lên.

“An toàn rồi à?” Mimorin hỏi.

“Mư mư...?” Chị Anna không hiểu sao lại vừa nghiêng đầu vừa bóp bộ ngực quá mức nảy nở của Mimorin. *Vì cùng là con gái nên mới thế à? Mình cũng chẳng ghen tị gì đâu.*

“Chẳng, chẳng biết nữa...”

Nhưng chuyện này là sao?

Với Haruhiro, dù không thể nói được gì nhưng trước mắt, cậu muốn cô ấy thả mình ra? Trước lúc cậu kịp đưa ra đề nghị đó trong khi vẫn cảm nhận được sức ép từ bộ ngực của Mimorin thì ở cách đó không xa, Tada đã hét lên.

“Đừng có đùa, đừng có giỡn mặt ta...! Làm gì có chuyện mọi việc sẽ kết thúc như thế này...! Ta vẫn chưa làm gì...! Đừng có chết, nhanh sống lại cho ta...!”

[illegible]

“К у а !”

Mimorin hiếm lắm mới hét lên rồi ôm chặt lấy Haruhiro cùng chị Anna. Nói đúng hơn, cậu bị siết đến không thở nổi. *Cứu với.* Nhưng cũng chẳng vô lí khi cô ấy bị giật mình. Đến Haruhiro cũng kinh ngạc. Từ bên dưới cái bộ phận trông như thực vật mọc nước khổng lồ màu trắng của con hydra tưởng chừng đã chết đột nhiên có âm thanh vang lên. Hơn nữa, âm thanh đó còn to và dữ dội hơn so với lần đầu. Đồng thời, những cái xúc tu bắt đầu gây bạo loạn. Chú Akira, Branken cùng Kayo đang rút lui. *Cũng đúng thôi. Nhìn đã thấy nguy hiểm rồi mà?* Những người lính tình nguyện khác cũng lâm vào tình trạng hoảng loạn giống như Haruhiro.

“Ha ha ha ha ha ha ha ha...!” Tada thì lại có vẻ sung sướng. “Thế mới đúng! Thế mới đúng chứ! Hãy khiến ta vui vẻ thêm nữa nào...!”

“Được rồi! Từ giờ sẽ là lượt thứ hai...!” Tokimune cũng vui mừng.

Mấy người là một lũ ngu đúng không...?

“Kua Do Rou Wo Su Eek Rue Ra Va Re.”

Giữa tình cảnh đó, Miho thi triển ma thuật.

Nếu nói đến màu sắc thì nó có màu tím. Một thứ màu tím, không phải lửa hay sấm sét, phát ra âm thanh như xé r ỡ nổ tung ở vị trí của bộ phận khổng lồ trông như loài thực vật mọc nước màu trắng to k ềnh càng. Hết cắt r ỡ xé, thứ gì đó giống chất nh ầy bắn ra tung toé, con hydra co giật dữ dội, nhưng chỉ có thế mà thôi. Dù vậy, Miho vẫn kiên định. Không những không lùi lại, cô ấy còn tiến lên.

“A Rua De Muo Su Vi Gua Pa Re Tu Kia.”

Lần này là màu lục đậm. Ánh sáng màu lục đậm liên tục loé lên, tấn công bờ phân trông như thực vật mọc nước màu trắng khổng lồ. Nó

xuyên qua r ễ đảo vòng quanh. Những cái xúc tu quần quai. Con hydra run rẩy thống khổ, chất nh ầy chảy ra lênh láng...

“Ta Tu Rua Fa lek Nie Je Ra Stoa Ryu Kue Wana.”

Ế? N ữa sao? Thêm n ữa? Thêm cú n ữa sao...?

Một điểm màu h ồng hiện ra ngay trên bộ phận khổng lồ màu trắng. Thứ đó rơi xuống. Xì xì xì xì xì xì xì xì xì xì xì xì... *Cái âm thanh này là gì thế?* Tuy không xác định được, nhưng ngu ồn gốc âm thanh có vẻ là từ chỗ tiếp xúc giữa điểm màu h ồng và bộ phận trông như thực vật mọc nước màu trắng to khổng lồ. Thế còn cái điểm màu h ồng kia là gì? Nó đang to lên, không còn là một điểm nữa. Nó trở thành một khối c ầu và tiếp tục từ từ to lên.

Mấy cái xúc tu vẫn đang co giật. Phần mũi của chúng đập tới tấp lên mặt đất, như thể đang muốn kêu lên, “Đợi đã, đợi đã, một chút thôi, hãy đợi đi, thật đấy,” để đòi tạm nghỉ. Tất nhiên là không ai đợi cả. Không thể có chuyện dừng lại giữa chừng. Vật thể hình c ầu màu h ồng khoét vào bộ phận giống thực vật mọc nước màu trắng khổng lồ. Cách nó khoét vào trông như thể bị hoà tan.

Cuối cùng, vật thể hình c ầu màu h ồng chui tọt vào trong bộ phận trông như thực vật mọc nước màu trắng khổng lồ, không còn nhìn thấy được nữa.

Chín cái xúc tu trở nên rũ rượi.

Bộ phận giống như thực vật mọc nước màu trắng khổng lồ trông cũng không còn sức sống.

Miho dừng bước, thở dài.

Sau đó, cô ấy cười khúc khích.

“Vì mày cứng đầu và không nghe lời nên tao sẽ trừng phạt mày một chút.”

Haruhiro rùng mình, bất giác bám lấy Mimorin.

...Là mẫu người siêu thích hành hạ kẻ khác sao...?

“Không nghe thẳng này nói à!?” Tada quay mặt về phía Miho r ễ la lối. “Chờ mãi mới đến lúc này, thế mà bà cô lại làm chuyện thừa thãi...!”

“Ái chà, xin lỗi.”

“Xin lỗi là xong hả...! Này nhé... Mư...!?”

... Oa.

Cứ động tí là kinh ngạc thì chẳng biết bao giờ mới xong. Nhưng quả thật cậu vẫn bị sốc.

Những cái xúc tu của con hydra đột nhiên tràn trề sức mạnh. Chín cái xúc tu đập lên mặt đất. Con hydra bay lên.

Nó nhảy.

Hở, nhảy hả...!?

“Không được r ồi...! Lùi lại...!”

Lần đầu tiên cậu nghe thấy giọng chú Akira khẩn trương như thế. Cả chú Akira, Branken, Kayo, Miho và Tarou đang cõng Gogh trên lưng đều bỏ chạy không chút do dự. Kỹ thuật tẩu thoát tuyệt đến mức khiến cậu phải ngạc nhiên.

Con hydra nhảy lên, sau đó vung ra những cái xúc tu.

Tokimune và Tada cũng lùi về sau.

“Mimorin, bỏ ra...!” Haruhiro vùng ra khỏi sự kìm kẹp của Mimorin. “Phải nhanh chóng chạy trốn thôi...!”

“Đúng thế nha...!?” Chị Anna đồng tình.

“Ừm.” Ôm theo một mình chị Anna, Mimorin bắt đầu chạy huỳnh huých.

Những người khác cũng bỏ chạy. Tất cả thi nhau tẩu thoát. Nói chung là phải tránh xa con hydra.

A. Không đâu. Không có chuyện đó đâu. Haruhiro tiếp tục chuyển động đôi chân, trong đầu phun trào những suy nghĩ không thể chuyển đổi thành ngôn ngữ. Ranta, Merry, Kuzaku, Yume, Shihoru. Mọi người đều bình an. Cả Kikkawa cùng Tokimune và Tada nữa. *Inui vẫn không thấy tăm hơi đâu nhưng ai mà thèm quan tâm chứ.* *Iron Knuckle [Đội Thiết quyền], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] cùng Orion thì thế nào rồi? Có lẽ đang phân tán?* Haruhiro tạm thời đang đuổi theo nhóm chú Akira. *Thế này có ổn không? Hay là không ổn? Mình không biết. Mình không thể phán đoán được.*

Con hydra đột nhiên không nhảy vòng quanh nữa.

Đến rồi.

Cả chín cái xúc tu đập rần rần lên mặt đất, rồi với khí thế hết sức đáng gờm, chúng lao về phía cậu.

“Oa oa oa oa oa oa oa...!”

Tiêu rồi đúng không? Tiêu rồi nhĩ? Hả? Thất bại? Sai lầm? Bởi vì, con hydra đang tiến về phía bọn mình. Chẳng nhẽ nó đang nhắm đến nhóm chú Akira? Nếu vậy thì mình nên tránh xa bọn họ? Chắc thế...?

“De He Ru En Ba Zea Ruv A Tu Ra...!”

Vẫn đang được Tarou cõng trên lưng, Gogh quay người lại, vừa vẽ những thứ giống như văn tự nguyên tố vừa niệm thần chú.

Bùm... Một vụ nổ xảy ra ngay bên dưới con hydra, cuốn lên một lượng lớn đất cát cùng cây cỏ.

Còn hydra mất thăng bằng bởi vì chỗ nó đang đứng đã bị ma thuật phá huỷ. *Ngay lúc này, dù chỉ là một chút, mình cũng phải kéo dài khoảng cách thôi. Nhưng kéo dài khoảng cách rồi thì phải làm sao nữa? Phải làm sao? Mình sẽ sớm bị bắt kịp? Bị bắt kịp rồi thì phải làm gì?*

Dù gì thì cũng phải dốc hết sức mà chạy cho mau.

Nếu con hydra nhắm đến nhóm chú Akira thì chỉ còn cách đó.

Nói sao nhĩ, thay vì gọi là cách thì đó là phương pháp duy nhất mà mình có nếu nghĩ đến sự an toàn của bản thân.

Nói toạc ra thì bọn cậu không nên bám theo nhóm chú Akira. Với tình hình hiện tại, bọn Haruhiro đang nằm ngay trên đường thẳng nối giữa nhóm chú Akira và con hydra, nhưng bọn cậu phải rời khỏi chỗ này. Có lẽ nên thay đổi phương hướng và hành động tách biệt khỏi nhóm của chú Akira?

Mặc dù cậu sẽ thấy tội lỗi.

Ngoài ra, chưa chắc nhóm chú Akira đã là mục tiêu. Nếu không phải thì sao? Ngay khi cả bọn tách khỏi nhóm chú Akira, nếu nó hướng về phía các cậu thì kinh khủng quá. Vì không thể nhận được trợ giúp từ nhóm chú Akira nên cả bọn sẽ xong đời.

Nói vậy thôi chứ cậu vẫn nghĩ con hydra đang nhắm đến nhóm chú Akira.

Đánh cược sao?

Tuy cảm thấy lân đánh cược này không tệ nhưng mình vẫn không dứt khoát được. Dù rằng mình nên ra quyết định càng sớm càng tốt. Mình thật thiếu quyết đoán. Mình cảm thấy khó chịu. Cuối cùng nhóm chú Akira sẽ làm gì đó phải không? Mình có suy nghĩ đó à? Không thể nói là tuyệt nhiên không có. Không nên dựa dẫm vào người khác nhỉ? Sao đây? Vậy có ổn không? Không thể nói là ổn được...?

Dù trong lòng còn phân vân nhưng Haruhiro vẫn guồng chân chạy. Trong lúc đó, cậu lướt qua một thứ gì đấy.

“Ơ...”

Lướt... qua?

Có thứ gì đó chạy qua ngay bên cạnh Haruhiro từ hướng ngược lại.

Haruhiro quay người lại.

Thứ gì đó mặc một bộ giáp màu đen. Nó rất vừa vặn, trông có vẻ nhẹ, đa phần có màu đen, nhưng thứ ánh sáng cam đang toả ra khắp nơi kia không biết là cái gì nhỉ? Kết cấu kiểu gì ta? Bên hông anh ấy đeo một thanh kiếm cong nhỏ, trên lưng cũng mang một thanh katana khá dài. Người đó chạy hết tốc lực, tay đặt trên chuôi của thanh katana đang mang trên lưng.

Anh chạy thẳng về phía con hydra.

“Souma...”

Cậu lỡ gọi tên anh ấy trống không.

Haruhiro vô thức dừng lại.

Souma.

Con hydra đang lao về phía này, còn Souma lại phi như bay về phía đó, kiểu gì hai bên cũng sẽ đâm vào nhau.

Có... ổn không?

Nói rằng không lo lắng thì sẽ là nói dối, nhưng không hiểu sao cậu không cho rằng Souma sẽ bị hạ.

Con hydra dùng xúc tu nâng cơ thể khổng lồ lên rồi nhảy về phía Souma.

Souma không dừng lại, cũng không giảm tốc độ.

Anh ấy đã rút thanh katana ra.

Cậu chỉ thấy được đến đó. *Vậy chuyện gì đã xảy ra?*

Haruhiro không biết dù đã mở to mắt để nhìn cho thật rõ.

Chỉ biết hai cái xúc tu của con hydra bị chém đứt rồi bay lên không trung.

Con hydra tiếp đất khiến mặt đất rung chuyển... Còn Souma thì thế nào?

Đến lúc này, nỗi bất an bao trùm lấy cậu. Anh ấy bị đè bẹp rồi sao...?

Con hydra uốn éo xúc tu hồng xoay ra sau. Tức là Souma ở phía đó? Anh ấy chạy qua bên dưới con hydra? Hay là...?

Khi cậu còn đang bần chần không dám chắc thì con hydra đã nhảy sang trái.

Thấy rồi.

Là Souma.

Anh ấy vung thanh katana. Thanh kiếm đó dài thật. Không hiểu sao nó trông dài hơn khá nhiều so với khi được anh ấy mang trên lưng?

Tóm lại là cú chém của Souma khiến con hydra lùi xuống. Đánh cận chiến một đầu một với sinh vật khổng lồ như thế mà lại áp đảo được nó.

Quái lạ.

Thật dị thường.

Là thế nào vậy...?

“Thấy chưa, đó chính là thiên tài đấy...”

Gogh được Tarou cõng đang ở bên cạnh cậu chẳng biết từ lúc nào.

“Ta đang nói về tên đó đấy. Kinh nghiệm của cậu ta chỉ ngang ngửa một phần năm của bọn ta. Vậy mà như thế kia đấy. Thiên tài đúng là thứ vô cùng tàn khốc và đáng sợ.”

Cậu đã nghĩ, *thật đáng gờm*. Không chỉ là khen ngợi. Cậu cũng từng được Souma cứu mạng. Danh hiệu mạnh nhất không phải chỉ để khoe khoang. Cậu biết mà. Cậu đã có ý định như thế. Nhưng hình như cậu vẫn chưa hiểu được.

Thanh katana đó có lẽ là một vật đặc biệt. Ngay cả bộ giáp dường như cũng ẩn chứa thứ sức mạnh vượt quá hiểu biết của con người. Dù vậy, bản thân Souma vẫn là con người bằng xương bằng thịt. Chắc chắn là thế.

Anh ấy thật sự cũng là con người ư? Không thể tin được.

Souma dùng một thanh katana đẩy lùi con hydra. Anh ấy làm thế nào chặt đứt được những cái xúc tu có đường kính hơn hai mét? Cậu đoán không ra. Theo suy nghĩ thông thường thì điều này là không thể. Nhưng Souma đã làm chuyện đó. Haruhiro không phải đang nhìn thấy ảo ảnh, chính vì vậy, đó là hiện thực. Hiện thực vượt quá khả năng tiếp thu cũng như tưởng tượng của Haruhiro. Nói đúng ra, cậu không thể nào tưởng tượng nổi chuyện đó. Ví dụ, nếu cậu nói rằng, “Một lúc nào đó tôi muốn có thể vung katana hạ gục một con quái vật to hơn cả căn nhà hai tầng,” chắc chắn cậu sẽ bị chế nhạo. Tất nhiên, nếu gần cậu có kẻ nào thốt ra những lời đó, chính bản thân Haruhiro cũng sẽ cho rằng thật ngu ngốc mà thôi.

Sự việc tưởng như chỉ là một giấc mơ hão huyền lại đang hiển hiện trước mắt cậu. Người như Souma đích thị là một thiên tài.

Đúng là rất tàn khốc. Khoảng cách này là thứ không cách nào có thể thu hẹp hay vượt qua. Cứ như mặt trăng và con ba ba vậy. Dem chúng ra so sánh vốn dĩ là việc sai lầm, dù cả hai đều có hình tròn cả.

Đúng là quá mức khác biệt.

Đến cả cảm tưởng hiện lên trong đầu cậu cũng quá mức tầm thường, khiến cậu muốn biến mất ngay tắp lự. Từ đầu, Haruhiro đã tự nhận mình là một người bình thường, cũng hoàn toàn không thấy ảm ức, dù vậy thì vẫn có cảm giác nản lòng. Giả sử cậu nghĩ rằng bản thân là một nhân vật nổi bật và nhắm đến nhóm đứng đầu, có lẽ cậu sẽ sốc đến mức không thể nào gượng dậy nổi.

Thật tốt vì là một người bình thường biết thừa nhận cả bản thân và người khác. Nhờ vậy, cậu chỉ cần phiền muộn bởi cảm giác bất lực của mình là xong.

“Souma...!”

Một sinh vật đẹp đẽ vượt xa con người chạy ngang qua Haruhiro. Vượt xa con người là lẽ đương nhiên. Bởi cô ấy không phải con người.

Cô ấy là một elf. Tarou cũng là một thiếu niên xinh đẹp khác thường nên elf có lẽ là một chủng tộc chỉ toàn những mỹ nhân. Dù thế thì vẻ đẹp của cô ấy vẫn vô cùng nổi bật. Cái màu trắng đó đi ngược lại mọi luật lệ thông thường. Cô ấy có mái tóc màu bạc. Đôi mắt lấp lánh, giống hệt những viên đá quý. Từ hình thể, hay nói đúng hơn là từ cách gắn kết của khung xương hay cơ bắp của cô ấy có lẽ cũng khác với con người. Đầu gì

mà nhỏ thế. Đến cách chạy cũng đặc biệt. Cô ấy nhẹ nhàng hơn hẳn con người, thay vì đạp lên mặt đất để chạy thì cô ấy giống như đang lướt đi bên trên mặt đất.

“Cậu lại chạy trước một mình...!”

Liliya rút thanh kiếm mảnh mai nhìn rất hợp với cô rồi lao thẳng đến tấn công con hydra.

Kiểm vũ sư^[13]. Thực sự là nhảy múa. Liliya vừa xoay chuyển giữa những xúc tu vừa múa kiếm. Thay vì nói cô ấy dùng kiếm để chém, chính xác phải là, *Liliya chém bằng chuyển động của kiếm cùng cơ thể*. Dù không thể chém bay những cái xúc tu giống như Souma nhưng những xúc tu tấn công Liliya chắc chắn sẽ bị đả thương. Chúng dĩ nhiên không thể chạm đến cô ấy. Cô ấy không cho bất cứ thứ gì lại gần mình.

Khi cậu đang nín thở chứng kiến thứ kiếm thuật hoa lệ và dũng mãnh của cô nàng elf, ai đó cất tiếng thở dài nghe như một tiếng ngáp.

Cậu nhìn sang và thấy một người đàn ông to lớn với mái tóc dreadlock vượt qua bên cạnh mình với những bước chân từ tốn nhưng sải rất dài.

Kemuri cũng là thánh kỵ sĩ giống chú Akira, Kuzaku hay Tokimune. Đương nhiên anh ta có mang theo khiên trên lưng nhưng thứ bắt mắt hơn lại là thanh kiếm to dài anh ta đeo chéo qua vai.

Vừa từ từ dùng hai tay rút thanh kiếm đó ra, Kemuri vừa tiến lại gần con hydra.

Nhìn thế nào thì cũng thấy kinh suất quá...?

Một cái xúc tu nhắm về phía Kemuri.

Một cú vung kiếm chéo từ trên xuống, hay nói cách khác là bổ thẳng xuống.

“Hây...”

Kemuri không né tránh. Xúc tu và thanh kiếm đụng vào nhau.

“Ya...!”

Cái xúc tu va chạm với thanh kiếm và bị xé nát. Có cả chuyện đó nữa sao? Sức mạnh không hề thua kém gì một cái xúc tu đường kính hơn hai mét.

“Làm chuyện như thế mà không bị đau lưng, hay nhỉ.” Chú Akira xoa cằm, thái độ như đang quan sát từ hàng ghế khán giả.

Vấn đề ở chỗ đó à...?

“Tại anh bị đau lưng mà.” Miho xoa thắt lưng của chú Akira.

“Hừm! Cỡ đó thì tôi cũng làm được...!” Branken vác một cây rìu lớn, bộ dạng cũng như đang nghỉ ngơi.

“Tôi thì xin kiêu.” Kayo đi đến chỗ Tarou, nhanh chóng đoạt lấy ông xã từ tay con trai rồi bế ông theo kiêu công chúa. “Anh vất vả rồi. Dùng ma thuật nhiều như vậy mệt lắm đúng không, chồng yêu?”

“... Cũng không đến mức đấy, mà em thôi cái kiêu bế này đi.”

“Có tuổi rồi thì cần gì phải xấu hổ nữa nhỉ?”

“Chính vì có tuổi rồi nên càng xấu hổ hơn đấy. Bỏ anh xuống đi.”

“Không muốn.”

“Chết tiệt...!”

Cậu con trai elf đang nở nụ cười thực sự hạnh phúc, ngắm nhìn đôi vợ chồng thân mật đến mức kẻ đứng ngoài cũng phải thấy ngượng ngùng.

“A, Shima.” Khi di chuyển tầm nhìn theo ánh mắt của Miho, Haruhiro thấy một chị gái quyền rũ đang lả lướt đi tới.

“Xin chào.” Shima tươi cười cúi đầu. “Tình hình thế nào?”

“Khó chơi hơn bọn ta tưởng.” Chú Akira hơi nghiêng cổ. “Tình hình có vẻ không thể giải quyết luôn bằng một phát trí mạng. Chắc chỉ còn cách tĩa dần dần. Pingo đâu?”

“Đang dính lấy tên thần khổng lồ Zenmai sau khi không dẫn dụ hydra được nữa và quay lại thì đang ở cùng với Pingo.”

“Lala và Nono chắc chạy rồi nhỉ?”

“Chẳng biết nữa. Tôi chẳng thể nhìn thấu được hai người đó.”

“Vậy trước tiên cứ xử lí con hydra đi nhỉ?”

“Chẳng may có chuyện gì thì tôi sẽ chữa trị cho. Dù tôi nghĩ hẳn là không có.”

“Ấy không, nhờ cả vào cô đấy. Dù sao thì bọn ta đã có tuổi rồi, cũng có lúc lơ đãng mà mắc sai lầm chứ.”

“Thật là hài hước.”

“Ta nói thật đấy... Branken, Kayo, cố thêm lần nữa nào.”

“Được thôi.” Branken vượt bộ râu, mắt loé lên ánh sáng sắc bén.

“Chờng yêu, đợi em nhé.” Kayo thả Gogh xuống rồi chần chạp xoay hai cánh tay.

“Con cũng sẽ giúp một tay!” Tarou đã giương cung.

Ôi. Họ sẽ ra tay. Ừ thì? Ba người Souma, Liliya và Kemuri trông như sắp sửa hạ được nó? Bọn Haruhiro chắc sẽ không đến lượt thể hiện, nên bọn cậu chỉ cần giữ chế độ quan sát tình hình chiến cục đến cuối mà thôi. Nói đúng ra là bọn cậu chẳng làm được gì hơn thế.

“Hạ gục bọn chúng thôi, Tokimune.”

“Làm tới bến đi, Tada!”

Tada cùng Tokimune có vẻ rất hăng máu, cả Iron Knuckle [Đội Thiết quyên], Berserkers [Đội Chiến binh hung bạo] và Orion đều hừng hực ý định chuyển sang thế phản công, nhưng Haruhiro hoàn toàn không có nhu cầu bị cuốn theo bọn họ.

“Được, được, được, được, được thôi, vậy cả tôi nữa...!”

Thế mà Ranta lại run rẩy thốt ra một câu như vậy. Đúng là hết cách.

“Xin mời xin mời xin mời.”

“... Ờ, mà không ngăn tao lại à!? Cái đờm mắt ngái ngủ kia!”

“Chẳng liên quan gì đến mắt cả...”

“Liên quan nhiều đấy, thằng ngố! Cái cặp mắt đấy trông kinh quá!”

“Nhóm chú Akira đi mất rồi kìa.”

“Ô, đúng thật...! Mình chậm chân rồi! Chà... vậy là chậm chân mất rồi! Thật đáng tiếc là mình đã bị muộn. Đã vậy thì đành phải chịu thôi. Là lỗi của Parupiro tất...”

“Tao hả...?”

Vừa nghĩ bụng, *giỏi thì mà cứ lao thẳng một lèo đến chỗ con hydra đi*, Haruhiro vừa quan sát xung quanh. Dù bọn cậu chắc chắn không thể chiến đấu với con hydra, nhưng biết đâu lũ thành viên giáo đoàn cùng đám khổng lồ trắng sẽ tới. Nếu cần thiết, bọn cậu có thể phụ trách vài tên.

Đúng vậy, phải tập trung tinh thần. Người bình thường sẽ làm những thứ người bình thường có thể. Vậy là được, à không, chỉ có thể như vậy mà thôi. Dù tâm thường nhưng không mục ruỗng nhé? Bởi vì nếu mục ruỗng thì sẽ biến thành dưới cả tâm thường.

“... Ủa? Nhưng mà... ế...? Đợi... Yume?”

“Ho nya?”

“À, bên đấy...” Haruhiro chỉ về phía Nam. “Sao nhỉ, à, có lẽ chỉ là tưởng tượng của tớ thôi nhưng...”

“Hửm? Hô. Có thứ gì đó nè. Chỉ là hình như thôi, nhưng là hydra hay sao ý?”

“Đúng thế nhỉ, tớ cũng thấy th...” Haruhiro giật mình nhìn kĩ lại. “Cậu nhìn thấy đúng không!? Giống, giống, giống con hydra...!? Chắc chắn chứ...!?”

“Một con khác...!?” Merry nhăn mặt.

“... Không thể nào...” Shihoru run lẩy bẩy.

“Hở...? Thế thì gay quá...?” Có lẽ do một mỗi nên bộ dạng của Kuzaku tệ hơn nhiều so với bình thường.

“Vẫn còn vẫn còn...” Trong tư thế bị Mimorin kẹp bên hông, chị Anna đưa tay lên mắt làm ống nhòm để nhìn ra xa. “... *What the f*ck...! No way...!*”

“Này này này này này này!” Ranta chĩa mũi thanh Lôi kiếm Dolphin vào Haruhiro. “Tất cả là tại mày đấy...! Là lỗi của mày...!”

“Tại sao chứ?” Mimorin nói bằng giọng đầu đầu và dùng gậy táng vào sau đầu Ranta.

“Gư gô...” Ranta co quắp lại.

“A!” Kikkawa coi bộ vui vẻ, chẳng hiểu vì lí do gì. “Thế này thì toang rồi! Đến tôi cũng bó chiều! Mà bó chiều là gì nhỉ!? Kiểu thế...!?”

“Ừm...” Gogh tỏ vẻ dăm chiêu.

“Một r ấi đây.” *Cách nói của Miho nghe không đủ nghiêm trọng, có phải do cô ấy quá xinh? Mà không liên quan nhỉ?*

“Còn nữa hả?” Một Shima vừa mới nhú mày, nói sao đây, nếu phải tả bằng một từ thì đó sẽ là: hấp dẫn.

... Nhưng tại sao những người này lại có thể thoải mái như vậy chứ? Là nhờ vào kinh nghiệm? Hay gay go cỡ này vẫn chưa đáng nói? Liệu có phải họ nghĩ rằng đẳng nào thì bản thân cũng chẳng việc gì không...?

“Chú, chú, chú Akira...!”

Haruhiro chạy đến. Chú Akira đã sắp sửa tấn công con hydra. Dù vậy, chú ấy vẫn ngay lập tức nhận ra Haruhiro và quay lại phía cậu.

“Có chuyện gì thế, Haruhiro?”

“Tệ, tệ lắm ạ! Hydra...!” Haruhiro nhìn về hướng Nam một lần nữa, sau đó phóng mắt sang hai hướng Đông, Tây.

Cậu gầy như cấm khẩu.

Không, không, đây không phải lúc để nghe lời.

Không chỉ từ hướng Nam. Thật may vì cậu đã nhìn cả hướng Đông và hướng Tây. Có thật sự là may không? Cậu chẳng thể nói được gì. Chỉ biết, sự thực là sự thực.

“Đang đến thê... thê... thêm nữa...! Khoảng...! Một, hai, ba... ba con!?”

“Cái gì?”

Đến chú Akira cũng ngạc nhiên nhưng có vẻ không đến mức hốt hoảng. Chú ấy quét mắt khắp xung quanh rồi giờ cao thanh kiếm.

“Miho, Gogh, hãy liên tục cập nhật tình hình... Hỡi những người lính tình nguyện tự tin vào sức mạnh của bản thân! Hãy tiếp bước Souma và ta...! Đừng chậm trễ! Thắng lợi sẽ nằm trong tay kẻ nào giành giật được...!”

Được người đàn ông trong truyền thuyết kích thích, những người lính tình nguyện đồng loạt gào lên... *O?*

Vậy cũng được hả?

Lần này, Haruhiro thực sự cấm khẩu, chỉ biết đứng như trời trờng.

À không, ừ thì... nếu chú Akira đã nói vậy? Chắc là... đúng rồi? Có lẽ thế.

Con hydra đầu tiên đang bị nhóm Souma tấn công chỉ còn lại ba cái xúc tu lênh lặn. Nó dùng ba cái xúc tu đó để nhảy bật lên và chạy trốn. Nếu những cái xúc tu còn lại cũng bị chém thì nó sẽ chẳng thể làm được việc đấy nữa. Con hydra đó sẽ sớm bị tiêu diệt. Những con hydra mới đến cũng như vậy. Một con? Nó quá to để đếm là một con, có lẽ phải đếm số đầu. Cứ hạ từng đầu một là được. Chú Akira có vẻ rất tự tin. Nếu có nhóm Souma nữa thì sẽ giết được kẻ địch. Chú ấy hiển nhiên đã ra quyết định dựa trên tính toán đó.

Haruhiro vừa quét mu bàn tay quanh miệng vừa quan sát. Hydra. Từ phía Nam một con, từ phía Đông một con, từ phía Tây một con. Theo những gì cậu thấy thì có ba con? Nhưng không thể khẳng định rằng phía sau không còn. Ngoài ra, không chỉ có mấy con hydra, đúng như dự đoán.

Cậu nhìn thấy bóng dáng của bọn khổng lồ trắng và cả lũ thành viên giáo đoàn. Một phần trong đó chẳng mấy chốc sẽ tấn công những người lính tình nguyện.

Haruhiro chột nghĩ... *người đó tính sử dụng bọn mình sao?*

Nhóm Souma và nhóm chú Akira có thể hạ được hydra, không cần đến sự giúp đỡ của những người lính tình nguyện khác. Dù vậy, chú Akira vẫn kích động bọn họ, khiến họ ở lại chỗ này. Ngoài con hydra ra, đánh đến lũ tôm tép khác sẽ rất phiền phức. Mục đích của chú ấy là biến họ thành đôi thủ của lũ tôm tép đó sao...?

Không, không, mình cảm thấy... chú Akira không phải là người như vậy.

Chú Akira rất vĩ đại, là một người tốt. Chú ấy sẽ không hành xử như thế biến người khác thành đá lót đường. Dù sao chú ấy cũng rất rộng lượng, là một người biết cảm thông, chắc chắn là người hoàn hảo... *Có thật không...?*

Miho đã từng nói ngày xưa, chú ấy là một người nhất gan. Dù nhìn thì không giống chút nào.

Chú Akira trông rất tốt bụng. Chú ấy mạnh mẽ, đáng tin cậy, dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ đứng ra bảo vệ các cậu, giống như một người cha... Nhưng có thật là như thế không?

Chú Akira không phải thiên tài. Có nhiều người tài năng hơn nhưng bọn họ đều đã chết. Chú Akira sống sót và trở nên mạnh mẽ. Gogh đã nói như vậy. Chú Akira đã làm thế nào để có thể sống sót? Chú ấy thỉnh thoảng cũng phải đưa ra những quyết định khó khăn hoặc lạnh lùng chẳng? Vì chú ấy là người làm được chuyện đó nên mới có thể sống sót và trở nên mạnh mẽ...?

Haruhiro quay lại, hỏi Gogh với giọng bình thản hết mức có thể.

“... Không biết thiệt hại sẽ đến cỡ nào nhỉ?”

“Cậu là kiểu đó à?” Gogh nhướn một bên mày.

“Hơi ngạc nhiên đấy.”

“Nghĩa là sao ạ?”

“Để mà nói thì ta đã nghĩ cậu là loại sẽ bị cảm xúc chi phối. Do không biết rõ về cậu nên đó chỉ là ấn tượng thôi. Nếu cậu đủ bình tĩnh để tính

toán thiệt hại thì có khi lại phù hợp với vai trò chỉ huy phết đấy.”

“... Chú vẫn chưa trả lời câu hỏi của cháu.”

“Là vận may.” Gogh lắc ngón trỏ. “Nếu đen đủi thì đến cả bọn ta cũng chết. Chính là như thế. Ta không thể biết sẽ có bao nhiêu người chết. Tất nhiên, ta không có ý định toi đời ở chỗ này. Nếu cậu cũng muốn sống sót thì hãy ở bên cạnh bọn ta.”

“Chuyện đó không được đâu.”

“Hả?”

“Không được.”

Haruhiro hít vào một hơi. Máu nóng sắp bốc lên đầu. *Đừng trở nên kích động. Không phải là cậu bực bội.* Haruhiro chỉ nghĩ, *chuyện đó sai rồi.*

“Việc nhờ vào vận may mới có thể sống sót chỉ là nhìn từ kết quả thôi. Thực tế còn rất nhiều yếu tố khác mà? Biến ai đó thành vật hi sinh cũng là vận may à? Cháu không nghĩ thế. Đi đến tận bây giờ, cháu cũng từng nghĩ rằng mình không chết là nhờ công ai đó, hoặc lúc ấy mà chuyện thành như thế thì gay go to. Đó không phải là vận mệnh. Mà là nhờ thứ gì đó, nhờ người nào đó.”

“Vậy thì sao?” Gogh nở một nụ cười nhạt. “Cậu muốn nói gì?”

“... Phải nói sao nhỉ, cháu không biết nói thế nào cho rõ ràng.”

“Nói vào trọng điểm đi. Ta không thích quanh co.”

“Thì, thì là... phải có cách để mọi người không phải chết chứ? Vậy thì kẻ mạnh có thể sẽ sống sót. Cũng có thể đi đâu đó nghĩa là người sống sót là kẻ mạnh. Nhưng, dù yếu ớt, dù xui xẻo, con người vẫn đang sống cơ mà?”

“Tại sao bọn ta lại phải chăm lo cho những kẻ yếu đuối lại xui xẻo đó chứ?”

“Làm gì có chuyện phải chăm lo cho bọn họ à...”

“Đương nhiên. Bọn ta không phải nhà hảo tâm hay nhà từ thiện.”

“Dù, dù vậy, nếu có thể làm gì thì xin hãy làm đi à!”

“Để làm gì?”

“Bởi vì, chẳng phải chết là hết sao!?”

Haruhiro cắn môi và lắc đầu. Nếu cậu thông minh hơn, liệu cậu có thể đưa ra lí lẽ để thuyết phục Gogh không? Hay là suy nghĩ của Haruhiro từ đầu vốn đã sai lầm?

“Chết rồi thì mọi thứ sẽ biến mất. Ít nhất đối với người đó, chẳng phải tất cả các khả năng đều sẽ khép lại ư? Vì vậy, việc cháu muốn làm mọi thứ có thể để mọi người không phải chết chẳng nhẽ lại kì lạ đến thế à? Nếu không có cách nào khác thì đành chấp nhận, nhưng nếu có biện pháp gì đó thì cháu nghĩ mình nên làm. Cái tư tưởng dùng xong rồi vứt bỏ những người không liên quan đến mình chẳng phải quá dễ dãi rồi sao?”

“Vậy ý cậu là bọn ta phải mất công chọn con đường khó khăn hử?”

“Cháu nghĩ là nên làm như thế.”

“Chú em còn xanh lắm.” Shima cười khúc khích.

“Nhưng tôi không ghét kiểu đó đâu.”

“Nhưng Haruhiro,” Miho nhìn Haruhiro chăm chăm, “cậu thì có thể làm được gì? Không muốn có người phải hi sinh thì tốt thôi, nhưng cậu có thể làm gì để đạt được điều đó?”

“A, chuyện đó...”

Ánh mắt đó mang đến một áp lực kì lạ. Haruhiro suýt thì đã cúi đầu nhưng cậu cố chống chọi. Cậu ngược lên, nỗ lực để tiếp tục đón nhận ánh nhìn của Miho. Đó là tất cả những gì cậu có thể.

“... Không có... à. Đúng thế. Nếu có thì cháu đã làm rồi. Vì vậy mà cháu mới đang thỉnh cầu chú Gogh đây.”

“Trời.” Miho hơi tròn mắt.

“Thằng nhóc kì quặc.” Gogh nhăn mặt rồi nhún vai. “Ta tuyệt nhiên chẳng hề nghĩ rằng thành thực là một đức tính tốt. Không biết từ lúc nào, bọn ta đã trở nên chai sạn. Thỉnh thoảng tìm lại cảm giác ban đầu cũng tốt.”

“Có lẽ trực giác của Souma đã chính xác.”

Shima vừa nói một câu đầy bí ẩn vừa ép sát vào người cậu.

Cô ấy toả ra mùi hương gì đó rất thơm.

... Mà thế này không phải là quá gần à...?

“Bọn tôi đang tìm kiếm cách thức *quay lại thế giới cũ*.”

Lời thì thào chỉ như một tiếng thở dài.

Haruhiro bất giác bịt tai rồi giật lùi lại.

“... Ế? Cũ... Trở lại... nghĩa là...?”

“Bây giờ thì cậu cứ quên đi.” Shima đặt ngón trỏ lên đôi môi đang chưa ra. “Chuyện đó để lần sau nhé. Trước tiên phải thoát được vụ này đã nhỉ?”

“Vì cậu là người khởi xướng,” Gogh chọc ngón tay lên trán Haruhiro, “không cần biết cậu có làm được gì hay không, nhưng nếu cậu dám mở mồm đòi chạy trốn trước thì ta không chấp nhận đâu đấy. Phải đi cùng với bọn ta cho đến cuối cùng. Ít nhất cũng phải thể hiện được cỡ đó.”

“Vân...”

Cậu định gật đầu đồng ý ngay nhưng giật mình sức tỉnh. Chuyện này không phải là vấn đề của một mình Haruhiro. Vì cậu còn có đồng đội. Haruhiro là thủ lĩnh của tổ đội.

Khi cậu quay lại, cậu thấy Ranta mang vẻ mặt chua chát và hừ một tiếng.

“Mày mà không nói thì tao cũng định nói đi đâu tương tự rồi, đồ đầu hói.”

“Chắc chắn là chém gió nè.” Yume phồng một bên má.

“Tớ đã quyết định sẽ theo cậu rồi.” Kuzaku trông như một chú chó trung thành to lớn.

“Cả tớ nữa.” Merry nở nụ cười và gật đầu.

“... Tớ nghĩ như thế là được.” Dù hơi gượng gạo, Shihoru cũng mỉm cười.

“Này này, bọn mình thì sao...!?” Sau khi nhìn Mimorin cùng chị Anna, Kikkawa tiếp tục ngó nghiêng. “Ủaaaaa???????? Inuicchi đâu rồi!?”

“Cái tên thảm hại đó biến mất từ lâu rồi, đúng không!?”

“Thật hả!? Em không nhận ra đấy. Mà kệ đi! Anh ta sẽ sống thôi! Bọn mình thì kiêu đó nhỉ, tùy thuộc vào anh Tokimune!”

“Dù không muốn.” Mimorin gật đầu cái rụp.

“Ái chà chà. Thật phiền toái.”

Gogh nhìn lướt qua nhóm Haruhiro, vẻ mặt vô cùng ngán ngẫm, nhưng cậu thoáng có cảm giác rằng ánh mắt của ông có sức sống hơn vừa nãy.

“Bọn cậu tạm thời sẽ làm nhiệm vụ bảo vệ ta, Miho cùng Shima. Đừng rời xa bọn ta, phải làm theo những gì ta nói. Ta sẽ dạy cho các cậu biết bước đi trên con đường trải đầy gai là như thế nào... Từ giờ, chúng ta sẽ cố

gắng hạn chế tối đa thiệt hại trong lúc rút lui. Mục tiêu là vượt qua tên thần khổng lồ và rời khỏi Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).”

9. Nếu nơi ấy có ánh sáng

Bọn Haruhiro gần như chẳng làm gì. Bọn cậu chỉ đơn giản là chạy vòng vòng theo sau nhóm Gogh. Dù vậy, đó vẫn là một trải nghiệm dữ dội.

Khi Gogh yêu cầu thay đổi phương châm hành động, chú Akira lập tức thu hồi lại những lời lúc trước và để cho những người lính tình nguyện hướng về ngọn đuốc khởi đầu. Tuy nhiên, nhóm chú Akira và nhóm Souma không bỏ chạy. Bọn họ không thể bỏ chạy. Dù con hydra đầu tiên đã bị chặt hết toàn bộ xúc tu và không thể cử động thì lại có ba con hydra mới đang đến. Lũ thành viên giáo đoàn cùng đám khổng lồ trắng cũng đang tràn tới. Họ phải vừa bẻ gãy mũi nhọn của những kẻ địch này vừa rút lui.

Biến những người lính tình nguyện thành tấm khiên hay bức tường và tiêu diệt những kẻ địch khó nhằn. Khi tình hình lắng xuống thì bỏ chạy sau khi đã xử lý được một cơ sở kẻ địch. Có lẽ đó từng là chiến lược của chú Akira.

Vậy nhưng, khi mọi thứ xoay chuyển một trăm tám mươi độ, để những người lính tình nguyện có thể bỏ chạy, nhóm chú Akira đã phải lãnh trách nhiệm bọc hậu.

Nếu Haruhiro không lên tiếng phản đối, có lẽ chuyện đã không trở thành thế này. Không, không phải là có lẽ. Mà chắc chắn sẽ không thành thế này.

Tóm lại, do lỗi của Haruhiro mà nhóm chú Akira và nhóm Souma phải gánh lấy phần gian khổ.

Chú Akira, Branken, Kayo, Tarou, Souma, Liliya, Kemuri, không một ai lên tiếng phản nản. Cứ mỗi khi chém gục, bắn hạ hay thổi bay kẻ địch, họ lại rút lui một chút. Họ lặp đi lặp lại chuyện đó trong yên lặng. Miho và Gogh thỉnh thoảng cũng thi triển phép thuật hạ gục kẻ địch nhưng vô cùng hạn chế. Hẳn là họ đã dự đoán về một cuộc chiến kéo dài nên cố tình giữ sức cho mình.

Tokimune cùng Tada vui vẻ giúp đỡ chú Akira, còn đội Haruhiro, Mimorin, chị Anna, Kikkawa chỉ có thể tạo được bức tường thịt chắn phía trước Gogh, Miho và Shima.

Haruhiro không thể gạt đi những cảm xúc, không chỉ là bức bối, mà còn có cả áy náy. Tiếp đó là sợ hãi.

Bởi vì, ngoài ba con hydra, còn có tên mười tên khổng lồ trắng cùng vài chục tên thành viên giáo đoàn đang không ngừng ùn ùn kéo đến.

Nhóm chú Akira hay Souma chỉ cần một cú chém từ kiếm, katana, rìu hay một mũi tên là giết được lũ thành viên giáo đoàn. Nhưng quả nhiên, đến lũ khổng lồ trắng thì họ không làm thế được nữa. Mấy con hydra cũng không dùng xúc tu tấn công trực tiếp mà đập chúng xuống đất khiến mặt đất sụt lún hay hất văng đất đá để cản trở di chuyển của mọi người. Chuyện này đúng là đáng ghét không chịu nổi.

Dù buộc phải chiến đấu hết sức gian khổ trong lúc rút lui, nhưng nhóm chú Akira hoàn toàn không để kẻ địch tiến đến gần. Nhờ vậy mà hiện giờ, kẻ địch chưa chạm được đến bọn Haruhiro, bọn cậu chỉ bị chảy nước mắt khi có bụi đất bay vào hay vấp chân ngã chổng vó, không phải vất vả mà là đáng xấu hổ và thảm hại thì đúng hơn.

“Hơi mệt rồi đấy.” Chú Akira tránh nắm đấm của tên khổng lồ trắng, chém đôi tên pansuke đang tấn công với một nhát kiếm rồi lẩm bẩm. “Đến khổ cái thân già.”

“Ừa...” Souma chém đứt một cái xúc tu của con hydra rồi quay mặt về phía chú Akira. Anh ấy có vẻ ngạc nhiên. “Chú Akira, chú già đến mức đấy rồi à?”

“Nghĩ thế nào thì đó cũng chỉ đơn thuần là cách diễn đạt phóng đại kèm sắc thái tự giễu thôi mà...!?” Liliya vừa mắng Souma vừa chém gục hai, ba tên thành viên giáo đoàn.

“Gư a ha ha ha...” Branken xoay rìu, đập vỡ đầu gối bên trái của tên khổng lồ trắng loại bốn mét. “Đúng là lũ elf...! So với bên ngoài thì chẳng tinh tế chút nào...!”

“Tôi không ngờ mình lại bị một tên dwarf rậm râu nói như vậy...!”

“Đừng cãi nhau nữa, Liliya!” Souma chém bay thêm một cái xúc tu rồi khiến trách Liliya. “Dwarf mà không có râu thì không còn ra dwarf nữa. Hãy nghĩ thêm về điều đó.”

“A... Đúng thế thật...” Không thể tin nổi, Kemuri vừa đỡ một cú đâm của tên khổng lồ trắng loại sáu mét chỉ bằng thanh đao to dài của mình. “Dwarf là phải có râu chứ...!”

“Mấy cô cậu rảnh rồi quá nhỉ...!” Kayo không vung kiếm nhiều mà chỉ nhanh nhẹn nhảy vòng quanh giữa những tên địch và khiến chúng giết lẫn nhau. “Ta còn chẳng đủ sức để mà buôn chuyện đây này!”

“Mẹ, xin mẹ hãy nghỉ một chút đi ạ...!” Tarou liên tục bắn tên trúng vào con mắt duy nhất của lũ thành viên giáo đoàn. “Tất cả cứ để con lo...!”

“... Chà, kẻ địch vẫn tới nhỉ...!” Tokimune khoe ra hàm răng trắng sáng loá nhưng trông còn mệt mỏi hơn cả Kayo. “Nhưng mà cũng vui...!”

“Đừng có cố quá...!” Tada thì ngược lại, có vẻ càng vung chiến chuỳ tiêu diệt kẻ địch, chuyển động của anh ta càng sắc nét. “Ta! Ta, giết...! Ha ha ha ha...! Những tên như thế này! Tập trung lại đây, ta sẽ! Đập chết cả lũ...! Toàn bộ, tất cả...!”

Mất một lúc khá lâu, Haruhiro không nói được câu nào. Cậu còn chẳng thể nghĩ rằng mình nên nói gì đây. Cậu chỉ thấy bụng mình nặng nề và quần đau, như thể nuốt phải một cục chì hay gì đó. Cả cơ thể cậu cũng trở nên nặng trĩu.

Tại sao nhỉ? Tại sao nhóm chú Akira lại chấp nhận ý kiến của Haruhiro? Rõ ràng họ không cần thiết phải lắng nghe. Giá như họ không nghe lời cậu. Nếu lúc đấy Gogh nói gì đó để từ chối thì có lẽ Haruhiro đã ngay lập tức xin lỗi rằng, “Vâng, cháu xin lỗi vì đã ăn nói xác xược,” rồi rút lại ý kiến của mình. *Như thế có... tốt hơn không? Hay cũng chẳng hơn gì?* Cậu không biết nữa, nhưng về mặt cảm xúc thì khó chịu vô cùng. Cậu thấy thật lạc lõng khi ở đây. Nhưng cậu vẫn còn trách nhiệm.

A a a a a a a a a a a a a a a a thật hết chịu nổi, mình muốn lao vào. Nếu mình lao vào quân địch rồi bị giết phứt luôn có khi còn thoải mái hơn. Tất nhiên cậu sẽ không làm chuyện ấy, nhưng từ tận đáy lòng, cậu nghĩ rằng mình muốn mặc kệ sự đời. Cứ vài chục giây, cậu lại tự hỏi bản thân về ý nghĩa của việc mình có mặt ở đây. Nếu việc này khiến ai đó chết thì cậu chỉ còn nước mổ bụng tự sát. Không, có khi cậu sẽ lên cơn rồi đâm dao găm vào bụng ngay khi có người bị thương.

“Sao vậy, cậu nhóc?” Gogh đột nhiên túm lấy gáy cậu. “Từ nãy đến giờ mắt cậu cứ láo liên. Thấy trong người không khoẻ hả?”

Cậu muốn đáp là không, nhưng lại không chắc giọng mình có thể phát ra từ tế.

“... Thật là!” Ranta đập bồm bộp lên chiếc mũ giáp của cậu ta. “Mày đừng có ủ rũ nữa đi, Parupiro...! Làm tao khó chịu theo đây này...!”

“Xin, xin lỗi mày vì tao đã ử rữ nhé...!”

[illegible]

“Cách nói của mày nghe cũng hơi bị ngại ngùng đấy...”

“Khác với cái đồ giả vờ lịch sự như mày, tao là người vô cùng khiêm tốn...!”

“Thành viên cơ đấy...” Yume lẩm bẩm.

“Ch... Chứ còn gì!?” Ranta len lén liếc Miho và Shima. “... Đúng thế phải không a...!”

Cả Miho và Shima đều chỉ cười mỉm mà không trả lời. *Có thể là... ừm, họ cố tình.* Dù bị đùa cợt nhưng Ranta vẫn cười “ê, ê hê, ê hê hê hê...” một cách dâm dăng. *Đúng là thằng ngốc, tởm quá... Thành viên ư?*

Đúng là như thế, nhưng...

Kết cục, Haruhiro lại nghĩ đến việc mình không đủ phẩm chất. Ở thời điểm hiện tại, cậu vẫn còn quá non nớt, chưa đủ năng lực, việc tự xưng là đồng đội của Souma hay chú Akira sẽ thành ra quá sức tự phụ. Có lẽ ngay cả trong tương lai, cậu cũng không thể trở thành một người lính tình nguyện sánh vai được với bọn họ. Sự tự ti này lẽ nào sẽ mãi mãi không bao giờ biến mất...?

Phải chăng cậu nên thể hiện *cho ra dáng một thành viên*, dẫu có phải ra sức ép buộc mình khoác lên lớp vỏ ngoài kềch cỡm.

Dù có đi đến đâu thì cậu vẫn là cậu, chẳng lẽ cậu không còn cách nào khác ngoài duy trì triệt để phong cách sống này?

Dạ dày cậu quặn đau. Đương nhiên là nó trướng lên, thậm chí còn cứng ngắc lại. Cậu thấy bu ồn nôn. Thật đau khổ khi phải nhìn lối chiến đấu sinh động, mạnh mẽ, dữ dội của Souma và nhóm chú Akira, thứ chỉ có thể mô tả là sự hoàn mỹ đậm chất nghệ thuật. *Mình không muốn nhìn nhưng lại không thể không nhìn. Mình muốn khóc. Xin hãy tha cho tôi. Nhưng tha cái*

gì cơ? Đến Haruhiro cũng không biết. Không, cậu biết chứ. Tóm lại là cậu muốn bỏ chạy. Cậu muốn trốn chạy khỏi tình cảnh này. Cậu không muốn ở đây dù chỉ là một giây. Không có nguy hiểm nào đến gần được cậu. Người phải chịu nguy hiểm không phải Haruhiro mà là nhóm Souma và nhóm chú Akira. Đi đâu đó càng tác động lên cảm xúc của cậu thêm phần dữ dội.

“Đứng sau nhìn đúng là khó chịu phải không?” Gogh cười khùng khục trong họng. “Ta từng là một pháp sư với cơ thể yếu ớt, và kể cả sau khi trở thành tu sĩ, lúc nào cũng thế này.”

Thật bất ngờ.

Có lẽ Shihoru với Merry lúc nào cũng có cảm giác như vậy. Người đứng sau và được đồng đội bảo vệ phải chịu thứ áp lực khác với những người ở tuyến đầu đối mặt với áp lực của tử thần. Từ trước đến giờ, Haruhiro chưa từng có góc nhìn đó. Nếu không đứng ở vị trí ấy thì sẽ chẳng thể nhìn ra. Có lẽ là như vậy.

Bất kì kinh nghiệm nào cũng có ích. Tâm mắt sẽ mở rộng. Đó sẽ là điểm cộng. Đúng vậy, hãy nghĩ đây là một việc tích cực. Ừ. Nếu nghĩ được như vậy thì tốt, nhưng...

“... Chịu thôi.”

Lúc này, chịu đựng là việc tốt nhất cậu có thể làm. Trong khi chịu đựng, thời gian sẽ trôi qua. Cả bọn đang mỗi lúc một lại gần ngọn đồi khởi đầu. Chỉ riêng đi đâu ấy đã là niềm khích lệ. Nỗi khổ này rồi sẽ kết thúc. Đó là hi vọng duy nhất. Những việc khác mình muốn để đến sau khi mọi chuyện kết thúc. Hối hận, ăn năn hay tạ lỗi cũng để sau.

Haruhiro chắc chắn không quên cửa ải cuối cùng, có lẽ cũng là cửa ải lớn nhất, đang phục sẵn ở ngọn đồi khởi đầu. Chỉ là, cậu cố gắng không nghĩ đến.

Haruhiro nhìn về phía ngọn đồi khởi đầu đã lâu không thấy rồi ngược nhìn trời.

Không, thứ cậu ngược nhìn không phải bầu trời.

“Thần khổng lồ...!”

Chiều cao tổng thể ước chừng ba trăm mét. Một thân hình khổng lồ chẳng những chọc thủng mà còn che phủ cả bầu trời.

Không biết còn bao lâu nữa mới đến ngọn đồi khởi đầu. Cỡ một kilomet? Gần hơn cậu nghĩ. Cả bọn đã tới khá gần tự lúc nào.

Tên thần khổng lồ ở ngay trước mắt. Nhưng hắn không chỉ đứng im. Hắn đang cử động. Hắn đang cử động rồi à? Hắn đang bước, hay nói đúng hơn là giậm chân? Mặt đất rung chuyển dữ dội. Cứ như thể hắn đang định giẫm nát những con kiến vậy.

Là giẫm nát những con người chỉ như con sâu cái kiến trong mắt hắn.

Những người lính tình nguyện chạy trước đang lúng túng tìm đường bỏ chạy để không bị giẫm bẹp.

Có thể đã có những người lính tình nguyện bằng cách nào đó tránh được những cú giậm chân của tên thần khổng lồ để chui vào cái lỗ tại ngọn đồi khởi đầu và thành công trong việc thoát khỏi Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn). Hoặc cũng có thể là không. Dù không thể nói được gì nhưng nếu không đi vòng qua tên thần khổng lồ hoặc xuyên qua giữa hai chân hắn thì sẽ không thể đạt được mục đích. Chỉ còn nước làm tới thôi.

Đến lượt nhóm bọc hậu gồm hội Souma, nhóm chú Akira, Tokkies, tạm coi là có cả bọn Haruhiro, bọn họ buộc phải thực hiện một việc vô cùng khó khăn và táo bạo, đó là tẩu thoát trong lúc ngăn chặn kẻ địch, hoặc sau khi cắt đuôi được chúng hoàn toàn.

Có triển vọng thành công không nhỉ? Chẳng biết nữa? Cảm giác là không...?

“Chú Akira...!” Souma vừa bắm vằm kẻ địch bằng thanh katana vừa hét lên. “Lúc tôi ra hiệu thì chạy nhé...!”

“Hiểu rồi! Ta xin nhận lòng tốt của cậu...!”

“Tokimune! Haruhiro! Các cậu cũng vậy...!”

“Rõ...!”

Tokimune đáp lại, còn Tada tặc lưỡi rồi đập cây chiến chùy vào đầu tên thành viên giáo đoàn.

“Định hưởng hết từ món chính đến tráng miệng à...! Đúng là tham lam...!”

“Đủ rồi nhá!? *F*cking* Tada! Chị Anna đây mệt lắm rồi đấy...!”

“... Chị Anna đã nói thế thì đành chịu! Lần này tôi sẽ rút lui...!”

Haruhiro không thể trả lời được là vâng hay không. *Tất nhiên là mình muốn chạy trốn càng sớm càng tốt, nhưng vậy có được không? Gogh đã bảo là hãy theo đến cùng. Mình cũng nghĩ đây là nghĩa vụ. Nói vậy thôi*

chứ chẳng phải mình nên nghe theo Souma sao? Vụ này thì nên thế nào nhỉ...?

Trong khi cậu đang lưỡng lự, thời khắc đó đã ở rất gần. Hoặc nói đúng hơn thì nó đã đến mất rồi.

“Ngay bây giờ, đi đi...!”

Souma chuyển sang tư thế hạ thấp hông, đặt sống thanh katana lên vai. Toàn thân anh ấy tràn ngập một thứ sức mạnh không chút tầm thường. Ánh sáng màu cam toả ra từ mọi vị trí trên bộ giáp trông như có cường độ mạnh hơn trước.

Những tên thành viên giáo đoàn, các xúc tu của lũ hydra cùng với một phần cơ thể của lũ khổng lồ trắng bị chém, đúng hơn là bị vỡ tung. Những miếng, những mảnh vỡ, những mẩu vụn, nội tạng, thể dịch, tất cả văng tung toé khắp một khu vực rộng lớn. Là Souma. Không thể nhầm được, Souma đã làm chuyện đó. Anh ấy lao đến rồi vùng thanh katana. Có lẽ thế. Nhưng nếu chỉ như vậy thì có thành ra thế kia được hay không? Không thể. Chắc chắn là không thể. Nhưng sự thật vẫn là rất nhiều kẻ địch đã bị huỷ diệt bởi một nhát kiếm của Souma, tên nào xấu số thì toi đời, kẻ tốt số cũng mất đi năng lực chiến đấu. Souma đã mở ra một lỗ hổng lớn trong đội hình truy kích của kẻ địch.

Ngay lập tức, Liliya và Kemuri lao vào lỗ hổng lớn đó và mở rộng nó ra. Không, không chỉ có Liliya và Kemuri. Shima. Đến cả Shima cũng theo sau hai người họ và đang vùng vẫy vũ khí trông như một cây roi bằng kim loại. Bà chị quá ư là gọi cảm đó cũng có thể chiến đấu với dáng vẻ quyến rũ như thế kia sao? Ngoài ra còn có thêm một người nữa. Người đàn ông đeo mặt nạ cùng với cánh tay rất dài, mang trên mình một bộ giáp kì dị đã vượt qua Shima rồi lao thẳng vào quân địch. Người nhân tạo Zenmai. Anh ta không cần vũ khí. Nói đúng hơn, hai cánh tay được bao phủ bằng kim loại của anh ta chính là thứ vũ khí vừa có thể biến thành kiếm, vừa có thể biến thành chùy.

“... Khur khur khur... Không định chạy à, rác rưởi?”

Một giọng nói vô cùng đáng sợ vang lên ngay bên cạnh Haruhiro. Khi giật mình nhìn sang, cậu thấy tử linh thuật sư ở đó, toả ra bầu không khí giống như là chướng khí. Anh ta có hình thể giống một đứa trẻ, khuôn mặt

cũng ở độ tuổi thiếu niên, nhưng đôi mắt lại như một cái đầm lầy không đáy.

“Cản trở quá... Biến nhanh đi...”

“Vâng... Vâng! Em xin lỗi...!”

Đúng vậy. Đúng là như vậy. Souma đã bảo chạy đi là phải chạy. Phải làm như thế. Mình bị muộn. Mình đã hành động thật chậm trễ. Vì Souma quá ngẫu. Thôi, lí do lí trấu thế là đủ rồi.

“Đã đã đã đã đã đã đã đã đã đã đã thôi, mọi người...!”

Tiêu rồi. Lòng mình đang rối như canh hẹ. Mình cũng không thấy rõ gương mặt đông đội nữa. Cũng không nghe được tiếng đáp lại. Nhưng mình phải chạy. Mọi người có đang đến chỗ mình không? Mình cảm thấy là có. Có Ranta, Yume, Shihoru, Merry và Kuzaku. Còn nhóm Tokkies? Bọn chị Anna? Mình nhìn thấy những bóng lưng phía trước. Có vẻ cách khá xa? Quả nhiên là mình bị chậm. Mình đang làm cái gì vậy? Mimorin quay người lại và hét lên gì đó.

Tên thần khổng lồ. Gân quá. Toàn phải ngược lên nhìn. Hắn đang giơ chân phải lên. Hắn định giẫm xuống? Phải tránh thôi. Phải chạy trốn. Dốc toàn lực. Tung hết sức. Chạy với tốc độ tối đa. Ai thêm quan tâm đến phương hướng nữa. Mình không muốn bị giẫm trúng. Với quyết tâm đó, cậu chạy. Những tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất rung lắc dữ dội, cậu như sắp vấp ngã... nhờ đó mà cậu biết mình không bị giẫm trúng. Nếu bị giẫm trúng thì đã chẳng còn gì. Cậu có thể hiểu được tại sao những người lính tình nguyện lại tản ra khắp nơi. Phải hướng đến ngọn đống khởi đầu. Dù trong đống biết như thế nhưng lại không làm được. Vì có tên thần khổng lồ. Tên thần khổng lồ thật đáng sợ. Phải chạy trốn khỏi tên thần khổng lồ. Điều đó đã chiếm trọn tâm trí. Rồi cơ thể sẽ tự động coi chuyện đó là ưu tiên số một.

Hơn nữa, tầnn nhìn cũng rất tậ. Khi tềnn thầnn khồnn lờgiẩnn lờnn mắtt đấtt, cátt bụtt sềnn tũnn lờnn. Dù thồnn thườnn ngườnn ta hay nờnn “mũnn ào ào nhũnn trứtt đấtt đátt” thừnn ở đầyy đứch thựcc là đấtt đátt trứtt xũớnn theo nghĩnn đenn. Phảinn nhấnn mặnn rằnn chẳnn thềnn nhừnn thấyy gừnn trồnn phặnn vừnn vầnn mếtt phầnn trướcc. Bỏnn cậyy phảinn đừnn về đầyy, hướnn tớtt chổnn nàoy? Ngỏnn đờnn khởnn đầyy ở nờnn đầyy? Haruhiro nhanh chồnn mắtt dầyy nhónn chú Akira và nhónn Tokkies. Tứcc là cậyy đầyy mắtt đừnn tắtt biểnn chỉ đườnn. Chầnn cậyy nhũnn sắtt đừnn lầyy. Nhữnn

không thể nào dừng lại được. Nếu dừng lại, chắc chắn sẽ bị giẫm lên. Bị giẫm rồi thì sẽ chết bẹp ngay tắp lự, đến thời gian để nghĩ là mình sắp chết cũng chẳng có luôn.

“Ai đấy...!?” Có ai đó hét lên từ đâu đấy.

Chính thế. Là ai vậy chứ, Haruhiro không tránh khỏi cảm giác muốn học máu mồm. Cái kẻ muốn hạ gục tên thần khổng lồ là ai hả? Thì đó. Là Tokimune chứ ai. Dù lúc này nhắc đến chuyện đó cũng chẳng ích gì. Thật sự chẳng ích gì. Không để làm gì hết.

“Mọi người vẫn có mặt hết chứ...!?”

Haruhiro lên tiếng trong lúc đang phải cảm nhận mùi vị của đất. Ranta đáp “Ờ...!”, tiếp đến là Yume kêu, “Có đây!”, Kuzaku nói, “Có...!”, Merry cũng trả lời, “Tớ ổn...!” nhưng cậu không nghe thấy giọng của Shihoru. *Đừng đùa, nghiêm túc đấy à, làm ơn thôi đi.*

“Shihoru!? Shihoru...!?”

“... Đây...!”

May quá. Cô ấy đây rồi. Thật là tốt quá. Đau mắt thế. Đất cát thật kinh khủng. Khó thở nữa. Chạy đi.

Dù thế thì cậu cũng chỉ còn cách bỏ chạy. *Tuy gần như chỉ đang mò mẫm nhưng tôi chẳng thể làm được cái gì ngoài việc chạy đâu.* Đến cả tên thần khổng lồ ở chỗ nào cậu cũng không rõ. Từ những tiếng ầm ầm, cậu tin chắc hẳn vẫn chưa rời đi và còn ở khá gần. Xét từ địa hình dốc cùng các cột trụ đá màu trắng xuất hiện lác đác, có lẽ cả bọn đang leo lên đồi rồi nhỉ? Nếu vậy thì đúng là ăn may. Cậu không hề chủ định nhắm đến đây. Chỉ là trùng hợp.

Biết đâu nhờ may mắn mà bọn cậu sẽ có thể thoát khỏi Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn).

“Cái lỗ kia...!” Yume nói.

Đúng là trận mưa đất cát hàng thật đã giảm đi đôi chút, khiến Haruhiro có thể thấy thứ giống như cái lỗ ở phía trước lẫn bóng dáng của những người lính tình nguyện đã xông vào đó. *Là cái lỗ. Cái lỗ. Là cửa ra.* Dừng khí bỗng dưng mạnh mẽ dâng trào và cậu nghĩ, *được cứu rồi. Thế là thoát rồi. Bọn mình sẽ không phải chết. Bọn mình có thể sống sót.*

Haruhiro cố tăng tốc đôi chân. Cho đến lúc này cậu vẫn tâm niệm là mình đã chạy hết sức. Liệu cậu có thể chạy nhanh hơn thế này không? Có

vẻ được. Sức mạnh điên rồ bột phát trong hiểm cảnh? Con người thật đáng kinh ngạc.

“Ui, hỏng...”

Nhưng đột nhiên, áo choàng của cậu bị kéo mạnh, khiến cậu không thể tung ra tốc độ vượt quá giới hạn của mình. Ranta. Là Ranta. Tại Ranta mà Haruhiro ngã lăn kênh. Không đúng. Không phải *tại* Ranta mà là *nhờ* có Ranta.

Có lẽ Haruhiro giữ được cái mạng là nhờ có Ranta.

Nếu cậu cứ lao vào như thế kia thì chuyện đã rất tệ rồi. Haruhiro hoàn toàn không nhận ra. Có lẽ khả năng chú ý của cậu đã bị cướp đi bởi những cảm xúc bột phát, cụ thể hơn là ý nghĩ rằng mình có thể ra ngoài, có thể chạy thoát, có thể sống sót. Cậu hoàn toàn không nhìn thấy tên thần khổng lồ.

Không biết là chân trái hay chân phải của tên thần khổng lồ đã hạ xuống và đập trúng ngay chỗ cái lỗ, cũng là khu vực lối ra, trên ngọn đồi khởi đầu.

“Khôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôôô...!” Shihoru hét lên.

“Mất rồi...” Merry không nói nên lời.

“Ừ ô...” Kuzaku ngã bệt xuống đất.

“Không thể quay về được rồi...” Yume bàng hoàng nói một câu chọc đúng trọng tâm. Thợ săn có khác.

... Không không không không không.

“Chạy, chạy, chạy thôi...!” Ranta định chạy, nhưng hai vai cậu ta nhanh chóng chùng xuống. “... Mà chạy, chạy đi đâu mới được...?”

“Chỗ nào đấy...!”

Haruhiro đáp lại ngay lập tức. *Chỗ nào đấy? Là chỗ nào cơ? Ai biết đâu. Hết thật rồi. Đây là tình huống buộc phải ra quyết định, hay là không thể không làm gì đó, dẫu quyết định xong cũng chẳng giải quyết được chuyện gì, nói cách khác là dù làm gì cũng vô ích, chỉ còn nước khóc trong tuyệt vọng mà thôi.*

Ngay lập tức, cơn mưa đất cát bắt đầu vào giai đoạn cao điểm. Cậu chẳng nhìn thấy gì. Tóm lại là bọn cậu lao xuống khỏi ngọn đồi. Mặt đất lầy lổm. Cực kì lầy lổm. Vô cùng lầy lổm. Cậu bị vấp và ngã lăn, cũng có

thể nói là rơi xuống. Cậu bò dậy rồi tiến lên. Mỗi khi thấy đồng đội trong tầm tay, bất kể đó là ai, cậu đều tóm lấy để kéo hoặc đẩy người đó lên. Ngược lại, cũng có khi cậu được kéo hay nâng dậy. Sau khi chân của tên thần khổng lồ nện thẳng vào một chỗ gần đó, cậu gọi tên các đồng đội để xác nhận rằng họ vẫn bình an. Trước tiên cần phải rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của cơn mưa đất cát. Đó trở thành mục tiêu của cả bọn. Cậu không nghĩ được, cũng không cần phải nghĩ đến chuyện sau này.

Tên thần khổng lồ không có vẻ gì là định rời khỏi ngọn đồi khởi đầu nên đầu phải chạy bán sống bán chết thì kết quả vẫn là bọn Haruhiro đã đạt được mục tiêu. Tiếp đó, lần này bọn cậu phải đối mặt với một vấn đề khó khăn mới. Đó là kẻ địch. Bọn cậu chạm trán với lũ thành viên giáo đoàn và cậu bị ép phải lựa chọn giữa chiến đấu hay bỏ chạy.

Nếu kẻ địch chỉ có một, hai tên thì cậu sẽ nhắm đến việc đánh hội đồng để hạ gục chúng nhanh chóng. Lũ thành viên giáo đoàn và người khổng lồ trắng từ khắp mọi nơi đều đang di chuyển không ngừng, hướng về phía tên thần khổng lồ.. Tức là, chúng có vẻ đang định tập trung về ngọn đồi khởi đầu. Ngược lại, bọn Haruhiro muốn rời xa khỏi ngọn đồi khởi đầu. Đi đâu đó có nghĩa là dù thế nào thì bọn cậu cũng sẽ đụng độ với kẻ địch, nếu dừng lại để chiến đấu thì kẻ địch sẽ tràn tới hết lớp này đến lớp khác và bọn cậu sẽ bị đánh hội đồng.

Haruhiro quyết định chạy trốn. Bọn cậu sẽ chạy theo hướng không có bóng dáng quân địch. Một lúc sau, cậu rơi vào cảnh phải cảm thấy hối tiếc vì đây có vẻ là một sai lầm. Số lượng lũ thành viên giáo đoàn đuổi theo nhóm Haruhiro dần dần tăng lên, hình như đã vượt quá mười tên. Nếu bình tĩnh suy nghĩ thì đây chính là thất bại, hay nói đúng hơn là tình thế mà việc cả đội bị tiêu diệt sẽ không thể tránh khỏi.

Haruhiro cho rằng đó là lỗi của bản thân. Do phán đoán sai lầm của Haruhiro mà mọi người sẽ chết, ở chỗ này. Mà đây là chỗ nào vậy? Vì có thể thấy được phía xa là ngọn đồi khởi đầu, nơi tên thần khổng lồ đang làm loạn, nên cậu cũng đại khái đoán được vị trí. Nhưng chỉ là đại khái mà thôi. Vì ở Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) không có nhiều địa hình hay kiến trúc có thể trở thành cột mốc nên khó có thể xác định vị trí hiện tại. Tuy khó khăn nhưng cũng không phải không có cách nào suy luận được.

Phía sau Shihoru đã hoàn toàn mất hút hơi là Ranta ở vị trí cuối hàng. *Có lẽ cậu ấy cố tình che chắn cho Shihoru. Tên đó cũng có điểm tốt đấy*

chứ.

Đi đâu là Haruhiro, tiếp theo lần lượt là Yume, Kuzaku và Merry. Thứ tự này không phải là được cố tình sắp xếp. Khi cậu nhận ra thì nó đã như thế này rồi.

Lũ thành viên giáo đoàn không quá nhanh. Có vẻ chúng đang do dự không biết có nên tiếp tục đuổi theo bọn Haruhiro hay không. Nếu bọn cậu khoẻ hơn thì có lẽ đã cắt đuôi được chúng. Nhờ trời, bọn cậu vẫn ổn. Ít nhất là hiện giờ.

Vấn đề là thời gian. Chẳng hạn như Shihoru đã gần đến giới hạn. Kể cả không phải Shihoru mà là bất kì ai khác dừng chân thì bọn cậu cũng chỉ còn nước chiến đấu. Nếu chiến đấu thì tám, chín phần mười là cả bọn sẽ hi sinh oanh liệt.

Thực ra, cậu có duy nhất một kế hoạch. Nhưng khả năng thành công của nó không thể nói là cao. Không thể không thừa nhận là nó khá thấp.

Quay mặt lại, cậu thấy số lượng kẻ địch đuổi theo vẫn tiếp tục tăng lên. Cỡ mười lăm? Hay mười sáu tên?

Giá như Kuzaku còn giữ được khiên. Không, cũng chỉ như muối bỏ bể thôi. Cậu muốn nói chuyện với đồng đội. Ít nhất cũng phải động viên họ. Cậu nên nói gì đây? Dù rằng đằng nào cũng chỉ là những lời an ủi? Ba người gồm Haruhiro, Kuzaku và Ranta liệu có thể cản được kẻ địch dù chỉ là trong vài phút? Trong lúc đó, Yume, Shihoru và Merry sẽ chạy thoát... Chạy thoát xong rồi thì sao? Trong lúc nghĩ những thứ như thế này, có phải cậu nên thực hiện một cuộc tấn công được ăn cả, ngã về không? Mười sáu đấu sáu. Không phải chỉ có lũ pansuke mà còn có cả một, hai gã tori. Chắc chắn không thể thắng được rồi? Nếu nhìn thấy một phần trăm cơ hội thì sao? Đặt cược vào cái một phần trăm đó hả? Bọn cậu sẽ chết ở đây sao? Thà để cho tên thần khổng lồ ban nãy giẫm phết chết luôn còn dễ chịu hơn nhiều.

“... Bây giờ...” Một giọng nữ vang lên.

Không phải Yume, Shihoru hay Merry. *Từ đâu vậy...?* Haruhiro nhìn xung quanh. Phía bên trái có một chỗ trống. Có thứ gì đó bay ra từ đó. Là con người. Hai người. Một nam, một nữ. Cô gái rất cao. Cả hai người đều có ngoại hình ấn tượng. Đặc biệt là cô gái, phải nói sao nhỉ, đẹp khủng khiếp. Phần da thịt lộ ra không nhiều, nhưng cậu nhìn thấy những phần

khiến cậu tự hỏi, *chỗ đó là để khoe ra sao*, dù không chắc lắm. Cô ta cố tình khoe ra à? Ngoài ra còn cả thân hình nữa. Ngực, mông hay đùi đều cực kì đầy đặn. Thế nhưng, hông thì nhỏ còn tay chân lại dài. Mái tóc uốn cong lộng lẫy. Khuôn mặt cô ta chỗ nào cũng đẹp rực rỡ. Cặp mắt to với ánh nhìn gay gắt. Đôi môi đỏ mọng.

Cậu chỉ có thể nghĩ đến một từ: nữ hoàng.

“Bọn này sẽ cứu các cậu, cho nên hãy giúp bọn này một tay...!”

Sau khi nghe nữ hoàng ra lệnh, anh chàng kia lao đến và lướt qua Haruhiro.

Anh ta có mái tóc trắng, nửa mặt dưới bị che khuất bởi một chiếc mặt nạ màu đen. Anh ta mặc một thứ mà cậu không rõ nên gọi là áo giáp hay là trang phục màu đen bó sát, chạy bằng cả bốn chân giống hệt loài chó. Tại sao anh ta lại đeo vòng cổ? Thật sự chẳng phải rất giống một con chó sao?

Đó... không phải là đôi nam nữ mà cậu không quen. Dù chưa nói chuyện bao giờ nhưng cậu đã từng nhìn thấy họ. Đã nhìn qua một lần là không thể nào quên được hai người ấy. Họ cũng là người có chút danh tiếng trong cái *giới* này.

Lala & Nono.

Nữ hoàng là Lala, còn anh chàng tóc bạc đeo mặt nạ và vòng cổ là Nono. *Tại sao họ lại ở đây? Mình không thể hiểu nổi.*

Chẳng mấy chốc, Nono đã vượt qua bên cạnh Ranta và tấn công lũ thành viên giáo đoàn. Cách tấn công đó giống hệt một con chó. Cậu trông thấy Nono lách qua những ngọn giáo mà lũ thành viên giáo đoàn đâm ra rồi hành động như thể cắn vào cổ họng một tên pansuke. Tuy nhiên, miệng của Nono bị chiếc mặt nạ bịt lại. Vì vậy, anh ta không thể cắn, và dù có nói vậy đi nữa thì anh ta cũng không phải chó mà là người. Anh ta không cắn. Ngay trước khi nhào đến, anh ta rút ra một con dao cực ngắn từ thắt lưng rồi đâm vào mặt tên thành viên giáo đoàn.

Đúng kiểu không vào hang cọp thì không bắt được cọp con. Nono đã làm mẫu cho cả bọn. Không cần phải nói việc lao thẳng vào giữa quân địch nguy hiểm đến thế nào, nhưng về phần kẻ địch, lúc bị đối phương xông tới bất ngờ cũng khó bề phản ứng.

Đặc biệt, vũ khí của bọn pansuke lại là giáo. Khi đã bị Nono tiếp cận, bọn chúng gần như không thể phản công. Hơn nữa, Nono rất nhanh nhẹn,

giống mèo hơn là chó. Tại khoảnh khắc anh ta lao vào rồi tách ra, con dao trên tay phải đã tung ra một đòn trí mạng. Hoặc là anh ta sẽ tung ra những cú đánh bằng tay trái. Anh ta vòng tay qua cổ kẻ địch rồi bẻ gãy. Anh ta khoá tay tên pansuke từ phía sau, dùng hắc làm khiên để đỡ thanh Lôi kiếm Dolphin của gã tori. Anh ta cứ vậy đẩy tên pansuke về phía gã tori rồi ngay lập tức kết liễu một tên pansuke khác.

“Đừng có đứng ngây ra đó mà nhìn...!”

Trong khi bọn cậu bị Nono hút mất hồn, Lala cũng đang tấn công kẻ địch. Nữ hoàng không đánh cận chiến giống Nono. Cô ta dùng cung. Cây cung khá ngắn. Cô ta đặt một mũi tên ngắn lên cây cung rồi bắn. Đặt tên rồi bắn. Đặt tên rồi bắn. Yume cũng sử dụng được kĩ năng gọi là Liên xạ nhưng đây không phải kĩ năng đó. Nhanh. Quá nhanh. Hơn nữa lại rất gần. Lala bắn liên tục từ cự li gần.

“Ồ!?Ồ ờ!?Ồ ồ ồ...!” Ranta giờ thanh Lôi kiếm Dolphin lên quá đầu rồi lao lên tấn công kẻ địch.

“A...?” Kuzaku quay về phía Haruhiro.

“Làm, làm thôi! Tiến lên...!” Haruhiro vừa gật đầu vừa lao theo Ranta.

Dù hơi mất mặt nhưng không thể bỏ qua cơ hội này. Quân địch rõ ràng đang bị bất ngờ. *Không làm bây giờ thì còn làm lúc nào? Cố lên. Cố lên, cố lên, tất nhiên là mình cũng mệt lắm rồi nhưng phải tập trung sức mạnh, phải cố gắng hết khả năng.*

Có lẽ, trong số mười sáu tên, Nono đã hạ được bốn, năm tên, Lala cũng bắn chết được số lượng tương đương. Đám còn lại bị bọn Haruhiro đang tràn đầy khí thế giải quyết liền một lèo. Từ trước khi tên cuối cùng gục xuống, Nono đã bắt đầu nhặt lại những mũi tên của Lala. Khi không còn quân địch và đã nhận lại những mũi tên từ Nono, Lala ngay lập tức ra lệnh cho tất cả mọi người “Chạy đi!” Cảm giác như là không thể nào cãi lại. Nếu trái ý cô ta, có thể cả bọn sẽ gặp hậu quả ngoài sức tưởng tượng. Chắc sẽ không kết thúc vồn vện với việc bị tét mông.

“Tại, tại sao...!” Haruhiro vừa đuổi theo bóng lưng của Lala và Nono vừa hỏi.

“Cái gì cơ?” Lala hỏi ngược lại, không thềm ngoái ra sau.

“À, vì chú Akira đã nói là hai người đã bỏ chạy rồi...”

“Mang tiếng quá. Mã long bị đập bẹp rồi nên bọn này chẳng còn cách nào ngoài ăn nấp.”

Lala và Nono đã mang mã long từ Grimgar đến Dusk Realm để cưới. Hiện tại thì họ đang chạy bộ. Chuyện mã long của họ không cử động được nữa nên đã bị vứt đi hoặc bị kẻ địch giết chết có lẽ là sự thực.

“... À, ừm... Từ giờ chúng ta sẽ đi đâu...!?”

“Tôi đã có manh mối rồi. Nếu không theo kịp là bọn này sẽ bỏ lại đây... Nono, vác cô bé pháp sư lên lưng đi.”

Nono không nói gì mà chỉ gật đầu, chạy đến chỗ Shihoru rồi bất ngờ vác cô lên vai, sau đó nhanh chóng đuổi theo Lala. *Dù có vẻ độc miệng nhưng không ngờ lại là người tốt nhỉ? Nhưng có khi cô ta đang nghĩ đến việc biến bọn mình thành vật hi sinh vào lúc nguy hiểm. Dù là vậy thì bọn mình cũng được họ cứu, cho nên chẳng thể phàn nàn.*

Đúng vậy. Tạm thời, cả bọn đã được cứu. Lala nói rằng mình có manh mối. Nếu những lời đó là thật thì không phải là đã hết hi vọng.

Haruhiro nhìn các đồng đội. Tất cả, không trừ một ai, đều trong tình trạng tệ hại, mệt mỏi, lấm lem mồ hôi, nước mũi, bùn đất cùng bụi bặm. Cậu gặp chút khó khăn trong việc tin rằng bọn cậu vẫn còn sống sót, hơn nữa còn không chịu một vết thương nào đáng gọi là vết thương.

Cậu an tâm và gần như thả lỏng... *Không được. Không được lơ là. Chưa đến lúc. Chẳng phải từ giờ mới là bắt đầu sao? Sống. Sống sót. Phải sống sót. Tất cả mọi người. Làm thế nào mới thực hiện được việc đó? Cần phải làm gì? Đi theo Lala và Nono. Mình không nghĩ ra được phương án thay thế nào, hiện giờ chỉ còn cách làm như vậy. Phải cảnh giác, không làm những việc thừa thãi và cố hết sức giữ gìn thể lực. Gọi là chạy nhưng tốc độ hiện tại phải ngang với phi nước đại. Shihoru được Nono cõng trên lưng nên bọn mình vẫn đủ sức theo kịp.*

Lala thỉnh thoảng lại dừng bước, ngẩng xồm rồi vẫy tay ra hiệu cho cả bọn cúi xuống. Nono đương nhiên vâng lời ngay lập tức, nên bọn Haruhiro cũng bắt chước theo. Lala có vẻ khá tinh mắt hoặc sở hữu năng lực cảm nhận nguy hiểm xuất chúng. Cô ta nhanh chóng phát hiện được kẻ địch từ khá xa và cố gắng vượt qua chúng. Để không bị kẻ địch phát hiện, cô ta tránh xa những nơi mặt đất nhô lên cao và chọn những chỗ thấp để tiến

bước. Sau khi Shihoru có thể tự di chuyển, nếu lũ thành viên giáo đoàn có số lượng ít thì các cậu sẽ tấn công bất ngờ và giết sạch bọn chúng.

Không ai nói chuyện phiếm cả. Ngay khi rời khỏi vùng đất thấp, bọn cậu gặp phải một tên khổng lồ trắng cùng một đám thành viên giáo đoàn. Ranta lâu lắm mới mở miệng để hét lên. Lala chọn cách không chiến đấu mà bỏ chạy. Bỏ qua không tính lũ thành viên giáo đoàn chưa đến mười tên, thì riêng tên khổng lồ trắng đầu chỉ là loại bốn mét cũng đủ rắc rối rồi. Lala và Nono nhanh chóng tăng tốc độ. Bọn họ định để bọn Haruhiro làm mọi thứ để chạy thoát thân ư? Cậu không tức giận. Với hai người bọn họ, nhóm Haruhiro có lẽ chỉ như vật bảo hiểm cho những lúc xảy ra vấn đề. Ngay từ đầu, cậu đã luôn nghĩ vậy.

“Chị Lala...! Tôi có ý này...!”

Nhưng không phải là Haruhiro không suy nghĩ gì. Lala ngoái lại trong một khoảnh khắc. Không có tiếng trả lời. *Nếu muốn đi thì cứ đi đi. Chẳng sao cả. Mình biết ơn Lala và Nono. Nhờ có hai người họ mà mình mới có thời gian nghỉ lấy hơi. Kể cả khi bị họ bỏ mặc thì bọn mình vẫn sẽ xoay sở được. Ít nhất, bọn mình cũng sẽ vùng vẫy đến cùng. Sức lực của mình đã hồi phục đến mức nghĩ được như vậy đây.*

“Bên này, hãy đi hướng này...! Mọi người hãy theo tớ! Cố gắng lên...!”

Thấy Haruhiro thay đổi hướng đi, Lala quay lại một lần nữa. Có lẽ cô ta đang lưỡng lự. *Thích làm gì thì làm.* Dù thế, cậu đã quan sát xung quanh và ước lượng địa điểm hiện tại để đi được đến tận đây. Nếu Haruhiro không nhận thì hướng này chắc sẽ ổn.

“Chết tiệt, hai người đó...!” Ranta bực bội phun ra một câu.

Không thấy Lala và Nono đâu nữa. Quả nhiên là bọn họ đã tháo chạy rồi? Mình cũng chẳng thất vọng gì cho cam.

“Không cần để ý...! Sẽ ổn thôi...! Cứ giao hết cho tao...!”

“Parupiro, cái câu đấy...! Chẳng hợp với mày chút nào cả...!”

Mày ồn quá đấy. Tao biết chuyện đó chứ. Thật bực mình. Nhưng mà đó là Ranta. Đây là chuyện thường ngày. Cứ như mọi khi, mặc kệ chuyện tương lai, chỉ biết đến hiện tại. Dốc hết tất cả cho thời khắc này. Hiện giờ, vào lúc này, bọn mình sẽ sống. Cả bọn phóng qua những chỗ dễ chạy và không mấy gặp ghềnh, chỉ có phương hướng là không thể sai lầm được. Mọi người đều đang theo sát phía sau. Nhưng Shihoru có vẻ mệt mỏi. Có

lên. Cố gắng lên đi. Chỉ một chút nữa thôi. Bọn mình đúng là may mắn. Chỗ đó không quá xa.

“Hiệu r ấ...!” Lala và Nono đột nhiên xuất hiện ở chỗ hơi nhô lên trông như một con đê bên tay trái. “Ra là thế...! Nếu mọi chuyện thuận lợi thì tôi sẽ khen ngợi cậu...!”

Hai người không bỏ chạy à? Haruhiro quay sang Lala và mỉm cười.

Bọn cậu ra sức chạy, kéo theo một lũ thành viên giáo đoàn cùng tên khổng lồ trắng. Khu vực này khá nhấp nhô nên khó có thể nhìn được phía trước.

“Hô oa...!” Yume hét lên. Có lẽ cô ấy đã nhận ra.

Địa hình trở nên bằng phẳng và tầm nhìn được mở rộng.

Haruhiro vừa giang rộng hai tay vừa hướng về bên trái.

“Tản ra...! Đừng có giẫm lên...!”

Dù được trải lưới và phủ cỏ lên, nhưng nếu nhìn gần vẫn sẽ nhận ra ngay lập tức.

Tuy không dám nói là cực kì hoàn hảo, nhưng kẻ hoàn toàn không biết gì về nó có lẽ sẽ chẳng thể nhận ra.

Chẳng mấy chốc, âm thanh của thứ gì đó rơi xuống vọng đến từ sau lưng bọn cậu. Cả bọn quay lại thì thấy một tên thành viên giáo đoàn đã lọt vào cái bẫy, tấm lưới lõm xuống còn cỏ thì tung bay. Haruhiro, Kuzaku, Merry chạy về bên trái cái bẫy, còn Ranta, Yume, Shihoru thì chạy về bên phải. Thêm một tên thành viên giáo đoàn nữa lao đến r ấ ngã lộn nhào vào hố bẫy. Những tên thành viên giáo đoàn khác đứng ngây như phỗng, tên khổng lồ trắng có lẽ định dừng lại nhưng không kịp nên vẫn trượt chân rơi xuống hố.

Dù không có tác dụng trong việc tiêu diệt tên thần khổng lồ hay lũ hydra nhưng thật may là bọn cậu đã đào sẵn nó. Đây tất nhiên chỉ là kiểu nói vuốt đuôi. Bọn cậu đã ăn may. Sự thật chỉ có thế. Vận may quyết định sinh tử. Nhờ chút ít khác biệt mang tính quyết định đó mà Haruhiro vẫn còn đứng ở phía bên này. Bằng cách nào đó, bọn cậu vẫn còn sống.

Những tên thành viên giáo đoàn không rơi vào bẫy dường như không quyết định được nên tiếp tục đuổi theo bọn Haruhiro hay cần phải làm gì khác. Trong lúc đó, bọn Haruhiro không do dự mà lao đi thật nhanh để nói rộng khoảng cách.

Khi không còn nhìn thấy lũ thành viên giáo đoàn nữa, Lala và Nono xuất hiện trước mặt Haruhiro. *Đúng là những kẻ không thể tin được. Nhưng Lala có manh mối. Bên đó cũng định lợi dụng bọn mình nên mình sẽ lợi dụng lại họ.*

“Tưởng chị sẽ khen ngợi tôi...!”

“Sớm một trăm năm nhé...!”

Thế sao? Đúng kiểu nữ hoàng như vẻ bề ngoài. Lala. Con người này thật không thể tin được.

Dù vậy, bọn cậu vẫn còn cách xa những cái hố bẫy khác, và cũng không thể dùng lại cùng một phương pháp. Haruhiro một lần nữa trải qua quãng thời gian bụng đau quằn quại. Dù cảm thấy sẽ không sớm gặp phải kẻ địch, nhưng cậu không thể lơ là. Ranta bắt đầu nói huyền thuyên và sự ồn ào đó làm tích tụ căng thẳng trong lòng cậu.

Lala thỉnh thoảng sẽ nghỉ giải lao. Lúc đó, cô ta bắt Nono bò bằng bốn chân và ngẩng lên lưng anh ta. Chỉ có vậy thì cũng không vấn đề gì, nhưng cô ta còn gác chân rồi đổi qua đổi lại một cách phô trương và bày ra tư thế nhấn mạnh bộ ngực của mình, khiến Haruhiro ngửa mắt và có phần lúng túng. *Dù tôi chẳng ham hố muốn ngắm lắm đâu nhưng như thế kia thì tôi cứ lơ nhìn vào đó đấy?*

Mà quan hệ giữa Lala và Nono là thế nào nhỉ...?

Cậu không đủ dũng khí để hỏi và còn có thứ cậu muốn biết hơn thế.

Bọn họ định hướng về đâu?

Cậu đã lần la hỏi thử nhưng Lala không nói. Có vẻ chỉ còn cách im lặng mà đi theo. Đi bộ, đi bộ, và chỉ có đi bộ. Bọn Haruhiro không có đồng hồ. Trong lúc nghỉ ngơi, Lala đã lấy ra một chiếc đồng hồ bỏ túi. Khi cậu hỏi về thời gian, cô ta luôn trả lời rằng, “Cậu biết để làm gì?” Vì vậy, tuy không biết chính xác, nhưng cậu nghĩ cả bọn có lẽ đã đi được hơn một ngày.

Chỗ ấy có phần giống với thung lũng, nơi Khu định cư của đoàn lính tình nguyện được xây dựng. Tuy nhiên, dưới đáy thung lũng không có suối. Cũng không có cây cối. Nó chỉ là một thung lũng nhỏ khô cằn.

“Bọn tôi đã đi vòng quanh gần như toàn bộ Dusk Realm (Thế giới hoàng hôn) này.” Lala vừa đi xuống mặt dốc của thung lũng vừa nói bằng giọng hơi run run. “Bọn tôi đã tìm thấy rất nhiều thứ. Tuy đã bán gần hết

những thông tin đó nhưng bọn tôi không nói cho ai biết về chỗ này. Những thứ bọn tôi thực sự quan tâm sẽ là bí mật của riêng bọn tôi và chỉ có bọn tôi biết về chúng. Tuyệt lắm đúng không?”

Haruhiro thủ thế, lông tóc dựng đứng khắp người. Có phải Lala và Nono sắp sửa bất thành linh nhẹ răng nanh và giết bọn Haruhiro không? Tự nhiên cậu có dự cảm như vậy.

Hay là cậu đang lo lắng vô cớ? Lala và Nono thản nhiên đi xuống thung lũng. Nhưng cậu vẫn chưa thôi cảnh giác. Haruhiro đi chậm lại, đồng đội của cậu có vẻ cũng đoán được và đi đều chỉnh nhịp chân. Tuy nhiên, ngay khi xuống tới đáy thung lũng và nhìn thấy *thứ đó*, tất cả các suy nghĩ của cậu đều bị thổi bay đi đâu mất.

Bên dưới chỗ nhô ra và tạo thành hình dạng giống như mái hiên chia ra từ sườn dốc, có một lỗ hổng. Vì thế, nếu không xuống đến tận dưới đáy thì chắc sẽ không thể nào nhận ra nó.

Một cái lỗ.

Chắc chắn không phải một hang động bình thường.

Tại sao mình lại có ấn tượng như vậy?

Haruhiro ngay lập tức nghĩ đến. Ngọn đồi khởi đầu.

Có lẽ là do bầu không khí hoặc hình dáng, nhưng nó giống hệt cửa ra, giống hệt cái lỗ hiện diện... không, đã từng hiện diện và nay đã biến mất... ở ngọn đồi khởi đầu.

Lala và Nono không dừng lại mà tiến vào cái lỗ.

Haruhiro và Ranta quay sang nhìn nhau. Ranta tỏ ra hết sức ngỡ ngàng. Mắt Haruhiro có lẽ cũng không còn ngái ngủ.

“... Mà có biết tao đang nghĩ gì không?”

“Không, tao hoàn toàn chẳng biết trong đầu mày có cái gì. Tao mà biết thì gay go lắm.”

“Ý mày là gì!?”

“... Là y như cậu ấy nói còn gì...” Shihoru hít một hơi thật sâu. “... Bọn mình có thể trở về từ đây không...?”

“Phư ế!?” Yume mở to mắt, bật ra chất giọng nghe vô cùng lạc quẻ.

“Viên cà ri^[14]!? Thứ đó ở đâu vậy ta!?”

“Lấy đâu ra viên cà ri hả đồng tộc!? Mà viên cà ri là cái gì...!?”

“Viên cà ri, là cái viên của cà ri ấy! Hơ...? Cà ri là cái gì thế nhỉ...?”

“Là thứ cay cay...” Merry nghiêng đầu. “... Phải không nhỉ? Hình như là... đồ ăn?”

“A.” Kuzaku lẩm bẩm. “Đúng rồi, hình như nó có màu nâu... Màu nâu...?”

“... Đúng thế.”

Haruhiro gật đầu. Nước bọt ứa ra trong miệng. Giọng thì thầm của Shima lại vang lên.

“Bọn tôi đang tìm kiếm cách thức quay lại thế giới cũ.”

Thế giới cũ.

Cậu nhìn cái lỗ, rồi ngược nhìn bầu trời sắc sỡ... *Mình phải quay về.*

Haruhiro nhìn một lượt các đồng đội. Ai nấy đều mặt mũi lấm lem. Cậu khẽ mỉm cười.

“Đi thôi.”

Không ai phản đối. Bọn cậu xếp thành một hàng theo thứ tự Haruhiro, Kuzaku, Merry, Yume, Shihoru, Ranta rồi bước vào cái lỗ. Bên trong lỗ tối đen. Nhưng phía trước có ánh sáng. Khi tiến lên, bọn cậu thấy Lala và Nono đang đợi. Nguồn sáng là từ chiếc đèn lồng của Lala. Lala không nói gì, chỉ khẽ cười rồi cất bước. Đường đi quanh co khúc khuỷu. Một con dốc hướng xuống, dù độ dốc không quá lớn. Cậu cảm thấy có gió. Không khí đang thổi về phía đáy thung lũng mà bọn cậu đã tiến vào. *Y hệt*, Haruhiro nghĩ. Không chỉ na ná mà là giống nhau y hệt.

Lát sau, con đường trở nên thẳng tắp. Ngoài ra, nó không còn hướng xuống nữa mà đi ngang.

“Bọn tôi đã phát hiện ra lũ gremlin từ mấy năm trước.” Một lần nữa, Lala đột nhiên nói với điệu bộ như đang ca hát. “Nhưng bọn tôi đã giữ bí mật. Vì các cậu đã tìm ra chúng mất rồi, nên đành kể thôi. Nhân tiện thì lần đầu bọn tôi gặp lũ gremlin không phải ở chỗ đó.”

“... Ờ...” Haruhiro vô tình dừng bước. “Không phải ở... *chỗ đó*?”

“Đúng vậy. Bọn chúng là loài sinh vật vô cùng yếu ớt. Dù khả năng sinh sản cũng khá nhưng lại không hiểu chiến, cũng không có năng lực chống lại loài ăn thịt. Tuy nhiên, bọn chúng có một năng lực kì lạ, có thể

gọi đó là tập tính, và sống rất kiên cường... Đó là những gì bọn tôi suy đoán.”

Lala và Nono không dừng bước. Haruhiro vội vàng đuổi theo.

Con đường vẫn tiếp tục. Cậu nhìn thấy ánh sáng yếu ớt ở phía trước và nghe thấy những âm thanh ồn ào.

“Đó là năng lực di chuyển từ thế giới này sang thế giới khác. Hoặc là năng lực tìm được điểm kết nối giữa các thế giới. Cũng có thể là tập tính tìm ra và di chuyển đến những địa điểm đó.”

Thấy rồi. Thấy rồi. Trên bức tường đá có vô số lỗ lớn nhỏ khác nhau, ánh sáng màu lam phát ra từ đó. Bọn chúng ở trong những cái lỗ hoặc treo ngược bên rìa lỗ và đang giao tiếp với nhau cực kì sôi nổi. Là tổ. Nơi trú ngụ của chúng. Là Rikomo... Nhàn, là Gremlin Flat (Khu cư trú của gremlin).

“Nhưng mới đến đây thôi.” Lala quay người lại, uốn ngực một cách ngạo mạn. “Bọn tôi chỉ mới khám phá đến chỗ này.”

“Hả...?” Haruhiro lùi lại nửa bước, bị áp đảo bởi Lala, người chẳng biết tại sao lại trông như thể rất đỗi tự hào. “... Vậy, vậy, cái vụ phía trước sẽ dẫn đến thế giới nào thì...?”

“Bọn tôi không biết.” Lala toét miệng cười. “Hoàn toàn mù tịt.”

Lời bạt

*T*rong phần lời bạt của bộ truyện “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” này, tôi gần như chỉ viết toàn những thứ liên quan đến game, nhưng lần này, tôi nghĩ mình sẽ làm việc gì đó khác biệt một chút.

Như đã thông báo, cuốn tiểu thuyết này đã được chọn để chuyển thể thành anime. Vì bản thân hoàn toàn không tưởng tượng ra được nên nói thật, khi nghe anh K phụ trách nói rằng chuyện đó có thể xảy ra, tôi đã không tin rồi bật cười và tùy tiện đoán rằng chắc chắn dự định ấy sẽ tiêu tan sớm. Kể cả khi đã gặp được đạo diễn Nakamura Ryousuke, chị Hosoi Mieko cùng các nhà sản xuất, tôi thực ra vẫn còn bán tín bán nghi. Khi được đọc kịch bản, tôi thấy rất thú vị và khâm phục. Tôi đã nghĩ rằng, “A, câu chuyện của ‘Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn’ này hay đấy chứ, ai là người đã viết nguyên tác vậy, ủa, là mình à, có thật không vậy, cứ như tác phẩm của người khác ấy.” Tôi không cảm thấy đây là sự thật. Vì người trao đổi trực tiếp với đội chế tác anime là anh K và anh H của bộ phận biên tập nên tôi có cảm giác mọi thứ giống như đang được thực hiện ở một nơi xa xôi, vì vậy tôi càng khó có được cảm giác chân thực. Có cả các công việc thực tế như xác nhận, đi đầu chỉnh lại nhiều điểm hay đưa ra ý kiến, nên dù không bình tĩnh được thì tôi vẫn khá là tỉnh táo.

Nhưng quả nhiên tôi vẫn không bình tĩnh nổi, đến giờ vẫn vậy.

Tôi tất nhiên rất biết ơn và vui mừng với việc tiểu thuyết của mình được yêu thích, được quyết định chuyển thể thành anime và có cả kế hoạch thực hiện đi đầu đó. Trong những lần gặp và nói chuyện trực tiếp với đội chế tác, tôi đã bị bất ngờ và choáng ngợp trước những suy nghĩ tỉ mỉ, sâu sắc, thậm chí là vô cùng nhiệt tình và nghiêm túc, rồi thì tôi cũng thực sự vui mừng trước sự thật rằng thứ đang dần dần được tạo nên kia có nguyên tác là tiểu thuyết của mình. Việc chế tác anime liên quan đến rất nhiều người và cần rất nhiều tiền. Quy mô đó là thứ tiểu thuyết không thể so sánh được. Đương nhiên đây không phải là làm cho vui nên tôi cũng cầu mong

nó thành công. Đây đầu là những cảm xúc thật của tôi, nhưng không ngờ vào một ngày, khi đang xem anime “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” một cách khách quan, tôi đã nhận ra. Tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy nhỉ? Tôi có câu trả lời ngay lập tức.

Về cơ bản, nếu được viết tiểu thuyết thì dù có khó khăn, gian khổ, tôi vẫn là một con người hạnh phúc, vì vậy, tôi nghĩ rằng cái nghề tiểu thuyết gia này chính là thiên chức của mình. Nhưng liệu có nhất thiết phải là tiểu thuyết không? Tôi cảm thấy có lẽ là không. Bởi vì tôi yêu thích việc tưởng tượng cái này cái nọ cái kia trong đầu và tạo nên hình hài cho những thứ đó. Manga hay phim ảnh, tranh hay âm nhạc, có lẽ là thứ gì cũng được. Nhưng ngày xưa chỉ cần có giấy và bút, ngày nay chỉ cần có PC là có thể viết được tiểu thuyết. Hơn nữa chỉ một mình là đủ, không cần đến sự giúp đỡ của người khác. Đó mới là điều quan trọng. Tôi muốn tự mình làm mọi thứ từ đầu đến cuối. Tôi muốn tạo nên thứ chỉ thuộc về riêng mình.

Mặc dù cũng có người vẽ manga một mình nhưng chắc chắn không nhẹ nhàng như tiểu thuyết. Vẽ tranh thì có lẽ cần phải có cảm xúc mới được. Tôi đã thử với âm nhạc, nói đúng hơn là thử hát nhưng tôi ghét chất giọng của mình. Với giọng của tôi, bài hát không thể trở thành thứ mà tôi đã hình dung. Chuyện này thì đành chịu vậy. Nhờ vào nhiều yếu tố, thời điểm, vận may mà tôi đã chọn việc viết tiểu thuyết, công việc có thể bắt đầu một mình và tự mình kết thúc. Nhân tiện thì, nếu coi tiểu thuyết là một cuốn sách thì sẽ có rất nhiều người góp sức như biên tập viên, designer, người hiệu đính, người vẽ minh họa... nhưng tôi cho rằng bản thảo nguyên bản đầu tiên là thứ chỉ thuộc về tiểu thuyết gia. Chính vì vậy, tôi sẽ cố hết sức không chỉnh sửa bản thảo đầu tiên. Việc chỉnh sửa chỉ giới hạn trong trường hợp biên tập viên hay người hiệu đính chỉ ra được những điểm mâu thuẫn hay sai sót và tôi thấy chúng thuyết phục.

Vì tiểu thuyết của tôi là thứ chỉ thuộc về riêng tôi nên tôi mới yêu cái nghề gọi là tiểu thuyết gia. Chính vì vậy, tôi rất biết ơn những người đã biến tiểu thuyết của tôi thành những cuốn sách. Tôi thấy khâm phục năng lực và tố chất của họ.

Anime “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” quả thực được dựa trên tiểu thuyết của tôi nhưng đương nhiên, đó không phải là tiểu thuyết của tôi. Đó là thứ được tạo ra bởi rất nhiều người, với đạo diễn Nakamura đóng vai trò chính. Đó hoàn toàn không phải là thứ của riêng tôi. Nếu nó trở thành một

bộ anime hay thì đó là thành quả của những người đã tạo nên anime đó. Tôi chỉ đóng góp nguyên tác, còn bộ anime này là tác phẩm của họ.

Tôi đứng ở lập trường có thể biết được một cách trực tiếp và gián tiếp, rằng để tạo nên bộ anime này, họ đã đầu tư vào đó khiêu thẩm mỹ hiếm có, những kĩ thuật được trui rèn cùng rất nhiều công sức. Tôi là một trong những người háo hức trông đợi anime “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn” nhất trên thế giới. Có lẽ, nếu nguyên tác không phải là tiểu thuyết của tôi thì tôi cũng không háo hức trông đợi đâu. Đó là sự thực. Nói theo nghĩa rộng thì tôi có lẽ cũng được tính vào đội chế tác. Để anime có thể thành công, nếu có gì làm được thì tôi sẽ vui vẻ làm hết. Nhưng quả nhiên, tôi là một tiểu thuyết gia, anime không phải là tiểu thuyết của tôi. Chính vì trong lòng tôi đã phân biệt rõ ràng như vậy nên tôi mới có thể háo hức trông đợi anime một cách đơn thuần.

Do đây là lần đầu tiên nên tôi đã gặp phải nhiều chuyện và không thể bình tĩnh được, nhưng có lẽ tôi vẫn có thể trở thành một khán giả hạnh phúc của anime “Grimgar - Ảo ảnh và tro tàn”. Do vị trí của bản thân, tôi đã có được cái nhìn sơ lược về quá trình chế tác (Nó cực kì thú vị. Kịch bản, cốt truyện hay các loại phác thảo... Tất cả đều rất tuyệt vời), vậy nên, tôi có thể khẳng định được. Đây sẽ là một anime vô cùng, vô cùng, vô cùng tuyệt vời!

Đến đây là hết giấy rồi. Với muôn vàn tình yêu thương, tôi xin gửi lời cảm ơn từ tận đáy lòng tới biên tập viên K, họa sĩ Eiri Shirai, designer của KOMETWORKS, ngoài ra còn có những người liên quan đến chế tác và kinh doanh cuốn sách này, cùng tất cả các bạn, những người hiện đang cầm nó trên tay. Hôm nay tôi xin dừng bút tại đây. Tôi rất vui nếu ta có thể gặp lại nhau.

Ao Jyumonji

[1] Loại áo choàng phổ biến của người Mỹ Latinh, xuất hiện ở Peru vào thời tiền văn hoá Inca-Adotech.

[2] Trong tiếng Nhật, thành viên giáo đoàn thông thường đọc là ippan kyoudanin, còn thành viên giáo đoàn tinh anh đọc là eriito (elite) kyoudanin.

[3] Composite bow.

[4] Tên khoa học là pyroxene, một loại trong nhóm khoáng vật silicat tạo đá được tìm thấy trong đá magma và đá biến chất.

[5] Kuso có nghĩa là phân. Kikkawa cũng bắt chước nói trại đi giống lúc Kuzuoka gọi sai tên cậu.

[6] Từ lóng để chỉ đàn ông không có kinh nghiệm tình dục.

[7] Món cơm thịt bò của Nhật.

[8] Đèn kéo quân trong tiếng Nhật đọc là soumato, gần giống với tên Souma.

[9] Người lùn.

[10] Cù ông phong.

[11] Từ đơn điệu trong tiếng Nhật được ghép bởi hai chữ Địa và Vị (mùi vị).

[12] Chùa Kiyomizu là ngôi chùa nổi tiếng ở Kyoto, Nhật Bản. Phía trước chính điện là Vũ đài Kiyomizu, một sân khấu có lịch sử lâu đời, nơi diễn ra các hoạt động nghệ thuật như biểu diễn kịch kabuki, kịch noh, đôi khi là cả đấu sumo. Sân khấu dựng bằng những cây cột khổng lồ cao mười hai mét mà không dùng đinh. Thành ngữ “nhảy từ vũ đài Kiyomizu xuống” được dùng với ý nghĩa biểu hiện sự quyết tâm hành động.

[13] Sword dancer.

^[14] Shihoru nói kaereru nghĩa là có thể trở về Yume nghe thành curry roux (đọc là kareeru) nghĩa là viên cà ri.

Table of Contents

1. Một phần tư của một ngày
 2. Tình yêu của tôi lúc nào cũng vậy
 3. Với tất cả sự chân thành
 4. Ngã rẽ dưới bầu trời lạ lẫm
 5. Bản chất của tôi
 6. Thứ tự ưu tiên của cuộc đời
 7. Tư chất
 8. Hãy vượt qua ranh giới
 9. Nếu nơi ấy có ánh sáng
- Lời bạt